VIITORUL CERE ATENTIE

de G. Edward Griffin

INTRODUCERE

G. Edward Griffin este scriitor si producator de film documentar cu multe titluri de succes la activ. Este listat in *Who's Who in America* si este bine cunoscut datorita talentului de care a dat dovada in cercetarea unor probleme dificile si prezentarea lor simpla si clara pe intelesul tuturor. S-a aplecat asupra unor subiecte diverse ca arheologia si istoria veche a Pamantului, Sistemul Federal de Rezerve si sistemul bancar international, terorism, subversiune interna, istoria taxarii, politica externa a Statelor Unite, stiinta si politica in terapia cancerului, Curtea Suprema si Organizatia Natiunilor Unite. Cele mai cunoscute lucrari ale sale sunt *The Creature from Jekyll Island, World without Cancer, The Discovery of Noah's Ark, Moles in High Places,The Open Gates of Troy, No Place to Hide, The Capitalist Conspiracy, More Deadly than War, The Grand Design, The Great Prison Break,* si *The Fearful Master.*

Domnul Griffin a absolvit Universitatea din Michigan cu o teza in libertatea expresiei si comunicatii. Pregatindu-se sa scrie cartea despre Sistemul Federal de Rezerve, s-a inscris la Colegiul de Planning Financiar din Denver, Colorado. Scopul sau nu era sa devina un profesionist in acest domeniu ci sa inteleaga mai bine adevarata lume a investitiilor si piata bancara. A obtinut diploma CFP (Certified Financial Planner) in 1989.

Domnul Griffin a primit ravnitul Telly Award pentru excelenta in productia de televiziune, este creatorul *Reality Zone Audio Archives*, si este Presedintele American Media, o editura si companie de productii video in California. A fost membru al Comitetului Director al The National Health Federation si The International Association of Cancer Victors and Friends. Este fondatorul si presedintele The Cancer Cure Foundation. De asemenea, este fondatorul si presedintele organizatiei Freedom Force International (www.freedomforceinternational.org).

PARTEA INTAI: PRAPASTIA

Revizuit 6 Iulie 2005

PE SCURT

Partea proasta a introducerilor este ca au tendinta de a crea mari asteptari. Ati fost invitati sa anticipati ca, probabil, voi face un subiect complex usor de inteles. Ei bine, asta este chiar publicitate. Sper sa nu va dezamagesc; dar ramane de vazut daca intr-adevar pot reusi aceasta performanta cu urmatorul subiect: *Razboiul impotriva Terorismului.* Cum ar putea oare cineva face acest subiect usor de inteles? Exista atatea probleme si atata confuzie. Ma simt precum tantarul proverbial la o plaja de nudisti. Stiu ce trebuie sa fac. Nu stiu exact de unde sa incep.

Exista o bine cunoscuta regula pentru expunerea in public, ce se aplica chestiunilor complexe. Aceasta este: Mai intai, spune-le ce ai sa le spui. Apoi spune-le pe larg. Si, in final, spune-le ce le-ai spus. Voi urma aceasta regula astazi, si voi incepe printr-o afirmatie special aleasa sa fie cat se poate de socanta. Asta pentru ca doresc sa v-o amintiti. Cand va voi spune despre ce este vorba, pentru multi dintre dumneavoastra ideea va parea absurda si veti crede ca probabil mi-am pierdut mintile. Apoi, pe parcursul expunerii mele, voi dezvolta subiectul prezentand fapte care sa sustina tot ce afirm. Iar la sfarsit am sa reiau ce v-am spus mai inainte; si atunci sper ca nu va mai parea absurd deloc.

Ce vreau sa va spun este urmatorul lucru: Desi se crede in general ca Razboiul impotriva Terorismului este un efort nobil pentru apararea libertatii, in realitate, are prea putin de-a face cu terorismul si chiar mai putin cu apararea libertatii. Sunt alte prioritati pe ordinea de zi; prioritati care sunt mult mai putin demne de lauda; prioritati care, de fapt, reprezinta chiar opusul a ceea ce ni se spune. Scopul acestei prezentari este sa demonstreze ca evenimentele ce au loc astazi nu sunt un razboi impotriva terorismului pentru apararea libertatii, ci *un razboi impotriva libertatii, care necesita apararea terorismului.*

Despre acest lucru voi vorbi astazi, si probabil va intrebati cum cineva intreg la minte crede ca poate dovedi asa ceva. Deci sa trecem direct la subiect; sa confruntam cuvantul *dovada.* Ce este dovada? Dovada absoluta nu exista. Exista doar *lucruri evidente.* Dovada poate fi definita ca un numar suficient de lucruri evidente pentru a convinge observatorul ca o ipoteza particulara este adevarata. Aceasi evidenta care este convingatoare pentru o persoana poate sa nu fie suficienta pentru o alta. In acest caz, problema este dovedita primei persoane dar nu si celei de-a doua, care are nevoie de mai mult evidenta. Deci, atunci cand vorbim de dovada, de fapt vorbim despre evidenta, lucruri evidente.

Intentionez sa dezvolt expunerea cazului incet si metodic; sa va arat motivul si oportunitatea; sa va prezint martori oculari si marturia expertilor. Cu alte cuvinte, voi furniza evidenta, peste evindenta, peste evidenta pana cand gramada va fi atat de mare incat chiar si cel mai reluctant sceptic va trebui sa traga concluzia ca dovada a fost facuta.

Unde gasim aceasta evidenta? Primul loc in care trebuie sa o cautam este istoria. Trecutul este o cheie catre prezent, si nu putem intelege cu adevarat unde ne aflam astazi daca nu stim calea pe care am parcurs-o pentru a ajunge aici. Will Durant a spus: “*Cei care nu stiu nimic despre istorie sunt fatalmente inclinati sa o repete”.*

Oare asa sta situatia si in ceea ce ne priveste in razboiul contra terorismului? Daca vom continua pe calea circulara pe care ne aflam acum, cred ca da. Dar pentru a afla care este adevarul, trebuie sa mergem inapoi in timp. Deci, va invit sa va alaturati mie, in masina timpului. Vom petrece ceva vreme prin istorie, vom analiza cateva evenimente si mari greseli pentru a vedea daca exista paralele, invataminte pe care le putem trage pentru zilele noastre. Trebuie sa va avertizez: va parea ca suntem pierduti in timp. Vom sari dintr-o perioada in alta, cand inainte, cand inapoi si vom examina chestiuni care va vor face sa va intrebati *“Oare ce legatura poate fi intre acest eveniment si ce se petrece astazi?”* Dar va asigur, cand vom ajunge la capatul drumului, veti vedea ca tot ce am cercetat are o relevanta directa pentru vremurile ce le traim si, in particular, pentru razboiul impotriva terorismului.

AGENDA ASCUNSA

Si acum, de bine ce ne aflam in masina timpului, vom *seta* coordonatele anului 1954 si imediat ne vom gasi in birourile de plus ale *Fundatiei Ford [Ford Foundation]* din New York City. Asezati pe scaun, la o masa Mahogany, se afla doi oameni discutand. Nu ne pot vedea si auzi, dar noi putem face acest lucru in ceea ce ii priveste. Unul dintre acestia este Rowan Gaither, presedintele Ford Foundation la acea vreme. Celalalt este Norman Dodd, investigator sef a ceea ce s-a numit *Comitetul Congresului pentru Investigarea Fundatiilor Scutite de Taxe [Congressional Committee to Investigate Tax Exempt Foundations]*. Fundatia Ford era una din acele fundatii scutite de taxe, deci domnul Dodd se afla acolo in interes de serviciu.

Trebuie sa va spun ca in 1982 l-am putut intalni pe domnul Dodd in persoana, la resedinta dansului din Virginia, unde, la vremea respectiva, lucram impreuna cu o echipa de televiziune, luand interviuri pentru un documentar. Citisem cu mult inainte marturia dansului si ii realizasem importanta; deci, cand echipa noastra a avut un moment de respiro, l-am apelat la telefon si l-am intrebat daca ar dori sa faca o declaratie in fata camerelor noastre de luat vederi. A fost de acord. Sunt bucuros ca am putut obtine acest interviu, pentru ca dansul era destul de in varsta, si nu mult dupa aceea a parasit aceasta lume. Am avut sansa de a captura aceasta poveste in propriile sale cuvinte. Ce vedem acum din masina timpului a fost confirmat in cele mai mici detalii douazeci de ani mai tarziu si pastrat pe banda video.

Sa revenim, ne aflam in anul 1954, si il auzim pe Rowan Gaither spunandu-i domnului Dodd, *"Ati fi interesat sa aflati cu ce ne ocupam noi aici la Fundatia Ford?"*. *"Da, domnule, foarte interesat, acesta este motivul pentru care ma aflu aici!"* a fost raspunsul domnului Dodd. Apoi, fara nici un ocol sau introducere, Gaither a continuat *"Domnule Dodd, actionam ca raspuns al unor directive primite, conform carora noi trebuie sa ne folosim puterea de sponsorizare pentru a altera viata in Statele Unite, astfel incat sa poata fi realizata in mod comfortabil o unire cu Uniunea Sovietica."*

Norman Dodd aproape a cazut de pe scaun la auzul acestor cuvinte. L-a intrebat apoi pe interlocutorul sau, *"Ei bine, domnule, puteti face tot ce doriti cu puterea pe care o aveti, dar nu credeti ca trebuie sa faceti aceasta dezvaluire si poporului american? Va bucurati de scutire de taxe, ceea ce inseamna ca in mod indirect sunteti sustinuti de catre platitorii de impozite. De ce nu aduceti la cunostiinta Congresului si a poporului american ce tocmai mi-ati spus mie?".* Rowan Gaither a replicat *"Nici macar nu visam sa facem acest lucru."*

O STRATEGIE PENTRU A CONTROLA PREDAREA ISTORIEI

Intrebarea pe care imediat si-a pus-o Norman Dodd a fost: Cum este oare posibil ca cineva sa creada ca ar putea altera viata in Statele Unite pentru a face comfortabila unirea cu Uniunea Sovietica, si implicit, cu alte natiuni de pe glob? Ce idee absurda, in special in 1954. Ar fi necesara abandonarea conceptelor americane de justitie, traditia libertatii, suveranitate nationala, identitate culturala, protectie constitutionala si independenta politica, pentru a pomeni doar cateva. Totusi, acesti oameni nu glumeau. Nu se intrebau *daca* se putea face. Ii interesa *cum* sa o faca. De ce este nevoie pentru a schimba atitudinile americanilor? Ce trebuie facut pentru a-i convinge sa isi abandoneze mostenirea, la schimb pentru uniunea globala?

Raspunsul a fost oferit de catre o alta puternica si prestigioasa fundatie, si ea scutita de taxe, si anume *Fondul de Inzestrare Carnegie pentru Pacea Internationala [Carnegie Endowment Fund for International Peace]*. Cand domnul Dodd a vizitat aceasta organizatie si a inceput sa puna intrebari legate de activitatea acesteia, presedintele i-a spus *"Domnule Dodd, aveti o multime de intrebari. Ar fi tare obositor si este nevoie de mult timp pentru a va raspunde, de aceea am o propunere pentru dumneavoastra. De ce nu trimiteti un membru al echipei din care faceti parte aici, iar noi ii vom prezenta stenogramele intalnirilor si sedintelor noastre incepand chiar de la prima, pentru ca astfel sa poata analiza si copia tot ce se gaseste acolo? Astfel veti sti totul despre ce facem aici."*

Din nou Dodd a fost uimit. A observat ca presedintele fusese proaspat numit in functie si probabil nici el nu citise aceste stenograme. Deci a acceptat propunerea si a trimis un membru al echipei la cartierul general al Fondului Carnegie. Numele ei era Catherine Casey, si era chiar ostila activitatii Comitetului Congresului. Oponentii politici ai acestui Comitet o plasasera printre membri acestuia, pentru a-i tergiversa si impiedica activitatile. Atitudinea ei era: *"Ce poate fi in neregula cu fundatiile scutite de taxe? Fac atat bine."* Deci acestea erau parerile doamnei Casey cand a vizitat board-ul director al Fundatiei Carnegie. A adus un dictafon cu ea (foloseau benzi magnetice in acele zile) si a

inregistrat, cuvant cu cuvant, multe din pasajele cheie ale stenogramelor organizatiei, incepand cu prima sedinta. Ce a aflat a fost atat de socant pentru ea, incat domnul Dodd spune ca aproape isi pierduse mintile. A devenit foarte ineficienta si au trebuit sa ii gaseasca o alta ocupatie.

Iata ce au revelat acele stenograme: De la bun inceput, membrii *board*-ului au dezbatut cum sa altereze viata in Statele Unite; cum sa schimbe atitudinile americanilor pentru a-i face sa renunte la principiile lor traditionale si conceptiile lor despre guvern si sa devina mult mai receptivi la ceea ce ei numeau modelul *colectivist* al societatii. Voi vorbi pe larg despre cuvantul *colectivist* si ce reprezinta el intr-o clipa, dar cei care au scris acele documente pe care le vom cita folosesc acest cuvant destul de des si stiu cu exactitate ce inseamna. La sedintele *board*-ului Fundatiei Carnegie se discutau aceste probleme intr-un mod foarte scolastic. Dupa multe luni de deliberare au ajuns la concluzia ca, dintre toate optiunile disponibile pentru schimbarea atitudinilor politice si sociale, exista numai una pe care se puteau baza si care fusese testata de-a lungul istoriei. Aceasta optiune este *razboiul*. In vreme de razboi, argumentau ei, doar atunci, oamenii renunta voit la ce au mai de pret in nevoia disperata de securitate si protectie fata de un dusman mortal. Si astfel, Fondul de Inzestrare Carnegie pentru *Pacea* Internationala a declarat in sedintele sale ca trebuie sa faca tot ce este necesar pentru a aduce Statele Unite in prag de *razboi*.

De asemenea au spus ca sunt necesare si alte actiuni, acestea fiind cuvintele lor cu exactitate: *“Trebuie sa controlam educatia in Statele Unite.”* Si-au dat seama ca era o incercare indrazneata, drept pentru care au inceput o colaborare in echipa cu Fundatia Rockefeller si Fundatia Guggenheim, pentru ca prin resursele lor financiare unite sa poate controla educatia in America – in particular, sa controleze predarea istoriei. Si-au impartit responsabilitatile si au decis ca problemele interne, de natura locala sa fie responsabilitatea Fundatiei Rockefeller, iar chestiunile de natura internationala sa revina Fondului Carnegie.

Scopul final era sa rescrie cartile de istorie, si au discutat pe larg cum sa puna in practica acest lucru. Au apelat la cativa dintre cei mai proeminenti istorici ai vremurilor si le-au propus sa rescrie istoria astfel incat sa favorizeze conceptul *colectivist*, insa au fost refuzati categoric. Apoi au decis – si, din nou, acestea sunt cuvintele lor exacte, *“Trebuie sa ne cream propriul nostru staul de istorici.”*

Au selectionat douazeci de candidati la nivel universitar, dintre cei care incercau sa obtina doctorate in Istoria Americii. Apoi au propus Fundatiei Guggenheim *“Le puteti acorda burse candidatilor selectionati, care sunt pe aceeasi lungime de unda cu noi si privesc valorile colectivismului in acelasi fel cum o facem noi? Ii puteti ajuta sa obtina doctorate pentru ca apoi noi sa ii propulsam in pozitii de proeminenta si conducere in lumea academica?”* Si raspunsul a fost *“Da.”*

Deci au facut o lista cu oameni tineri ce doreau sa obtina doctorate. I-au intervievat, le-au analizat atitudinile, si i-au selectionat pe cei douazeci care corespundeau cel mai bine scopurilor lor. I-au trimis la Londra pentru a fi pusi in tema (vom explica de ce Londra este atat de importanta). La aceasta intalnire li s-a explicat ce se asteapta de la ei atunci cand isi vor lua doctoratele. Li s-a spus ca vor trebui sa priveasca istoria, sa scrie istoria si sa o predea prin perspectiva colectivismului, ca forta pozitiva in lume si val al viitorului.

Dar sa vedem care au fost cuvintele domnului Dodd, asa cum el descria acest eveniment in fata camerelor noastre in 1982. A spus:

> *Acest grup de douazeci de istorici eventual a format nucleul Asociatiei Americane pentru Istorie [American Historical Association]. Apoi spre sfarsitul anilor ’20 Fondul Carnegie a daruit acestei asociatii 400.000$ (o suma uriasa in acele zile) pentru un studiu al istoriei intr-o maniera care subliniaza ce ii rezerva viitorul acestei tari. Acesta s-a materializat intr-o expunere in sapte volume, ultimul volum fiind un sumar al celorlalte sase. Si esenta acestui ultim volum este ca, viitorul acestei tari apartine colectivismului, administrat cu o caracteristica eficienta americana.* *[nota: Transcrierea completa a marturiei lui Norman Dodd poate fi descarcata gratis de pe site-ul Freedom Force International, www.freedom-force.org. Inregistrarea video ce sta la baza acestei transcrieri este intitulata “Agenda Ascunsa” si poate fi obtinuta de pe site-ul The Reality Zone, www.realityzone.com.]*

Acum trebuie sa oprim masina timpului pentru cateva momente si sa analizam cuvantul *colectivism*. Il veti auzi destul de des. In special daca va cufundati in documentele indivizilor si grupurilor despre care discutam, veti observa ca folosesc acest cuvant mereu. Desi oamenii au doar o idee vaga ce inseamna, avocatii colectivismului il inteleg perfect, deci haideti sa vedem despre ce este vorba.

PRAPASTIA: DOUA ETICI CE DIVID LUMEA VESTICA

Exista multi termeni comuni folositi in ziua de astazi pentru a descrie atitudinile politice. Ni se spune ca exista conservatori, liberali, libertarieni, dreptisti, stangisti, progresisti, socialisti, comunisti, trotskisti, maoisti, fascisti, nazisti; si ca si cum nu ar fi fost confuzia suficient de mare, acum avem neo-conservatori, neo-nazisti, neo-orice-altceva. Cand suntem intrebati care este orientarea noastra politica, se asteapta ca noi sa alegem unul din cuvintele folosite mai sus. Daca nu avem o optiune politica sau daca ne este frica de o alegere nu tocmai fericita, ne eschivam si spunem ca suntem moderati – adaugand astfel un alt cuvant listei. Totusi nici o persoana intr-o mie nu poate sa defineasca clar ideologia pe care acesti termeni o reprezinta. Sunt folositi, in primul rand, drept etichete, pentru a conferi o aura buna sau rea, in functie de cine foloseste cuvintele sau ce *emotii* starnesc in mintea persoanei respective.

Spre exemplu, care este o definitie realista a unui conservator? Un raspuns des intalnit ar fi ca un conservator este o persoana ce vrea sa conserve *status quo*-ul si care se opune schimbarii. Dar, majoritatea oamenilor care se numesc ei insisi conservatori *nu* sunt in favoarea pastrarii sistemului actual caracterizat de impozite mari, deficit economic, extinderea ajutorului social, ingaduinta fata de criminali, ajutor extern, cresterea guvernului, sau oricare alta din trasaturile ordinii prezente. Acestea sunt bastioanele pazite cu gelozie de catre ceea ce se cheama liberalism. *[nota tr.: Este vorba de liberalismul american "de stanga", "socialist" – partidul democrat - care teoretic se deosebeste de cel european, de dreapta. Privind tendintele socialiste ale spectrului politic in noua Uniune Europeana, este posibil ca situatia sa se fi schimbat intre timp (in Romania PNL face aliante cu partide declarat socialiste). Iata-ma folosind cu nonsanalanta termeni ca "socialist", "stanga", "dreapta" – un motiv in plus sa cititi mai departe pentru clarificare.]* Liberalii de ieri sunt astfel conservatorii de astazi, iar oamenii care se numesc conservatori, sunt mai degraba radicali, pentru ca isi doresc o schimbare radicala a *status quo*-ului. Nu este de mirare ca majoritatea dezbaterilor politice suna ca si cum si-ar avea originea in Turnul Babilonului. Fiecare vorbeste o alta limba. Cuvintele par familiare, dar vorbitorii si ascultatorii au fiecare propria lor definitie.

Am putut experimenta ca, odata ce definitiile sunt intelese de toti la fel, dezacordurile iau sfarsit. Spre mirarea chiar si a celor ce se considerau adversari ideologici inraiti, deseori, acestia descopereau ca pot cadea de comun acord. Deci, pentru a putea intelege termenul *colectivism*, va trebui sa separam gunoiul mai intai. Daca vrem sa gasim sensul agendelor politice ce domina lumea astazi, nu trebuie sa permitem ca gandirea noastra sa fie contaminata de incarcatura emotionala a vocabularului vechi.

S-ar putea sa va surprinda sa aflati ca majoritatea dezbaterilor politice din vremea noastra – cel putin in lumea vestica – pot fi impartite in doar doua puncte de vedere. Restul este numai abureala. De obicei aceste dezbateri se concentreaza asupra unei actiuni, masuri particulare, care trebuie sau nu sa fie luata; de fapt adevaratul conflict nu priveste meritele acestei actiuni; mai exact este vorba de principii, codul etic care justifica sau impiedica respectiva actiune. Este un concurs intre etica *colectivismului* pe de o parte si aceea a *individualismului* de cealalta parte. Acestea sunt cuvinte care au inteles, si ele descriu o prapastie filozofica care divide intreaga lume vestica. *[nota: In Orientul Mijlociu si anumite parti din Africa si Asia, exista o a treia etica numita teocratie, o forma de guvern ce combina biserica si statul si isi obliga cetatenii sa accepte o anumita doctrina religioasa. Aceasta forma de organizare a fost raspandita de asemenea in timpul Crestinatatii timpurii europene si a aparut chiar in unele colonii din Statele Unite. Supravietuieste astazi in forma islamului si are milioane de aderenti. Orice privire atenta asupra ideologiei politice trebuie sa analizeze si teocratia, dar timpul nu permite asa ceva in aceasta prezentare.]*

Un aspect comun al celor doua este ca atat colectivistii cat si individualistii, in marea lor majoritate sunt bine intentionati. Ei isi doresc cea mai buna viata posibila pentru familiile lor, compatriotii lor sau pentru omenire. Vor prosperitate si justitie pentru aproapele lor. Nu cad insa de acord in ceea ce priveste metodele prin care sa realizeze aceste lucruri.

Am studiat literatura colectivista mai bine de patruzeci de ani; si dupa o vreme, am realizat ca exista cateva teme recurente, ceea ce eu consider a fi cele sase *coloane* sustinatoare ale colectivismului. Daca sunt rasturnate, ele reprezinta *coloanele* de sustinere ale individualismului. Cu alte cuvinte, exista sase concepte majore ce privesc relatiile sociale si politice; si, in fiecare din aceste concepte, colectivistii si individualistii au puncte de vedere diferite. Sa le examinam.

1. NATURA DREPTURILOR OMULUI

Primul dintre acestea are de a face cu natura drepturilor omului. Colectivistii si individualistii cad de acord asupra faptului ca drepturile omului sunt importante, dar nu se inteleg in ceea ce priveste *cat* de importante sunt si in special asupra originii acestor drepturi. Exista doar doua posibilitati in

aceasta dezbatere. Fie aceste drepturi sunt *intrinseci* fiintei umane, fie sunt *extrinseci*, ceea ce inseamna ca, ori ea le poseda la nastere, ori ii sunt acordate dupa aceea.

Cu alte cuvinte aceste drepturi sunt ori *hardware* ori *software*. Individualistii cred ca ele sunt *hardware.* Colectivistii considera ca acestea sunt *software*. Daca drepturile ii sunt acordate individului dupa nastere, atunci cine are puterea de a face acest lucru? Colectivistii cred ca aceasta este una din functiile guvernului. Individualistii nu pot cadea la pace cu ideea, deoarece, daca statul are puterea de a *acorda drepturi*, atunci are de asemenea puterea de a le lua inapoi, si acest concept nu este compatibil cu libertatea personala.

Punctul de vedere individualist a fost exprimat foarte clar in Declaratia de Independenta a Statelor Unite ale Americii, care spune:

> *Sustinem aceste adevaruri ca fiind evidente prin ele insele, ca toti oamenii sunt creati egali, ca ei sunt inzestrati de catre Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, printre care se afla Viata, Libertatea si cautarea Fericirii. Ca pentru a asigura securitatea acestor Drepturi, Guverne sunt instituite printre oameni…*

Nimic nu poate fi mai clar decat atat. *"Drepturi inalienabile"* inseamna ca ele sunt in posesia naturala a fiecaruia la nastere, nu sunt date de catre stat. Scopul guvernului este, nu acela de a *acorda* drepturi, ci de a le *asigura securitatea*, a le proteja.

Prin contrast, toate sistemele politice colectiviste imbratiseaza punctul de vedere opus, cum ca drepturile sunt daruite de catre stat. Aici sunt inclusi nazistii, fascistii si comunistii. Este de asemenea doctrina Natiunilor Unite (ONU). Articolul 4 din Legamantul ONU, in problema Drepturilor Economice, Sociale si Culturale, spune:

> *Statele participante la actualul Legamant recunosc ca, pentru a beneficia de acele drepturi furnizate de catre Stat… Statul poate supune aceste drepturi numai unor limitari ce sunt determinate prin Lege.*

Repet: Daca acceptam ca statul are puterea de a *acorda* drepturi, atunci trebuie sa cadem de acord ca are si puterea de *a le lua inapoi.* Observati formularea in Legamantul ONU. Dupa ce proclama ca drepturile sunt furnizate de catre stat, spune ca aceste drepturi pot fi supuse unor limitari *"ce sunt determinate prin Lege".* Cu alte cuvinte, colectivistii de la ONU indraznesc sa spuna ca ne acorda drepturi si, atunci cand sunt gata sa ni le ia inapoi, tot ce trebuie sa faca este sa dea o lege ce autorizeaza acest lucru.

Comparati aceasta cu Declaratia Drepturilor *["Bill of Rights", Amendamentele]* din Constitutia Statelor Unite. Spune ca *"Congresul nu va da* ***NICI O LEGE*** *care sa restranga dreptul libertatii de expresie, al religiei, al liberei asocieri, dreptul de a poseda arme…"* si asa mai departe – nu *exceptiile fiind determinate prin Lege*, ci *NICI O LEGE*. Constitutia SUA da forma eticii individualismului. Legamantul ONU reprezinta etica colectivismului, si putem observa diferenta uriasa ce reiese de aici.

2. ORIGINEA PUTERII STATULUI

Al doilea concept ce separa colectivismul de individualism se refera la originea puterii statului. Individualistii cred ca un guvern just isi deriva puterea nu prin cucerirea si subjugarea cetatenilor sai, ci prin liberul consimtamant al celor guvernati. Ceea ce inseamna ca statul nu poate avea putere legitima, daca aceasta nu ii este acordata de catre cetatenii sai. Un alt mod de a pune problema este ca guvernele nu pot face decat ceea ce cetatenii lor au dreptul sa faca. Daca indivizii nu au dreptul de a intreprinde o anumita actiune, atunci ei nu pot acorda aceasta putere reprezentantilor lor alesi. Ei nu pot delega ceva ce ei nu au.

Haideti sa consideram un exemplu extrem! Sa presupunem ca un vas se scufunda din cauza unei furtuni si trei oameni sfarsiti lupta pentru supravietuirea lor pe mare. Deodata gasesc un colac de salvare. Colacul a fost proiectat sa poate sustine numai o persoana; dar, printr-o cooperare atenta intre ei, poate sustine doi. Cu toate acestea daca si al treilea om se agata, colacul devine nefolositor, si toti trei se vor afla din nou la mila apelor dezlantuite. Vor folosi colacul pe rand: unul va *calca* apa in timp ce doi vor fi sustinuti de colac; dar dupa cateva ore, nici unul nu va avea suficienta putere pentru a continua. Adevarul crud devine clar pe parcurs: daca unul dintre ei nu va fi indepartat, toti trei se vor inneca. Ce trebuie sa faca ei in aceasta situatie?

Majoritatea oamenilor vor spune ca doi dintre ei pot gasi justificarea pentru a-l inlatura cu forta pe al treilea. Dreptul la supravietuire este de necontestat. A lua viata altcuiva, oricat ar parea de teribil, este justificat moral daca trebuie sa-ti salvezi propria viata. Aceasta cu siguranta este adevarat pentru o actiune individuala, dar intr-o actiune colectiva oare mai este asa? Cine da dreptul acestor doi oameni de a tabara pe un al treilea?

Colectivistul raspunde ca cei doi oameni au drept mai mare la viata pentru ca se afla in superioritate numerica fata de al treilea. Este o chestiune de matematica: *Binele suprem pentru numarul cel mai mare.* Aceasta face grupul mult mai important decat individul si ofera o justificare celor doi oameni de a-l indeparta pe al treilea. Exista ceva logica in acest argument dar, daca vom simplifica exemplul mai departe, vom vedea ca, desi actiunea este corecta, este justificata de un rationament gresit.

Sa presupunem acum ca sunt numai doi supravietuitori – deci eliminam conceptul de grup – si sa presupunem de asemenea ca numai o singura persoana poate fi sustinuta de colac, nu doi. In aceste conditii, ar fi similar cu a te confrunta cu un dusman intr-o batalie. Trebuie sa ucizi sau vei fi ucis. Numai unul poate supravietui. Avem de a face cu drepturile de supravietuire ale celor doi indivizi, aflate in competitie, si nu exista nici un grup mitologic care sa creeze confuzie asupra problemei. In aceste conditii extreme, este clar ca fiecare persoana ar avea dreptul sa faca tot ce poate pentru a-si pastra viata, chiar si daca aceasta inseamna moartea altuia. Unii ar putea argumenta ca ar fi mai bine sa-ti sacrifici viata pentru un necunoscut, dar numai cativa vor sustine ca a *nu* face asta ar fi gresit. Deci, cand conditiile sunt simplificate pana la esential, putem observa ca dreptul de a nega viata altora vine de la dreptul *individual* de a-ti proteja *propria* viata. Nu este nevoie de un anumit grup care sa ordoneze acest lucru.

In cazul initial al celor trei supravietuitori, justificarea pentru negarea dreptului la viata unuia dintre ei nu vine din votul majoritar, ci din dreptul *individual si separat* de supravietuire. Cu alte cuvinte, fiecare dintre ei, actionand de unul singur, ar fi justificat in actiunea lui. Nu sunt imputerniciti de vreun grup. Cand angajam politia sa ne protejeze comunitatea, noi doar ii rugam sa faca ceea ce noi insine avem dreptul sa facem. Folosirea fortei fizice pentru a ne proteja viata, libertatea si proprietatea este o functie legitima a guvernului, deoarece acea putere deriva de la oameni ca *indivizi.* Nu pleaca de la grup.

Sa mai vedem un exemplu – mai putin extrem dar mult mai specific vizavi de ceea ce se petrece astazi in adunarile legislative. Daca oficialii guvernului decid intr-o zi ca nimeni nu ar trebui sa mai lucreze Duminica, si presupunand ca, in general, comunitatea este de acord cu aceasta decizie, de unde primesc ei autoritatea de a folosi puterea politiei statale pentru a forta acest decret? Cetatenii luati ca indivizi nu au dreptul de a-si obliga vecinii sa nu munceasca, deci ei nu pot delega acest drept guvernului. De unde isi ia totusi statul aceasta autoritate? Raspunsul este ca aceasta vine de la el insusi; este auto-generat. Este similar cu dreptul divin al monarhiilor antice, in care se presupunea ca guvernele reprezinta puterea si vointa Lui Dumnezeu – asa cum era interpretat de catre liderii pamanteni, bineinteles. In timpurile moderne, majoritatea guvernelor nici macar nu pretind a-L mai avea pe Dumnezeu drept autoritate, se bazeaza doar pe trupe anti-tero si armate, si oricine obiecteaza este eliminat. Precum spunea bine cunoscutul colectivist, Mao Tse-Tung: *"Puterea politica pleaca din teava pistolului."*

Atunci cand guvernele pretind ca isi deriva autoritatea din alta sursa decat cei guvernati, intotdeauna se va ajunge la distrugerea libertatii. A-i impiedica pe oameni sa lucreze Duminica nu pare o amenintare serioasa la adresa libertatii, dar odata ce principiul este stabilit, deschide usa unor noi edicte, apoi mai multe, si mai multe pana cand libertatea nu mai exista. Daca acceptam ca statul sau orice alt grup are privilegiul de a face anumite lucruri pe care indivizii ei singuri nu au dreptul sa le faca, atunci in mod inconstient aprobam conceptul ca drepturile *nu* sunt *intrinseci* individului si ca, de fapt, isi au originea in stat. Odata ce am acceptat aceasta, ne aflam pe drumul tiraniei.

Colectivistii nu isi bat capul cu detalii de acest fel. Ei cred ca, de fapt, guvernele au puteri mai mari decat ale cetatenilor, si ca sursa acestor puteri, spun ei, sunt nu indivizii din societate, ci societatea ea insasi, *grupul* caruia indivizii ii apartin…

3. SUPREMATIA GRUPULUI

Acesta este al treilea concept ce separa colectivismul de individualism. Colectivismul se bazeaza pe credinta ca grupul este mai important decat individul. Conform acestui rationament, grupul este o

entitate de sine statatoare si are propriile sale drepturi. Mai mult, aceste drepturi sunt mai importante decat drepturile individuale. De aceea, este acceptabil sa sacrifici indivizi daca este necesar pentru *"binele suprem al numarului cel mai mare"*. De cate ori ati auzit acest lucru? Cine poate obiecta vizavi de pierderea libertatii, daca aceasta este justificata ca necesara pentru mai marele bine al societatii? Ultimul grup, bineinteles, este statul. De aceea, statul este mult mai important decat cetatenii, si este acceptabil sa sacrifici indivizi, daca este necesar, pentru beneficiul statului. Acest concept se afla la baza tuturor sistemelor totalitare construite pe modelul colectivist.

Individualistii, pe de alta parte spun, *"Stai putin. Grup? Ce-i ala grup? Este doar un cuvant. Nu poti atinge un grup. Nu poti vedea un grup. Poti atinge si vedea doar indivizi. Grupul este o abstractie si nu exista ca o realitate tangibila. Este precum abstractia numita padure. Padurea nu exista. Numai copacii exista. Padurea este un concept ce desemneaza mai multi copaci. De asemenea, cuvantul grup descrie de fapt conceptul abstract de mai multi indivizi. Numai indivizii sunt reali si, de aceea, nu exista asa ceva ca drepturile grupului. Numai indivizii au drepturi."*

Doar pentru ca exista mai multi indivizi intr-un grup si numai cativa in altul, nu da prioritate indivizilor din grupul mai numeros – chiar daca il numesti *stat.* O majoritate de votanti nu are mai multe drepturi decat o minoritate. Drepturile nu deriva din puterea numerelor. Nu vin de la grup. Sunt *intrinseci* fiecarei fiinte umane.

Cand cineva argumenteaza ca indivizii trebuiesc sacrificati pentru marele bine al societatii, ceea ce spune de fapt este ca *unii* indivizi trebuie sacrificati pentru marele bine al *altor* indivizi. Moralitatea colectivismului se bazeaza pe numere. Orice poate fi facut atat vreme cat numarul celor care beneficiaza se presupune a fi mai mare decat numarul celor ce sunt sacrificati. Spun se presupune, deoarece, in lumea reala, cei care decid cine trebuie sacrificat nu numara bine. Dictatorii intotdeauna pretind ca reprezinta marele bine pentru un numar cat mai mare, dar in realitatea, ei si organizatiile ce ii sustin reprezinta mai putin de un procent din populatie. Teoria este ca cineva trebuie sa vorbeasca pentru mase si sa le reprezinte cele mai bune interese, pentru ca altfel ei sunt prea batuti in cap sa isi dea seama singuri. Deci liderii colectivisti, intelepti si virtuosi cum sunt, iau decizii pentru ei. Este posibil sa justifici orice atrocitate sau nedreptate, ca o masura luata pentru marele bine al societatii. Totalitaristii mereu fac parada si se dau umanitari.

Deoarece individualistii nu accepta suprematia grupului, colectivistii deseori ii portretizeaza ca fiind egoisti si lipsiti de sensibilitate fata de nevoile altora. Aceasta tema este des intalnita in scoli in ziua de astazi. Daca un copil nu vrea sa se alature grupului, este criticat ca fiind disruptiv social, ca nu este un bun membru al echipei *["team player"]* sau un bun cetatean. Oamenii aceia de treaba de la fundatiile scutite de taxe sunt responsabili pentru asta. Individualismul nu se bazeaza insa pe ego. Se bazeaza pe principiu. Daca accepti premiza ca indivizii pot fi sacrificati pentru grup, ai facut o mare greseala din doua puncte de vedere. Primul, indivizii sunt *esenta* grupului, ceea ce inseamna ca grupul este sacrificat oricum, bucata cu bucata. Al doilea, principiul de baza este mortal. Astazi individul sacrificat poate fi cineva necunoscut tie sau chiar cineva care iti este antipatic. Maine poti fi tu acela. Nu trebuie decat o clipa de reflectie sa realizezi ca *binele suprem pentru numarul mai mare, nu* poate fi obtinut sacrificand indivizi, ci *protejandu*-i*.* Societatea este servita mai bine de individualism decat de colectivism.

Republica ori Democratie?

Avem de a face aici cu unul din motivele pentru care oamenii fac distinctia intre republici si democratii. In anii recenti, am fost invatati sa credem ca o democratie este forma ideala de guvern. Se presupune ca aceasta forma a fost creata de Constitutia Americana. Dar, daca cititi documentele si transcrierile discursurilor oamenilor care *au scris* Constitutia, veti afla ca ei nu au vorbit deloc de bine democratia. Au spus-o in cuvinte clare ca democratia este una din cele mai rele forme de guvernare. Si de aceea ei au creat ceea ce au numit o *republica.* Este motivul pentru care cuvantul democratie nu apare nicaieri in Constitutie; si, cand americanii jura supunere drapelului, este catre *republica* pe care o reprezinta, nu fata de democratie. Cand colonelul Davy Crockett s-a alaturat revolutiei texane inainte de faimoasa batalie de la Alamo, a refuzat sa semneze juramantul de supunere fata de viitorul guvern al Texas-ului pana cand expresia documentului a fost schimbata in *"viitorul guvern* ***republican*** *al Texas-ului"* *[nota: "David Crockett: Parliamentarian," de William Reed, National Parliamentarian, Vol. 64, Third Quarter, 2003, p. 30.]* Motivul pentru care acest lucru este important este ca diferenta dintre democratie si republica este exact diferenta dintre colectivism si individualism.

Intr-o democratie pura, majoritatea domneste; sfarsit de discutie. Ai putea spune, *“Si ce-i rau cu asta?”* Ei bine, pot fi o multime de lucruri in neregula cu acest concept. Ce parere aveti de o mafie pusa pe linsat? Exista doar o persoana cu o opinie diferita, si intamplator se afla la capatul funiei. Aceasta este pura democratie in actiune.

“Ah, stai putin,” veti spune. *”Majoritatea trebuie sa domneasca. Dar nu pana la a nega drepturile minoritatii,”* si, bineinteles, ati avea dreptate. Este exact ceea ce reuseste o republica sa puna in practica. O republica este o forma de guvernare bazata pe principiul domniei majoritare *limitate*, astfel ca o minoritate – chiar si o minoritate reprezentata de unul – va fi protejata de capriciile si pasiunile majoritatii. Republicile sunt deseori caracterizate prin constitutii scrise care exprima sus si tare regulile care fac acest lucru posibil. Aceasta a fost functia Declaratiei Drepturilor Americane *[“Bill of Rights”]*, care este o lista de lucruri pe care guvernul ***nu are voie*** sa le faca. Spune ca Congresul, chiar daca reprezinta o majoritate, nu va da NICI O LEGE care sa nege drepturile minoritatii de libertate a religiei, a cuvantului, a liberei asocieri, dreptul de a poseda arme, si alte drepturi *“inalienabile”*.

Aceste limitari ale domniei majoritatii sunt esenta republicii, si de asemenea se afla la baza ideologiei numita individualism. Deci aceasta este o alta diferenta majora intre cele doua concepte: colectivism pe de o parte, ce sustine orice actiune a guvernului atata vreme cat se poate spune ca este pentru marele bine al numarului mai mare; si individualism pe de alta parte, aparand drepturile unei minoritati impotriva pasiunilor si lacomiei majoritatii. *[nota tr.: La sfarsitul Conventiei Constitutionale din Philadelphia, in 18 Septembrie 1787, o femeie l-a intrebat pe Benjamin Franklin, care tocmai iesea de la dezbateri: “Domnule Doctor, ce avem, o republica sau o monarhie?”. Raspunsul lui Franklin a fost: “**O republica, daca o puteti pastra…**” De asemenea Thomas Jefferson a scris: “Da, am creat o republica aproape perfecta. Dar o vor pastra oare? Sau, bucurandu-se de belsug, vor uita complet de libertate. Abundenta materiala lipsita de caracter este calea catre distrugere.”]*

4. COERCITIE ORI LIBERTATE

Al patrulea concept care deosebeste colectivismul de individualism se refera la responsabilitati si libertatea de a alege. Am vorbit despre originea drepturilor, dar exista o problema similara care implica originea responsabilitatilor. Drepturile si responsabilitatile merg mana in mana. Daca puneti pret pe dreptul de a va trai viata fara ca altii sa va spuna ce sa faceti, atunci trebuie sa va asumati responsabilitatea de a fi independent, de a face rost de tot ce va este necesar fara a astepta ca altii sa aiba grija de dumneavoastra. Drepturile si responsabilitatile sunt doua fatete ale aceleiasi monede.

Daca doar indivizii au drepturi, atunci rezulta ca numai indivizii au responsabilitati. Daca grupurile au drepturi, atunci ele au de asemenea si responsabilitati; si aici se afla una dintre cele mai mari provocari ideologice ale vremurilor moderne.

Individualistii sunt campioni ai drepturilor individuale. De aceea, ei accepta principiul responsabilitatilor individuale mai degraba decat responsabilitatea grupului. Ei cred ca fiecare are o obligatie personala si directa de a sustine, in primul rand pe el insusi si familia sa, si apoi pe altii care s-ar afla in nevoi. Asta nu inseamna ca ei nu cred in ajutorul reciproc. Doar pentru ca sunt individualist nu inseamna ca trebuie sa-mi mut pianul singur. Ci din contra, eu cred ca mutarea pianului este responsabilitatea mea, nu a altuia, si depinde de mine sa organizez asistenta voluntara a altora.

Colectivistul, pe de alta parte, declara ca indivizii nu sunt personal responsabili cu caritatea, nici sa-si creasca proprii copii, nici sa-si ingrijeasca parintii la batrinete, nici macar sa-si asigure traiul lor personal. Acestea sunt obligatii de grup ale statului. Individualistul crede ca el este responsabil de soarta sa; colectivistul vrea ca guvernul sa se ingrijeasca de el: sa ii asigure un loc de munca si ingrijire medicala, un salariu minim, hrana, educatie si o locuinta decenta. Colectivistii sunt inarmati de guvern. Ei se inchina guvernului. Au o fixatie ca guvernul este mecanismul ultim ce trebuie sa rezolve toate problemele.

Individualistii nu impartasesc aceasta credinta. Ei vad guvernul ca pe un organism care creaza mai multe probleme decat rezolva. Ei cred ca libertatea de a alege va duce la solutia optima pentru problemele sociale si economice. Milioane de idei si eforturi, fiecare supus incercarii si erorii si competitiei – in care cea mai buna solutie devine evidenta prin compararea rezultatelor ei cu ale altora – acest proces va produce rezultate care sunt de departe superioare celor ce pot fi obtinute de un grup de politicieni, sau comitet de asa numiti *“oameni inteligenti”*.

Prin contrast, colectivistii nu au incredere in libertate. Le este frica de ea. Sunt convinsi ca libertatea poate fi acceptabila in probleme marunte cum ar fi culoarea ciorapilor pe care ii purtam, dar cand vine vorba de chestiuni importante cum ar fi sursa de bani, practici bancare, investitii, programe de asigurare, ingrijire medicala, educatie s.a.m.d., libertatea nu mai produce rezultate. Aceste lucruri, spun ei, pur si simplu trebuie controlate de guvern. Altfel ar fi haos.

Exista doua motive pentru care acest concept este foarte popular. Unul este ca majoritatea dintre noi au fost educati in scoli guvernamentale, si asta am fost invatati. Celalalt motiv este ca guvernul este un grup care poate legal forta pe fiecare sa participe. Are puterea de taxare, sustinuta de inchisori si forta armelor pentru a obliga pe toti sa se alinieze, si acesta este un concept foarte tentant pentru intelectualul care se imagineaza in postura de inginer social.

Colectivistii spun, *"Trebuie sa fortam oamenii sa faca ce credem noi ca ar trebui sa faca, pentru ca sunt prea batuti in cap sa o faca singuri. Noi, pe de alta parte, am mers la scoala. Am citit carti. Suntem informati. Suntem mai destepti decat ei. Daca lasam la latitudinea lor, vor face greseli teribile. Deci, depinde de noi, cei luminati. Vom decide in numele societatii si ne vom impune deciziile prin lege astfel ca nimeni nu va avea de ales. Sa conducem in acest fel este obligatia noastra fata de omenire."*

Prin contrast, individualistii spun, *"Si noi credem ca avem dreptate si ca masele rareori fac ce consideram noi ca ar trebui sa faca, dar nu credem in a forta pe nimeni sa se supuna vointei noastre, pentru ca daca acordam acest principiu, atunci altii, care reprezinta grupuri mai mari decat al nostru, ar putea sa ne oblige pe noi sa actionam asa cum decreteaza ei, si asta ar fi sfarsitul libertatii."*

Afinitatea dintre egotismul intelectual si coercitie a fost dramatic demonstrata de un profesor canadian de drept, Alan Young, care a scris un editorial in editia din 28 Martie, 2004 a ziarului *Toronto Star*. Subiectul era *"crimele motivate de ura"*, si solutia era un clasic exemplu al modelului mental colectivist. A scris:

> *Caracteristica definitorie a criminalului motivat de ura este prostia. Este o crima nascuta din deficienta intelectuala… Justitia criminalistica poate face foarte putin pentru a combate prostia… Probabil criminalul motivat de ura necesita o riguroasa deprogramare… Asa cum anumite cancere necesita operatie, crima motivata de ura are nevoie de masuri intruzive… Obisnuita abordare "din-afara", "exterioara-mintii" a pedepsei moderne nu va da rezultate in acest caz. Pentru crime datorate unei prostii supreme avem nevoie de justitie in stil "Portocala Mecanica" – imobilizarea criminalului intr-un scaun pe o perioada interminabila, cu ochii larg deschisi si pleoapele fixate in niste agrafe pentru a nu putea evita macelul cinematic al imaginilor special culese pentru a-i rupe legatura neurotica pana la distrugerea intelectuala auto-indusa. In contextul crimei motivate de ura, am regrete ca avem o prohibitie constitutionala asupra pedepsei crude si iesite din comun.* *[nota: "Criminalul motivat de ura necesita deprogramare," de Alan Young, Toronto Star, Martie 28, 2004, p. F7.]*

Una din cele mai rapide metode de a depista un colectivist este sa ii urmaresti reactiile vizavi de problemele de interes public. Nu conteaza ce il deranjeaza in rutina lui zilnica – fie iluminarea autostrazii, fumatul in public, imbracamintea indecenta, bigotismul, trimiterea postei nesolicitate – alegeti dumneavoastra, raspunsul lui imediat este *"Ar trebui sa existe o lege…!"* Si, bineinteles, profesionistii din guvern care isi castiga painea din coercitie sunt mai mult decat fericiti sa coopereze. Consecinta este ca guvernul creste intr-una. Este o strada cu un singur sens. In fiecare an apar din ce in ce mai multe legi si este din ce in ce mai putina libertate. Fiecare lege in ea insasi pare benigna, justificata fiind de o convenienta sau de marele bine pentru numarul mai mare, dar procesul continua la "nesfarsit" pana cand guvernul este total si libertatea inexistenta. Putin cate putin, oamenii, ei insisi, devin solicitantii propriilor lanturi.

Sindromul Robin Hood

Un bun exemplu al mentalitatii colectiviste este folosirea guvernului pentru acte de caritate. Majoritatea oamenilor cred ca avem cu toti responsabilitatea de a-i ajuta pe cei nevoiasi, daca putem, dar ce se intampla cu cei care nu sunt de acord, si carora putin le pasa de situatia altora? Ar trebui sa li se permita sa fie egoisti in timp ce noi suntem atat de generosi? Colectivistul priveste acesti oameni ca pe o justificare de a folosi coercitia, deoarece cauza este atat de meritorie. Se vede pe el insusi drept un modern Robin Hood, ce fura de la bogati si daruieste la saraci. Bineinteles, nu

totul ajunge la saraci. Oricum, Robin si gasca sa trebuie sa manance, sa bea, sa fie prezentabili, si asta nu este deloc ieftin. Este nevoie de o birocratie uriasa sa administrezi caritatea publica, si Robin Hoozii din guvern s-au obisnuit cu o mare parte din prada, in timp ce taranii – ei bine, se multumesc si ei cu ce li se arunca. Nu le pasa cat a fost de fapt consumat de-a lungul drumului pana la ei. A fost furat de la altcineva, oricum.

Asa numita caritate colectivista este o pervertire a povestii Biblice a Bunului Samaritean, care s-a oprit din drum sa ajute un strain ce cazuse intre talhari, fiind jefuit si batut. Chiar conduce victima la o casa de oaspeti, ii plateste sederea acolo pana cand isi revine. Fiecare aproba asemenea acte de compasiune si caritate, dar ce am spune daca Samariteanul ar fi scos sabia la urmatorul calator, amenintandu-l cu moartea daca nu se lasa ajutat? Daca asta s-ar fi intamplat, ma indoiesc ca povestea ar mai fi ajuns in Biblie; pentru ca, in acel moment, Samariteanul nu ar fi fost cu nimic diferit de talharul original – care de asemenea ar fi putut avea un motiv nobil. Ar fi putut pretinde ca doar incerca sa asigure traiul familiei si copiilor sai. Majoritatea crimelor sunt rationalizate in acest fel, dar tot crime se numesc. Cand coercitia intra pe usa, caritatea iese pe fereastra. *[nota: Sa fim clari. Daca noi sau familiile noastre am fi intr-adevar infometati, majoritatea am fura, daca aceasta ar fi singura modalitate de a obtine hrana. Ar fi motivata de dreptul nostru intrinsec la viata, dar, va rog, sa nu incercam sa o numim nobila caritate. Ar fi pura supravietuire.]*

Individualistii refuza sa joace acest joc. Asteptam ca toti si fie caritabili, dar de asemenea credem ca o persoana trebuie sa fie libera *sa nu* fie caritabila daca isi doreste acest lucru. Daca el vrea sa faca o donatia catre o alta cauza decat cea la care il indemnam noi sa participe, daca prefera sa doneze o suma mai mica decat credem noi ca s-ar cuveni, sau poate doreste sa nu dea nimic, consideram ca nu avem nici un drept sa il fortam sa se supuna vointei noastre. Am putea incerca sa-l convingem sa faca acest lucru; putem face apel la constiinta lui; si in special i-am putea arata calea prin propriul nostru exemplu; dar respingem orice incercare de a tabara pe el, fie imobilizandu-l in timp ce ii luam banii din buzunar, fie folosind urna de vot pentru a da legi ce ii vor lua banii prin impozitare. In ambele cazuri principiul este acelasi. Se cheama furt.

Colectivistii ar dori sa credeti ca individualismul este doar un alt termen pentru egoism, pentru ca individualistii se opun ajutorului social si altor forme coercitive de redistribuire a bogatiei, dar exact opusul este adevarat. Individualistii sunt avocatii adevaratei caritati, care inseamna donarea voluntara a banilor proprii, in timp ce colectivistii promoveaza donarea prin coercitie a banilor altora; ceea ce explica de ce este atat de populara. Inca un exemplu: Colectivistul va spune, *“Cred ca fiecare ar trebui sa poarte centura de siguranta. Are sens. Oamenii pot fi raniti daca nu o poarta. Deci, sa dam o lege care ii obliga pe toti sa faca acest lucru. Daca nu vor, ii vom arunca in puscarie.”* Individualistul spune, *“Cred ca fiecare ar trebui sa poarte centura de siguranta. Oamenii pot fi raniti in accidente daca nu o poarta, dar nu cred in a forta pe nimeni sa faca acest lucru. Cred in a-i convinge prin logica, persuasiune si un bun exemplu, daca pot, dar de asemenea cred in libertatea de a alege.”*

Unul dintre cele mai populare sloganuri marxiste este: *“De la fiecare in functie de posibilitati, pentru fiecare in functie de nevoi.”* Aceasta este piatra de temelie a socialismului teoretic, si este un concept foarte tentant. Cel care aude pentru prima oara acest slogan ar putea spune: *“Si ce-i rau cu asta? Nu este asta esenta compasiunii si caritatii fata de cei nevoiasi? Ce poate fi rau cand daruiesti in functie de posibilitatile tale altora, dupa nevoile pe care le au?”* Nu este nimic rau – atata cat putem vedea, dar este un concept incomplet. Intrebarea la care nu s-a raspuns inca este *cum* se va realiza acest lucru? Se va face in libertate sau prin coercitie? Am mentionat mai devreme ca atat colectivistii cat si individualistii cad de acord asupra obiectivelor dar nu se inteleg cand este vorba de metode, si acesta este un exemplu clasic. Colectivistul spune *sa luam* prin forta legii. Individualistul spune *sa dam* din proprie initiativa. Colectivistul crede ca nu suficient de multi vor contribui daca nu sunt fortati. Individualistul, din contra, este de parere ca suficient de multi oameni vor raspunde pentru a realiza obiectivul propus. De asemenea, pastrarea libertatii este importanta. Colectivistul promoveaza jaful legalizat in numele unei cauze meritorii, crezand ca scopul scuza mijloacele. Individualistul sustine vointa libera si adevarata caritate, crezand ca un obiectiv demn nu justifica furtul si renuntarea la libertate.

Exista o istorioara a unui bolsevic revolutionar care se cocotase pe o cutie de sapun pentru a vorbi unei mici adunari in Times Square. Dupa ce le-a descris gloriile socialismului si comunismului, a adaugat: *“Sa vina revolutia, si fiecare va manca piersici cu frisca.”* Un om in varsta, maruntel, i-a strigat din fundul multimii: *“Nu-mi plac piersicile cu frisca.”* Bolsevicul s-a gandit un moment si apoi a raspuns: *“Sa vina revolutia, tovarase, si* ***iti vor*** *placea piersicile cu frisca.”* Aceasta este cea de-a

patra diferenta intre colectivism si individualism, si este probabil cea mai importanta dintre toate: colectivistii cred in coercitie; individualistii cred in libertate.

5. EGALITATE SI INEGALITATE IN FATA LEGII

Al cincilea concept ce diferentiaza colectivismul de individualism priveste felul in care oamenii sunt tratati in fata legii. Individualistii cred ca nu exista doi oameni exact la fel, ca fiecare este superior sau inferior altora in multe privinte dar, *in fata legii*, ei trebuiesc tratati egal. Colectivistii cred ca legea trebuie sa-i trateze pe oameni in mod *inegal* pentru a putea aduce astfel schimbarile dorite in societate. Ei vad lumea ca fiind in mod tragic imperfecta. Vad saracie si suferinta si nedreptate si trag concluzia ca ceva trebuie facut pentru a schimba fortele care au produs aceste efecte. Se considera pe ei insisi mari ingineri sociali ce poseda intelepciunea de a restructura societatea spre o ordine mult mai logica si umana. Pentru a obtine acest deziderat, trebuie sa intervina in treburile oamenilor la toate nivelele si sa le reorganizeze activitatile in conformitate cu un plan maret. Ceea ce se materializeaza in redistribuirea bogatiei si folosirea puterii politienesti a statului pentru a impune un comportament prescris.

Consecinta acestei mentalitati poate fi observata oriunde in societate astazi. Aproape fiecare tara in lume are un sistem de impozitare special proiectat sa trateze oamenii in mod inegal, in functie de venit, statut familial, numarul de copii pe care ii au, varsta si genul de investitii pe care le-au facut. Cum am spus, scopul acestui aranjament este redistribuirea bogatiei, ceea ce inseamna favorizarea unor clase in detrimentul altora. In unele cazuri, exista bucle bizare in legile de taxare doar pentru a favoriza o corporatie sau un grup politic influent. Alte legi scutesc de taxe si ofera subventii unor grupuri speciale sau corporatii. Inegalitatea este scopul acestor legi.

Pe taramul relatiilor sociale, exista legi care stabilesc cote rasiale, cote bazate pe sex, initiative de “actiune afirmativa” (aka discriminare pozitiva), care impiedica exprimarea opinilor contrare unor grupuri sau opiniile daunatoare “marilor planificatori”. In toate aceste masuri se poate observa o inegala aplicare a legii in functie de grupul sau clasa in care se intampla sa va aflati sau de opinia pe care o aveti. Ni se spune ca toate acestea sunt necesare pentru a obtine schimbarea dorita a societatii. Totusi, dupa mai mult de o suta de ani de inginerie sociala, nu exista nici macar un loc pe glob pe care colectivistii sa-l poata da exemplu cu mandrie si unde acest maret plan a produs rezultatele asteptate. Au fost multe carti scrise despre utopia colectivista, dar aceste lucruri nu s-au materializat niciodata in lumea reala. Oriunde a fost aplicat colectivismul insa, rezultatele inregistrate au fost mai multa saracie decat inainte, mai multa suferinta si cu siguranta mai multa nedreptate.

Exista o metoda mai buna. Individualismul se bazeaza pe premiza ca toti cetatenii trebuie a fie egali in fata legii, indiferent de originea lor nationala, rasa, religie, sex, educatie, statut economic, stil de viata sau opinie politica. Nici unei clase nu trebuie sa i se acorde tratament preferential. A favoriza o clasa in detrimentul alteia nu inseamna egalitate in fata legii.

6. ADEVARATUL ROL AL GUVERNULUI

Cand toti acesti factori sunt considerati laolalta, ajungem la a sasea diviziune intre colectivism si individualism. Colectivistii cred ca adevaratul rol al guvernului trebuie sa fie unul pozitiv, ca statul trebuie sa ia initiativa in toate aspectele vietii oamenilor, ca trebuie sa fie agresiv, sa conduca si sa asigure tot ce este necesar, sa furnizeze. Ar trebui sa fie cel mai mare organizator al societatii.

Individualistii cred ca functia guvernului este una negativa si defensiva. Rolul sau este de a proteja nu de a furniza; pentru ca daca statului ii se da puterea de a asigura cele necesare pentru unii, de asemenea trebuie sa fie in stare sa ia de la altii, si odata ce aceasta putere este acordata, cativa vor incerca sa o foloseasca in avantajul lor. Mereu se va ajunge la jaf legalizat si pierdere a libertatii. Daca guvernul este suficient de puternic sa ne dea orice dorim, de asemenea este suficient de puternic sa ne ia tot ce avem. De aceea adevaratul rol al guvernului este acela de a proteja viata, libertatea si proprietatea cetatenilor sai; nimic mai mult. *[nota: Ar fi mai multe de spus decat este permis in limitele acestei prezentari. Un aspect important este acela ca exista o a treia categorie de actiune umana care nu este nici buna nici rea, nici defensiva nici agresiva; ca exista feluri de activitati ce pot fi intreprinse de stat pentru convenienta – cum ar fi constructia de drumuri si intretinerea parcurilor de recreatie – in cazul in care sunt sponsorizate, nu din impozitele generale, ci doar de cei care le folosesc. Altfel, unii vor profita pe seama altora sau totul ar fi o coercitiva redistribuitie de bogatie, o putere ce trebuie refuzata statului. Aceste activitati ar fi permise deoarece au un impact neglijabil asupra libertatii. Sunt convins ca ar fi mult mai eficient conduse si ar oferi servicii publice de calitate superioara daca ar apartine si ar fi dirijate de industria privata, dar nu are rost sa dezbatem asta acum cand sunt probleme mult mai arzatoare ce trebuiesc rezolvate. Dupa*

ce libertatea este asigurata, ne vom putea permite luxul de a discuta si aceste puncte. Alt exemplu de activitate optionala este alocarea frecventelor de transmisie a radio-ului si statiilor TV. Desi nu protejeaza vieti, libertate sau proprietate, este o chestiune de convenienta pentru comunicatii normale. Nu exista nici o amenintare la adresa libertatii personale atata vreme cat autoritatea ce acorda licente este administrata impartial si nu favorizeaza o anumita clasa de cetateni sau un anumit punct de vedere. Aproape orice actiune guvernamentala poate fi motivata insa, ca o indirecta protectie a vietii, libertatii sau proprietatii. Ultima aparare impotriva jocurilor de cuvinte de acest fel este o luare de pozitie ferma pentru interzicerea sponsorizarii de orice natura ce ar permite o mutare a bogatiei de la un grup la altul. Aceasta ar elimina avantajul politic ce motiveaza toate schemele colectiviste inca din start. Fara posibilitatea unui jaf legalizat, toate jocurile mintale iau sfarsit. In final, cand problema devine spinoasa, si este chiar imposibil sa vedem daca o actiune este acceptabila pentru guvern, exista o regula pe care ne putem baza si care arata calea ce trebuie urmata: ***Cel mai bun guvern este cel care guverneaza cel mai putin****.]*

SPECTRUL POLITIC

Auzim mereu astazi despre dreapta si stanga, dar ce inseamna acesti termeni cu adevarat? Spre exemplu, ni se spune ca atat comunistii cat si socialistii ar fi extrema stanga, iar nazistii si fascistii ar reprezenta extrema dreapta. Avem aici imaginea a doi adversari ideologici puternici, asmutiti unul impotriva altuia, si impresia este, cumva, ca ei ar fi unul opusul celuilalt. Dar care este diferenta? Nu sunt deloc opusi. Sunt chiar la fel. Insignele lor sunt diferite, dar cand analizam comunismul si nazismul, amandoua dau viata principiilor socialiste. Comunistii nu neaga ca socialismul este idealul lor, iar miscarea nazista in Germania s-a numit de fapt Partidul National Socialist. Comunistii cred in socialism *international*, pe cand nazistii promoveaza socialismul *national*. Comunistii sunt avocatii urii de *clasa* si al conflictului de *clasa* pentru a motiva loialitatea si obedienta oarba a aderentilor lor, pe cand nazistii folosesc conflictul de *rasa* si ura de *rasa* pentru a atinge aceleasi obiective. Pe langa acestea, nu este nici o diferenta intre comunism si nazism. Sunt amandoua epitomuri ale colectivismului, si totusi ni se spune ca sunt la capetele opuse ale spectrului.

Exista doar un singur lucru care are sens in constructia unui spectru politic si acela este sa punem guvern egal cu zero la un capat al liniei si 100% guvern la celalalt. Acum avem ceva comprehensibil. Cei care cred in guvern egal cu zero sunt anarhistii, si cei ce cred in guvern total sunt totalitaristii. Cu aceasta definitie, gasim ca atat comunismul cat si nazismul se afla impreuna la acelasi capat. Sunt amandoua sisteme totalitare. De ce? Pentru ca amandoua sunt bazate pe modelul colectivist. Comunism, nazism, fascism si socialism, toate graviteaza spre guvern din ce in ce mai mare, pentru ca aceasta este extensia logica a ideologiei lor comune. Sub colectivism toate problemele sunt responsabilitatea statului si trebuiesc rezolvate de catre stat. Cu cat sunt mai multe probleme, cu atat statul trebuie sa devina mai puternic. Odata ajuns pe aceasta partie alunecoasa, nu exista oprire pana nu ajungi la sfarsitul scalei, care inseamna guvern total. Indiferent cum il numim, indiferent cum il re-etichetam sa para nou sau diferit, *colectivismul este totalitarism.*

De fapt, conceptul unei linii drepte a spectrului politic este cumva inselator. Este mai degraba un cerc. Poti lua linia dreapta cu 100% guvern la un capat si zero la celalalt, sa o curbezi, si sa atingi capetele la varf. Acum este un cerc, pentru ca, sub anarhie, unde nu este nici un guvern, vei avea domnie absoluta impusa de cei cu pumni mai zdraveni si cu cele mai performante arme. Deci, se trece de la nici un guvern la totalitarism intr-o clipita. Se intalnesc in varf. Cu adevarat avem de a face cu un cerc, si singurul loc logic in care ne putem afla este probabil undeva in mijlocul extremelor. Avem nevoie de guvern, bineinteles, dar trebuie construit bazat pe individualism, o ideologie cu afinitate spre acea parte a spectrului ce corespunde celei mai *mici cantitati* de guvern posibil, in loc de colectivism care are o afinitate spre celalalt capat, cu cea mai *mare cantitate* de guvern. **Cel mai bun guvern este acela care guverneaza cel mai putin**.

Acum, suntem in sfarst gata sa re-activam masina timpului. Ultimele imagini inca zabovesc inaintea noastra. Vedem managerii marilor fundatii scutite de taxe folosind vastele lor resurse financiare pentru a altera atitudinile poporului american, astfel ca el sa fie gata sa accepte simbioza dintre natiunea lui si regimurile totalitare; si inca ii auzim proclamand ca *"viitorul acestei tari apartine colectivismului, administrat cu eficienta caracteristica americana."* De necrezut, nu-i asa, cat de mult incape in acest cuvant: *colectivism.*

[nota tr.: Pentru a vedea ca cele scrise mai sus nu sunt doar o teorie ci oglindesc perfect realitatea americana actuala, cunoscatorii limbii engleze sunt invitati sa citeasca urmatorul discurs al congressman-ului Ron Paul, datat februarie 2000 – deci inainte de razboiul impotriva terorismului. Intitulata nu intamplator "O republica, daca o puteti pastra", expunerea prezinta pe larg fapte, actiuni, legi, situatii, toate fiind masuri de implementare a modelului colectivist descris mai sus de domnul Griffin: http://www.house.gov/paul/congrec/congrec2000/cr020200.htm. Desi pare ca nu priveste in mod direct Romania, aceleasi simptome pot fi observate deja in colectivista Uniune Europeana.]

PARTEA A DOUA: ORGANIZATII SECRETE SI AGENDE ASCUNSE

JOHN RUSKIN SI PROMOTORII COLECTIVISMULUI LA OXFORD

Haideti sa lasam teoria si sa trecem la istoria reala. Din stenogramele Fondului Carnegie, ne amintim cuvintele: *Noi trebuie sa controlam educatia in America."* Cine sunt acesti *"noi"*? Cine sunt oamenii care planuiesc sa faca acest lucru? Pentru a raspunde la aceasta intrebare, trebuie sa *setam* coordonatele masinii timpului inca odata, si acum vom merge mai departe inapoi, in anul 1870. Ne aflam dintr-o data in Anglia intr-o clasa eleganta a universitatii Oxford, si ascultam cursul unui stralucit intelectual, John Ruskin.

Ruskin a fost profesor de Arte Frumoase la Oxford. A fost un geniu. La inceput ma pregatisem sa nu-l plac, pentru ca a fost un colectivist total. Dar, dupa lectura cartilor si a notelor sale de curs, a trebuit sa-i recunosc talentul. Inainte de toate a fost un artist implinit. A fost arhitect. A fost filozof. Singura scapare pe care i-am putut-o gasi a fost crezul in colectivism. L-a predicat cu elocventa, si studentii sai apartinand clasei bogate – elita si privilegiatii din cele mai bune zone ale Londrei – au fost foarte receptivi la mesajul sau. A invatat ca cei care mostenisera bogata cultura si traditiile Imperiului Britanic aveau obligatia sa conduca lumea si sa se asigure ca toti cei mai putin norocosi si prostanaci sunt mentinuti pe directia cea buna. Acesta a fost ideea principala, dar a fost expusa intr-o maniera foarte convingatoare si tentanta.

Ruskin nu a fost inventatorul colectivismului. S-a aflat doar pe creasta unui val ideologic care a maturat intreaga Lume Vestica la acel moment. Mesajul era apetisant pentru fii si ficele bogatasilor ce cresteau cu un complex de vinovatie datorita luxului si privilegiilor de care se bucurau, in contrast cu masele infometate.

In acest mediu se aflau doua puternice miscari ideologice in formare. Una dintre ele a fost Marxismul, ce oferea promisiunea apararii si ridicarii maselor asuprite. Tinerii bogati au simtit in inimile lor ca aceasta promisiune era meritorie si nobila. Vroiau sa ii ajute pe acesti oameni, dar fara a renunta la privilegiile lor. Pot marturisi acest lucru despre John Ruskin, el chiar si-a daruit averea saracilor, dar a fost una dintre rarele exceptii. Majoritatea colectivistilor ezita sa daruiasca proprii lor bani. Prefera existenta guvernului pentru rezolvarea tuturor problemelor si folosirea impozitelor – banii altora. Colectivistii admit ca cineva trebuie sa conduca masina guvernamentala, si acestia pot fi foarte bine chiar ei, doar sunt atat de bine educati si inteligenti. In acest fel, isi pot pastra atat privilegiile cat si bogatia. Pot controla societatea fara vreo vina. Pot discuta despre cum vor sustine masele obidite folosind modelul colectivist. Din aceste motive multi dintre bogatii idealisti au devenit Marxisti si au cautat pozitii influente in guvern.

SOCIETATEA FABIANA

Dar exista o alta miscare in formare exact in acelasi timp, ce a constituit competitia nucleului marxist. Cativa dintre cei mai eruditi membri ai claselor bogate si intelectuale ale Angliei au format o organizatie pentru perpetuarea conceptului colectivist, dar nu dupa litera lui Marx. S-a numit Societatea Fabiana. Numele este semnificativ, pentru ca a fost ales in onoarea lui Quintus Fabius Maximus Verrucosus, general Roman care, in secolul II B.C., l-a tinut pe Hannibal in sah, epuizandu-i armata prin diverse tactici militare de intarziere, manevre fara sfarsit, si evitand confruntarea pe cat posibil. Spre deosebire de marxisti care se grabeau sa ajunga la putere prin conflict direct cu guvernele existente, fabianistii erau dispusi sa astepte, sa ocoleasca lupta, lucrand linistit si cu rabdare din interiorul guvernelor pe care le tintisera. Pentru a sublinia aceasta strategie si pentru a se separa de marxisti, au adoptat o broasca testoasa ca simbol. Scutul lor oficial portretizeaza imaginea unui lup in blana de oaie. Cele doua reprezentari insumeaza perfect strategia lor. *[nota tr: Va mai amintiti vorba care incepuse sa circule imediat dupa revolutia din decembrie 1989, cum ca adevaratul comunism, asa cum l-a teoretizat Marx, este unul lent, etapizat, natural, si este o consecinta directa a "iluminarii" societatii capitaliste?"]*

Este acum 1884, si ne gasim in Surrey, Anglia observand un mic grup de fabianisti, stand in jurul unei mese, in eleganta casa a lui Sydney si Beatrice Webb, doi dintre membrii lor de frunte. Acestia vor deveni cunoscuti mai tarziu in lumea intreaga drept fondatorii Scolii Engleze de Economie. Casa lor a fost donata Societatii Fabiane si a devenit cartierul general al organizatiei. In jurul mesei se afla

figuri cunoscute, cum ar fi George Bernard Shaw, Arnold Toynbee, H.G. Wells, si multi altii de acelasi calibru. Apropos, Societatea Fabiana inca exista si multi oameni de la varf ii sunt membri, printre acestia aflandu-se si prim ministrul Angliei, Tony Blair.

H.G. Wells a scris o carte menita sa serveasca drept ghid, aratand cum poate fi implementat colectivismul in societate fara a atrage atentia sau isca vreo opozitie. S-a numit *Conspiratia pe fata [The Open Conspiracy]*, iar planul a fost detaliat in amanunt. Fervoarea lui a fost intensa. A spus ca religiile vechi vor trebui sa faca loc noii religii a colectivismului. Noua religie ar trebui sa fie statul, a spus el, iar statul va trebui sa comande intreaga activitate umana, avand elitisti precum el in functiile de conducere. Pe una din primele pagini sta scris: *"Aceasta carte arata direct si pe cat posibil de clar ideile esentiale ale vietii mele, perspectiva lumii mele… Aceasta este religia mea. Acestea sunt obiectivele mele directe si criteriul a tot ceea ce fac."* *[nota: H.G. Wells, The Open Conspiracy (New York: Doubleday, Doran and Co., 1928), p. vii.]*

Cand a declarat colectivismul ca fiind religia sa, era serios. Asemenea altor colectivisti, a simtit ca religia traditionala este o bariera in calea acceptarii puterii statale. Este un competitor pentru loialitatile omului. Colectivistii privesc religia drept un mecanism prin care clericii tin masele incatusate, oferindu-le o viziune a ceva mult mai bun in lumea ce va sa vina. Daca vrei sa schimbi ceva, nu *incatusare* este ceea ce iti doresti. Din contra, vrei *descatusare.* De aceea Marx a numit religia opiumul popoarelor. Sta in calea schimbarii revolutionare. Wells a spus ca noul opium ar trebui sa devina colectivismul, o viziune a unor lucruri mult mai bune in lumea de maine. Noua ordine trebuieste construita pe conceptul ca indivizii nu reprezinta nimic in comparatie cu lungul continuu al societatii, si ca numai servind societatea reusim sa ne conectam la eternitate. Era foarte serios.

Planul din *Conspiratia pe fata* a fost urmat in toate dependentele britanice si in Statele Unite. Drept rezultat, lumea de astazi este foarte aproape de viziunea lui H.G. Wells. Inchinarea in fata zeului numit societate a devenit noua religie. Nu conteaza in ce fel ne este insultata demnitatea sau libertatea, ni se spune ca este necesar pentru propasirea societatii, si aceasta este piatra de temelia a incatusarii sub lanturile colectivismului. Mai marele bine pentru grupul mai numeros *a devenit* opiumul maselor.

DRAGOSTE–URA INTRE FABIANISTI SI LENINISTI

Fabianistii si marxistii sunt de comun acord in ceea ce priveste scopul lor comun, al colectivismului, dar nu cad la pace asupra stilului si a catorva tactici. Cand marxismul a fuzionat cu leninismul si a facut prima cucerire in Rusia, aceste diferente au devenit centrul dezbaterii intre cele doua grupuri. Karl Marx spunea ca lumea este divizata in doua tabere ce se razboiesc permanent. Una era clasa muncitoare, pe care el a numit-o proletariat, si cealalta era clasa bogata, cei care stapaneau pamantul si mijloacele de productie. Aceasta clasa a numit-o burghezie.

Fabianistii nu au fost niciodata entuziasmati de acest conflict de clasa, probabil pentru ca majoritatea formau burghezia, dar Lenin si Stalin au acceptat cu draga inima ideea. Lenin descria Partidul Comunist drept un *"aparator al proletariatului"*, si acesta chiar a devenit un mecanism al razboiului total si lipsit de scrupule impotriva oricui putea fi considerat burghez. Cand bolsevicii au venit la putere in Rusia, proprietarii au fost macelariti cu zecile de mii.

Aceasta brutalitate a ofensat sensibilitatile stilate ale fabianistilor. Nu ca fabianistii s-ar fi opus fortei si violentei atunci cand trebuiau sa-si atinga scopurile, numai ca o preferau ca ultim resort, pe cand leninistii ucideau cu frenezie in Rusia, implementand un plan de teroare deliberata si violenta. Fabianistii admirau sistemul Sovietic deoarece se baza pe colectivism, dar erau socati de ceea ce considerau o varsare de sange inutila. Era un dezacord in privinta stilului. Cand Lenin a devenit stapanul Rusiei, multi fabianisti s-au alaturat Partidului Comunist crezand ca va deveni capul de lance al Socialismului mondial. Mai mult ca sigur ar fi ramas acolo daca nu ar fi fost ofensati de brutalitatea regimului.

Pentru a intelege aceasta relatie dragoste–ura intre cele doua grupari, nu trebuie sa pierdem din vedere faptul ca leninismul si fabianismul sunt doua variante ale colectivismului. Similaritatile lor sunt mult mai mari decat diferentele. De aceea membrii lor adesea se muta dintr-un grup intr-altul – sau fac parte din cele doua tabere in acelasi timp. Leninistii si fabianistii sunt de obicei prieteni intre ei. Nu se inteleg in anumite chestiuni teoretice si in privinta stilului, dar mereu cad de acord asupra telurilor.

Margaret Cole a fost Conducatoarea Societatii Fabiane in 1955 si 1956. Tatal ei G.D.H. Cole, a fost unul dintre liderii timpurii ai organizatiei inca de prin 1937. In cartea sa, *Povestea socialismului fabianist [The Story of Fabian Socialism]*, descrie legatura comuna ce ii tine pe colectivisti impreuna. Ea spune:

> *Se poate direct constata ca similaritatile fundamentale erau mult mai mari decat diferentele, ca principalele scopuri fabianiste sunt abolirea saraciei, prin legislatie si administratie; controlul comun al productiei si al vietii sociale…, au fost urmarite cu energie neabatuta de catre oamenii pregatiti in traditiile fabianiste, desi la momentul respectiv se numeau pe ei insisi fabianisti sau repudiau cu glas tare numele…. Asemanarea fundamentala este atestata de faptul ca, dupa ce furtunile produse mai intai de catre Sindicalism [nota: Sindicalismul este o varianta a colectivismului in care sindicatele joaca un rol important in guvern si industrie.] si apoi de catre Revolutia Rusa la inceputurile ei s-au domolit, acei "fabianisti rebeli" ce nu se alaturasera Partidului Comunist (si multi dintre cei ce odata deveniti membri, parasisera partidul in graba) impreuna cu conexiunile lui G.D.H. Cole in miscarea de educatie a clasei muncitoare si tinerii sai discipoli de la Oxford din anii '20, n-au avut nici o dificultate mentala in a intra in renascuta Societate Fabiana a anului 1939 – si nici supravietuitorii credinciosi nu au avut vreo dificultate in a colabora cu ei. [nota: Margaret Cole, Povestea Socialismului Fabianist (Stanford, California, Stanford University Press, 1961), p. xii.]*

Fabianistii sunt, in acord cu propriul lor simbolism, lupi in blanuri de oaie, si aceasta explica de ce stilul lor este mult mai eficient in tari unde traditiile parlamentare sunt bine stabilite si unde oamenii se asteapta sa aiba o voce in propriul lor destin politic. Leninistii, pe de alta parte, au tendinta de a fi lupi in blanuri de lupi, si stilul lor este mult mai efectiv in tari in care traditiile parlamentare sunt slabe si unde oamenii sunt obisnuiti oricum cu dictaturile.

In tarile cu traditie parlamentara puternica, principala tactica a celor doua grupuri este sa isi trimita agentii in centrele de putere ale societatii, sa insface haturile din interior. Centrele de putere sunt acele organizatii si institutii care reprezinta toate segmentele influente politic ale societatii. Aici sunt incluse sindicatele, partidele politice, organizatiile religioase, segmente ale media, institutii de invatamant, organizatii civice, institutii financiare, si corporatii industriale, pentru a numi doar cateva. Voi citi imediat o lista partiala a membrilor unei organizatii numita *Council on Foreign Relations/CFR [Consiliul de Relatii Externe]*, si veti recunoaste ca centrele de putere pe care acesti oameni le controleaza sunt exemple clasice ale acestei strategii. Influenta combinata a tuturor acestor entitati se insumeaza si formeaza intreaga putere politica a natiunii. Pentru a captura controlul natiunii, este necesar sa fie controlate centrele de putere, si aceasta a fost strategia leninistilor si fabianistilor laolalta.

Pot fi in dezacord asupra stilului; pot fi in concurenta pentru rolul dominant in Noua Ordine Mondiala ce va sa vina, pentru cine va detine cele mai inalte pozitii in piramida puterii; pot chiar trimite armate opuse sa lupte pentru a stabili intaietatea teritoriala asupra unor portiuni ale globului, dar niciodata nu se cearta in privinta telurilor. Pe tot parcursul acestui drum, sunt frati de sange pe sub piele si intotdeauna se vor uni impotriva dusmanului comun, si anume impotriva oricarei opozitii la adresa colectivismului. Este imposibil sa intelegem ce se intampla in Razboiul impotriva Terorismului astazi, fara a fi constienti de aceasta realitate.

CHEIA USII CARE ASCUNDE SECRETELE

Simbolurile fabianiste ale broastei testoase si lupului in blana de oaie sunt reprezentate pe ferestra de sticla colorata ce se afla odata la cartierului general fabianist. Fereastra a fost mutata, spre pastrare ni se spune, dar exista multe fotografii ce detaliaza simbolurile. Partea cea mai importanta apare la varf. Este acea strofa faimoasa din Omar Khayyam:

> Dear love, couldst thou and I with fate conspire
> to grasp this sorry scheme of things entire,
> would we not shatter it to bits
> and then remould it nearer to the hearts desire?
>
> Dragul meu, putem noi oare cu destinul conspira
> Sa insfacam cu totul trista tesatura a lucrurilor
> Nu am sfarama-o in bucati
> Si apoi remodela-o dupa dorinta inimi?

Dati-mi voie sa repet aceste versuri. Aici este cheia istoriei moderne, si descuie usa ce ascunde secretele razboiului impotriva terorismului:

> Dragul meu, putem noi oare cu destinul conspira
> Sa insfacam cu totul trista tesatura a lucrurilor
> *Nu am sfarama-o in bucati*
> *Si apoi remodela-o dupa dorinta inimi?*

In alta parte in acea fereastra sunt reprezentati Sydney Webb si George Bernard Shaw, lovind globul pamantesc cu ciocanele. Pamantul se afla pe o nicovala iar ei il lovesc – pentru a-l *sfarama in bucati!* La asta se refereau la Fondul Carnegie. Acelasi lucru spuneau si la Fundatia Ford. *"Razboiul este cea mai buna metoda de a remodela societatea. Razboi! Va sfarama societatea in bucati, o va diviza. Apoi o putem remodela dupa dorinta inimi."* Si care ar fi aceasta dorinta? Doamnelor si domnilor, este colectivismul.

SOCIETATEA SECRETA CREATA DE CECIL RHODES

Cu ajutorul masinii timpului, ne intoarcem acum spre sala de clasa unde John Ruskin exfoliaza virtutile colectivismului, si observam ca unul dintre studentii sai ia constiincios notite. Numele sau este Cecil Rhodes. Se va demonstra in anii urmatori ca acest tanar a fost atat de impresionat de mesajul lui Ruskin, incat de-a lungul urmatorilor treizeci de ani din viata sa, va face mereu referire la acele note de curs. Rhodes a devenit un colectivist dedicat si a dorit sa implineasca visul si promisiunea lui John Ruskin. Misiunea vietii lui a fost sa aduca Imperiul Britanic in pozitia de forta dominanta a intregii lumi, sa il reuneasca cu America si sa creeze guvernul mondial bazat pe modelul colectivist. Biograful sau, Sarah Millin, a concluzionat atunci cand a scris: *"Guvernul mondial a fost simpla dorinta a lui Rhodes."* Majoritatea oamenilor sunt la curent cu faptul ca Rhodes a facut una dintre cele mai mari averi ale lumi in afaceri cu diamante si aur in Africa de Sud. Ceea ce nu se stie este ca a cheltuit aproape in intregime aceasta avere pentru a promova teoriile lui John Ruskin.

Unul dintre cei mai autorizati cercetatori ai Societatii Fabiane este Carroll Quigley, respectat profesor la Universitatea Georgetown. Presedintele Bill Clinton s-a numarat printre fostii sai studenti. La o conferinta de presa, imediat dupa ce a fost ales, Clinton l-a mentionat pe Quigley dupa nume si a recunoscut ca ii este foarte indatorat pentru tot ce a putut invata de la el. Ce preda Quigley era similar cu ce John Ruskin preda in vremea sa si, asemenea lui Rhodes inaintea lui, Clinton a luat foarte in serios acele cursuri. Intamplator, trebuie remarcat ca fostul presedinte Clinton a fost ceea ce se numeste un *Rhodes Scholar* *[note tr.: beneficiarul uneia din numeroasele burse acordate prin testament de Cecil Rhodes si care pot fi folosite la Universitatea Oxford pentru doi sau trei ani; acestea sunt acordate candidatilor din Statele Unite sau din Natiunile Commonwealth – asociatie de state independente ale caror teritorii au apartinut Imperiului Britanic. Vezi Merriam-Webster Online la http://www.m-w.com.].*

In cartea sa *Stabilimentul Anglo-American [The Anglo-American Establishment],* Quigley spune:

> *Bursele Rhodes create prin termenii celui de-al saptelea testatament al lui Cecil Rhodes sunt cunoscute de toata lumea. Ceea ce nu se stie este ca Rhodes, in cinci testamente precedente, si-a donat averea pentru a forma o societate secreta, ce trebuia sa se dedice pastrarii si expansiunii Imperiului Britanic. Si in plus, ceea ce nimeni nu pare a sti este ca aceasta societate … continua sa existe si astazi. Pentru clarificare, aceasta nu este o treaba copilareasca precum Ku Klux Klan-ul, si nu are robe, strangeri de mana si parole secrete. Nu are nevoie de asa ceva, pentru ca membrii sai se cunosc intim. Probabil nu are juraminte de pastrare a tacerii nici proceduri formale de initiere. Exista insa si tine sedinte secrete… Acest Grup este, asa cum voi arata, unul dintre cele mai importante fapte istorice ale secolului douazeci. [nota: Carroll Quigley, Stabilimentul Anglo-American: dela Rhodes la Cliveden (New York: Books in Focus, 1981), p. ix. Existenta acestei societati secrete este confirmata si de biograful lui Rhodes, Sarah Millin, op. cit, pp. 32, 171, 173, 216.]*

Unul dintre liderii si organizatorii acestei societati secrete a fost W.T. Stead care a scris o carte despre testamentele lui Cecil Rhodes. In acea carte, Stead a spus:

> *Domnul Rhodes a fost mai mult decat fondatorul unei dinastii. El a aspirat sa devina creatorul uneia din acele asociatii semi-religioase, cvasi-politice care, precum Societatea lui Iisus, a jucat un rol important in istoria lumii. Pentru a fi mai explicit, a dorit sa formeze un Ordin ca instrument al vointei Dinastiei… [nota: Quoted by Quigley, Ibid., p. 36.]*

Structura societatii secrete a fost formata dupa modele clasice, conspirationiste. Majoritatea celor mai cunoscute conspiratii ale istoriei au fost structurate sub forma unor inele in interiorul altor inele. In general, exista un lider sau grup mic format din doi, trei oameni la centru. Formeaza un inel de suporteri in jurul lor in numar de zece - doisprezece, probabil, si acei oameni cred ca ei reprezinta toata organizatia. Nu stiu ca doi - trei se afla de fapt la carma. Si apoi cei doisprezece formeaza un inel si mai larg in jurul lor in componenta caruia intra probabil o suta de oameni, care de asemenea cred ca reprezinta intreaga organizatie, fara sa stie ca sunt doisprezece care o directioneaza. Aceste inele se extind spre exterior pana cand, in final, ating comunitatea unde sunt angajate serviciile unor oameni inocenti ce indeplinesc diverse functii ale societatii secrete fara sa realizeze cine creeaza agenda si de ce.

Organizatia lui Rhodes a fost creata exact dupa acest model. Quigley ne spune mai departe:

> *In societatea secreta, Rhodes urma sa fie lider. Stead, Bred (Lordul Esher), si Milner trebuiau sa formeze un comitet executiv [numit "Societatea celor Alesi"]. Arthur (Lordul) Balfour, (Sir) Harry Johnston, Lordul Rothschild, (Lordul) Albert Grey, si altii erau listati ca potentiali membri ai "Cercului Initiatilor"; de asemenea trebuia sa existe un cerc exterior numit "Asociatia de ajutanti" (organizat mai tarziu de catre Milner drept organizatia Mesei Rotunde [Round Table]). [nota: Caroll Quigley, Tragedie si Speranta: O istorie a lumii in vremea noastra (New York: Macmillan, 1966), p. 131. Referinte aditionale la "Societatea celor alesi" se gasesc in The Anglo-American Establishment, pp. 3, 39.]*

Dupa moartea lui Cecil Rhodes, organizatia a trecut sub controlul Lordului Alfred Milner, care era Guvernator General al Africii de Sud, o persoana foarte influenta in lumea bancara si politica britanica. *[nota: Deoarece aceasta societate secreta continua sa existe si astazi, sunt deseori intrebat cine au fost liderii dupa Rhodes si Milner. In circumstante normale, aceasta ar fi o intrebara stupida; pentru ca, daca cineva din exterior ar cunoaste raspunsul, nu ar mai fi o societate secreta. Cu toate acestea, din pricina unor rare rasturnari de situatie, cunoastem cine au fost liderii pana nu demult. Quigley a putut cerceta documente ale organizatiei si le-a aflat numele si ordinea de succesiune. O mare parte din cartea sa Stabilimentul Anglo-American, a fost dedicat rolului lor in istorie.]* El a recrutat oameni tineri din inalta societate pentru a deveni membri in Asociatia Ajutantilor. Neoficial erau cunoscuti drept *"Gradinita lui Milner"*. Au fost alesi datorita originii lor sus-puse, a inteligentei si in special dedicatiei lor fata de cauza colectivista. Au fost plasati in importante pozitii in guvern si alte centre de putere pentru a promova agenda ascunsa a societatii secrete. Eventual, aceasta Asociatie a Ajutantilor a devenit inelul interior al altor grupuri mai mari, ce s-au intins in Imperiul Britanic si apoi in Statele Unite. Quigley spune:

> *Prin influenta Lordului Milner, acesti oameni au reusit sa castige posturi importante in guvern, in lumea financiara internationala, si sa devina puterea dominanta in afacerile imperiale britanice si in cele cu strainatatea dupa 1939. Din 1909 pana in 1913, au organizat grupuri semi-secrete cunoscute sub numele de Grupuri ale Mesei Rotunde, in majoritatea dependintelor britanice si in Statele Unite. Acestea inca functioneaza in opt tari… Inca odata sarcina i-a revenit lui Lionel Curtis care a format, in Anglia si in fiecare colonie, o organizatie drept paravan pentru Grupul Mesei Rotunde local. Aceasta organizatie paravan, numita Institutul Regal de Afaceri Internationale [Royal Institute of International Affairs], isi avea ca nucleu in fiecare zona, existentul Grup al Mesei Rotunde. In New York era cunoscut sub numele de Consiliul de Relatii Externe [Council on Foreign Relations/CFR], si era un paravan pentru J.P. Morgan & Company. [nota: Quigley, Tragedie si Speranta, pp. 132, 951-52.]*

In sfarsit am ajuns la acea obscura organizatie care joaca un rol decisiv in viata politica americana contemporana, Council on Foreign Relations/CFR. Acum intelegem ca s-a nascut din societatea secreta creata de Cecil Rhodes – care inca exista astazi, si ca original a fost un paravan pentru J.P Morgan & Company, iar scopul sau principal este sa promoveze guvernul mondial bazat pe modelul colectivismului.

THE COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS

Cine sunt deci membrii CFR? Voi acorda mai mult timp decat as dori pentru a va prezenta aceste nume, deoarece altfel ati putea crede ca aceasta organizatie si membrii sai nu sunt importanti.

Sa incepem cu **Presedinti ai Statelor Unite**. Dintre acestia, lista membrilor CFR include: Herbert Hoover, Dwight Eisenhower, Richard Nixon, Gerald Ford, James Carter, George Bush Senior, si William Clinton. John F. Kennedy a pretins ca este si el membru, dar numele sau nu apare pe listele vechi. Exista deci confuzie in ceea ce il priveste, dar el a spus ca ar fi fost membru. Trebuie sa

adaug ca fostul presedinte Kennedy a absolvit Scoala Engleza de Economie, care a fost fondata de Sydney si Beatrice Webb pentru a promova clasa conducatoare si conceptele colectiviste ale fabianistilor. Actualul [n. tr.: fostul] candidat prezidential, senatorul John Kerry, este si el prezent pe lista.

Secretari de Stat care au fost membri CFR: Robert Lansing, Frank Kellogg, Henry Stimpson, Cordell Hull, E.R. Stittinius, George Marshall, Dean Acheson, John Foster Dulles, Christian Herter, Dean Rusk, William Rogers, Henry Kissinger, Cyrus Vance, Edmund Muskie, Alexander Haig, George Schultz, James Baker, Lawrence Eagelberger, Warren Christopher, William Richardson, Madeleine Albright si Colin Powell.

Printre **Secretari ai apararii** membri CFR se numara: James Forrestal, George Marshall, Charles Wilson, Neil McElroy, Robert McNamara, Melvin Laird, Elliot Richardson, James Schlesinger, Harold Brown, Casper Weinberger, Frank Carlucci, Richard Cheney, Les Aspin, William Perry, William Cohen, si Donald Rumsfeld. Este interesant ca Rumsfeld a cerut ca numele sau sa fie sters de pe lista actuala cu membri CFR. Oricum ii puteti gasi numele pe liste mai vechi.

Directori CIA membri CFR: Walter Smith, William Colby, Richard Helms, Allen Dulles, John McCone, James Schlesinger, George Bush, Sr., Stansfield Turner, William Casey, William Webster, Robert Gates, James Woolsey, John Deutch, William Studeman si George Tenet.

In Mass Media exista fosti si actuali membri ai CFR iar acestia detin(eau) pozitii cheie de management si control – nu doar lucrand pe banda rulanta – ci chiar la varf: *The Army Times, American Publishers, American Spectator, Atlanta Journal - Constitution, Associated Press, Association of American Publishers, Boston Globe, Business Week, Christian-Science Monitor, Dallas Morning News, Detroit Free Press, Detroit News, Forbes, Foreign Affairs, Foreign Policy, Dow Jones News Service, USA Today, Wall Street Journal, Los Angeles Times, New York Post, New York Times, San Diego Union-Tribune, Times Mirror, Random House, W.W. Norton & Co., Warner Books, Atlantic, Harper's, Industry Week, Naval War College Review, Farm Journal, Financial World, Insight, Washington Times, Medical Tribune, National Geographic, National Review, New Republic, New Yorker, New York Review of Books, Newsday, News Max, Newsweek, Pittsburgh Post-Gazette, Political Science Quarterly, The Progressive, Public Interest, Reader's Digest, Rolling Stone, Scientific American, Time-Warner, Time, U.S. News & World Report, Washington Post, The Washingtonian, Weekly Standard, World Policy Journal, Worldwatch, ABC, CBS, CNN, Fox News, NBC, PBS, RCA* si *the Walt Disney Company*.

Personalitati CFR din mass media: David Brinkley, Tom Brokaw, William Buckley, Dan Rather, Diane Sawyer, Barbara Walters, Katie Couric si Andrea Mitchell, sotia membrului CFR, Alan Greenspan. *[nota: Peter Jennings si Bill Moyer, desi nu sunt membri CFR, sunt membri ai Bilderberg Group, grup ce are aceeasi orientare ideologica precum CFR, dar functioneaza la nivel international ca un fel de comitet de comanda pentru coordonarea activitatii grupurilor similare in alte tari.]*

In universitati, numarul fostilor si actualilor membri CFR care ocupa pozitii de profesori, sefi de departamente, presedinti, sau membri ai board-ului director, este 563.

In institutiile financiare, cum ar fi bancile, Sistemul Federal de Rezerve, stock exchange-uri, si case de brokeri, numarul membrilor CFR in pozitii de control este 284.

In fundatiile scutite de taxe si think tank-uri, numarul membrilor CFR in pozitii cheie este de 443. Cateva dintre numele cunoscute sunt: The American Civil Liberties Union/ACLU, *[nota: ACLU se bucura de reputatia unui aparator al libertatilor civile. Pentru a pastra aceasta imagine, organizatia a luat pozitie criticand Patriot Act si alte masuri legislative ce neaga libertati civile in numele luptei impotriva terorismului. Pana acum toate bune, dar este o diferenta intre a vorbi despre un subiect si chiar a face ceva in legatura cu el. Cand vine vorba de folosirea resurselor sale legale si financiare, ACLU se ocupa de alte lucruri. La momentul scrierii acestor randuri, Directorul Executiv al ACLU este Anthony Romero, membru CFR. Inainte a fost responsabil cu programele de sponsorizare ale Fundatiei Ford, varsand aproximativ 90 milioane de dolari in organizatii ce promoveaza mesaje de "criza" pentru inspaimantarea publicului si convingerea lui in a accepta guvernul mereu in crestere, deci implicit si acceptarea unor legi precum Patriot Act. Spre exemplu, Fundatia Ford a sponsorizat studii si grupuri ce promovau conceptele crizelor de mediu inconjurator si suprapopulare, pentru ca apoi sa ceara noi puteri pentru guvern ca singura modalitate de a ocoli o catastrofa globala. Fu*

ndatia a fost o sursa majora de fonduri pentru MALDEF, LaRaza si alte grupuri separatiste hispanice, ceea ce inseamna ca ii finanteaza pe cei care cer ruperea unor parti din California si Texas pentru a fi daruite Mexicului. A finantat Miscarea Indiana Americana, care are de asemenea o agenda separatista pentru diverse zone din Statele Unite unde populatia indiana este majoritara. Nu este deloc probabil ca vreuna din aceste miscari va reusi; dar daca suficient de multi revolutionari pot fi finantati si mobilizati in strada unde sa aiba loc demonstratii si razmerite, cetatenii pasnici pot accepta cu usurinta si recunostinta legea martiala si internationalizarea acestor zone, drept alternative acceptabile la violenta. In toate aceste cazuri, rolul jucat de

Fundatia Ford este sa atate focul fricii, sa ne inspaimante pentru a accepta un stat politienesc la noi acasa, comfortabil unit cu alte state politienesti la Natiunile Unite, intr-un guvern mondial bazat pe modelul colectivist. ACLU suporta aceste cazuri cu putere si abia sopteste usor impotriva consecintelor lor. Acesta este un exemplu clasic de control al propriei opozitii, pentru a fi sigur ca nu reuseste. Este o extensie a strategiei descrise lui Norman Dodd in 1954 de catre presedintele Fundatiei Ford, Rowan Gaither, cand a explicat ca razboiul – si teama de razboi – era cea mai efectiva metoda de a-i convinge pe oameni sa accepte o trecere rapida in societate catre colectivism. Teama de razboi este inca cel mai bun stimulent, dar colectivistii au descoperit ca teama de terorism, de catastrofa de mediu, teama de suprapopulare sunt de asemenea folositoare acestui scop. Pentru aceasta parte a povestii, vedeti capitolul douazeci si patru, "Doomsday Mechanisms", in cartea The Creature of Jekyll Island; A second look at the Federal Reserve.] Aspen Institute, Atlantic Council, Bilderberg Group, Brookings Institute, Carnegie Endowment for International Peace, Carnegie Foundation, Ford Foundation, Guggenheim Foundation, Hudson Institute, John D. & Catherine T. MacArther Foundation, Mellon Foundation, RAND Corp., Rhodes Scholarship Selection Commission, Sloan si Kettering Foundations, Rockefeller Foundation si Rockefeller Brothers Fund, Trilateral Commission, si UN Association.

Cateva din cele mai bine cunoscute corporatii controlate de fosti sau actuali membri ai CFR sunt The Atlantic Richfield Oil Co., AT&T, Avon Products, Bechtel (construction) Group, Boeing Company, Bristol-Myers Squibb, Chevron., Coca Cola si Pepsi Cola, Consolidated Edison of New York, EXXON, Dow Chemical, du Pont Chemical, Eastman Kodak, Enron, Estee Lauder, Ford Motor, General Electric, General Foods, Hewlett-Packard, Hughes Aircraft, IBM, International Paper, Johnson & Johnson, Levi Strauss & Co., Lockheed Aerospace, Lucent Technologies, Mobil Oil, Monsanto, Northrop, Pacific Gas & Electric, Phillips Petroleum, Procter & Gamble, Quaker Oats, Yahoo, Shell Oil, Smith Kline Beecham (pharmaceuticals), Sprint Corp., Texaco, Santa Fe Southern-Pacific Railroad, Teledyne, TRW, Southern California Edison, Unocal, United Technologies, Verizon Communications, Warner-Lambert, Weyerhauser si Xerox.

Si in sfarsit, sindicatele ce sunt dominate de fosti sau actuali membri ai CFR sunt AFL-CIO, United Steel Workers of America, United Auto Workers, American Federation of Teachers, Bricklayers and Allied Craft, Communications Workers of America, Union of Needletrades si Amalgamated Clothing and Textile Workers.

Va rog sa intelegeti ca aceasta lista este mult redusa pentru simplificare. Numarul total ajunge la aproximativ patru mii de oameni. Exista multe biserici in comunitatea dumneavoastra care au multi membri. Ce ati spune daca s-ar descoperi ca membri unei biserici pe care o aveti si dumneavoastra in comunitate ocupa pozitii de control in 80% din centrele de putere in America? Nu ati fi curios? Mai intai ar trebui sa aflati mai multe despre asta, ceea ce nu ar fi usor daca aceleasi persoane controleaza caile de informare pe care va bazati pentru a invata aceste lucruri.

Trebuie sa subliniez ca majoritatea acestor oameni nu fac parte din vreo societate secreta. CFR-ul se auto intituleaza organizatie semi-secreta, ceea ce intr-adevar este. Majoritatea membrilor nu sunt constienti ca sunt controlati de un grup Round Table intern. Cei mai multi sunt doar oportunisti ce privesc aceasta organizatie ca pe o agentie de *employment* la nivel inalt. Stiu ca, daca sunt invitati sa se alature, numele lor va aparea pe o lista de prestigiu, iar colectivistii in incercarea lor de a consolida puterea globala vor consulta acea lista pentru pozitiile importante. Cu toate acestea, chiar daca nu sunt agenti constienti ai unei societati secrete, cu toti au fost cu grija selectati pentru calificare. Numai colectivistii sunt invitati, deci au toti mentalitatea necesara pentru a fi buni functionari in Noua Ordine Mondiala.

Fara indoiala ati observat, consultand lista membrilor CFR, ca ambele partide politice americane sunt bine reprezentate. Aceasta nu este o organizatie partizana. Votantii sunt indemnati sa creada ca, optand pentru partidul Democratic sau pentru cel Republican, au de ales. Chiar isi imagineaza ca participa in propriul lor destin politic, dar asta este o iluzie. Pentru un colectivist ca profesorul Quigley, este *necesara* o iluzie pentru a preveni alegatorii sa interfereze in importantele afaceri ale statului. Daca vreodata v-ati intrebat de ce cele doua partide americane par a fi atat de diferite in timpul alegerilor dar asemanatoare dupa aceea, ascultati cu atentie parerea aprobatoare a lui Quigley asupra politicii americane:

> *Partidele Nationale si candidatii lor prezidentiali, cu Stabilimentul din Est [nota tr.: guvernul din Washington] facand asiduu jocurile din culise, s-au apropiat in timp si mai ca s-au intalnit in centru cu candidati si platforme aproximativ identice, desi procesul a fost ascuns pe cat posibil, prin renasterea unor invechite si lipsite de sens sloganuri si vaiete (deseori mergand inapoi pana la Razboiul Civil). (…) Argumentul ca cele doua partide ar trebui sa reprezinte idealuri si politici opuse, una, probabil de Dreapta, cealalta de Stanga, este o idee prosteasca acceptabila numai amatorilor de doctrine si ganditorilor academici. In schimb, cele doua partide trebuie sa fie*

> *aproape identice, pentru ca poporul american sa-i "arunce pe nedoriti" deoparte in timpul alegerilor fara a produce o profunda sau extrema schimbare in politica. (…) Fiecare partid la putere devine cu timpul corupt, obosit, neintreprinzator, lipsit de vigoare. Atunci inlocuirea lui trebuie sa fie posibila, odata la patru ani daca este necesar, de catre celalalt partid, care nu va prezenta aceleasi simptome, dar va urmari, cu o vigoare noua, aproximativ aceeasi politica de baza.* *[nota: Quigley, Tragedy, pp. 1247–1248.]*

SA RECAPITULAM

Este timpul sa recapitulam. Centrele de putere din Statele Unite – inclusiv ambele partide politice majore – sunt controlate de membri ai Council on Foreign Relations. Acesta, la randul sau este directionat de un grup intern Round Table, ce este asociat cu alte grupuri similare in alte tari. Acestea sunt extensii ale unei societati secrete fondate de Cecil Rhodes si care inca activeaza in ziua de astazi. Eu o numesc Reteaua Fabianista, nu pentru ca acesti oameni sunt membri ai Societatii Fabiane, pentru ca majoritatea nu sunt. Ci pentru ca impartasesc ideologia fabianista a colectivismului global si strategia fabianista a unui gradualism rabdator.

Este aceasta realitatea? Daca m-as afla in locul dumneavoastra, fiind expus acestor idei pentru prima oara, as gandi probabil, *"Oh, sa fim seriosi! Nu poate fi adevarat! Daca ar fi fost, as fi citit despre asta in ziare."* Ei bine, inainte de a refuza totul ca pe o alta teorie a conspiratiei, as dori sa fac inca o referinta la ce spune profesorul Quigley:

> *Stiu despre aceasta retea deoarece am studiat-o vreme de douazeci de ani si mi s-a permis vreme de doi ani, prin anii '60, sa ii examinez dosarele si documentele secrete. Nu am nici un fel de aversiune fata de ea sau fata de telurile ei, si o mare parte din viata mea i-am fost alaturi atat ei cat si instrumentelor sale. In general principala mea diferenta de opinie vine din faptul ca ei doresc sa ramana necunoscuti.* *[nota: Quigley, Tragedy, p. 326.]*

Da! Doamnelor si Domnilor, aceasta *este* realitatea!

PARTEA ATREIA: ZILELE INFAMIEI

Revazut 9 iunie 2005

COLONELUL HOUSE

Dupa ce reactivam masina timpului, ne vom afla in prezenta uneia dintre cele mai pline de culoare si misterioase figuri ale istoriei. Numele sau este Colonelul Edward Mandell House. House nu a facut niciodata parte din randurile armatei. Titlul de colonel a fost unul onorific, acordat de Guvernatorul Texas-ului in apreciere pentru servicii politice. A fost unul dintre cei mai puternici oameni ai politicii americane si, cu toate acestea este aproape necunoscut americanilor astazi. A fost consilierul personal al presedintilor Wilson si Roosevelt. A fost apropiat dinastiei bancare Morgan si totodata puternicelor familii financiare europene. A facut scoala in Anglia si s-a inconjurat de fabianisti. Tatal sau, Thomas, a fost un exportator in statele din sud si totodata agent de imprumuturi pentru banci londoneze. S-a crezut cu putere ca a reprezentat consortiul Rothschild. Thomas House a fost unul dintre putinii sudisti ce au facut avere in urma razboiului dintre state.

Colonelul House a fost ceea ce se cheama “facator de regi” in politica in Texas. L-a ales personal pe Woodrow Wilson, candidatul cu cele mai putine sanse dintre toti, si i-a asigurat nominalizarea pentru presedentie pe “tichetul” democrat in 1912. Chiar el a fost cel care i-a convins pe cei din grupul Morgan si pe altii cu putere in politica si media, sa il sustina pe Wilson, ceea ce i-a adus acestuia din urma victoria in alegeri si titlul de cel de-al 28-lea Presedinte al Statelor Unite. House a fost cu certitudine un membru al Mesei Rotunde si posibil un membru in cercul sau intern. A fost fondatorul CFR.

In 1912 a scris o nuvela, intitulata *Philip Dru, Administrator.* Intentia sa a fost sa popularizeze schema fabianista pentru convertirea Americii la colectivism folosind strategia fabiana a miscarii incete asemeni broastei testoase si secrete ca a lupului in blana de oaie. Eroul istorioarei sale este Philip Dru, o versiune fictiva a autorului, el insusi fiind un tacut, modest intelectual, ce trage sfori pe ascuns, sfatuind si controland politicieni ce pot fi cumparati cu usurinta si la fel de usor inlaturati. Vorbind prin Dru, House descrie idealul sau politic drept: *“socialism precum l-a visat Karl Marx.” [nota: Philip Dru, Administrator (New York: Angriff Pres, 1912) p. 45.]* Socialismul lui Dru, evident, era in versiune fabiana. Necesita calitati umane pentru a usura impactul si pentru a se diferentia de versiunea leninista numita Comunism.

Precum toti colectivistii, House a vorbit elocvent despre apararea saracilor si a celor obiditi, dar in realitate, avea mare dispret fata de mase. In opinia sa, erau prea prosti si puturosi sa isi manifeste interesul in privinta propriului lor guvern, si deci era datoria profesionistilor sa faca asta in locul lor. Vorbind prin personajul fictiv al senatorului Selwyn, House spune:

> *Americanul de rand refuza sa fie atent la problemele civice, multumindu-se cu un murmur general fata de rata taxelor, fata de caracterul si ineficienta oficialilor publici. Rareori se deranjeaza sa formeze Guvernul care se potriveste doleantelor sale. Adevarul este ca nu are vederi coezive, bine-digerate, ii da prea multa bataie de cap sa si le formeze; de aceea o organizatie ca a noastra este esentiala. [nota: Ibid., pp. 199, 200.]*

Philip Dru incita la razboi civil, conduce o razmerita impotriva vechii oranduiri, pune mana pe haturile guvernului, devine dictator cu ajutorul poporului, ii este daruit titlu de *Administrator al Republicii*, elimina toate restrictiile constitutionale impotriva puterii guvernului, pune bazele unei progresive taxe pe venit, creaza un cartel bancar national, *[nota: Trebuie observat ca Philip Dru a fost publicat in 1912. Sistemul de taxe pe venit si Sistemul Federal de Rezerve se aflau pe atunci in perioada de conceptie si erau promovate de catre House, Wilson, J.P. Morgan, si alti colectivisti din Washington. Acestea au fost legiferate anul urmator, in 1913.]* anexeaza Canada, cucereste Mexicul, invita natiunile europene sa participe intr-un guvern mondial, si se avanta intr-o noua era de colectivism. Aceasta nu a fost doar o poveste fictiva pentru recreere. House a descris aceasta carte ca fiind expresia propriilor sale *“credinte etice si politice”. [nota: “Semnificatia istorica a jurnalului lui House,” de Arthur Walworth, Yale University Library, http://www.library.yale.edu/un/house/hist_sig.htm. De asemenea “An Internationalist Primer,” de William Grigg, The New American, Septembrie 16, 1996, http://www.thenewamerican.com/tna/1996/vo12no19/vo12no19_cfr.htm.]*

Motivul pentru care aceasta carte este importanta este ca, intre timp, credinta etica si politica a Colonelului House a devenit credinta etica si politica a conducerii americane – si a inceput cu Woodrow Wilson. In memoriile sale, presedintele Wilson a spus: *“Dl. House este a doua mea*

personalitate. Este propriul meu eu independent. Gandurile sale si ale mele sunt una." *[nota: Charles Seymour, Hartiile intime ale Colonelului House (New York: Houghton Miffflin Co., 1926), Vol. 1, p.114.]*

George Viereck a fost un biograf plin de admiratie al Colonelului House si a aprobat aproape tot ce acesta a facut. A spus:

> *Sapte ani buni, Colonelul House a fost celalalt eu al lui Woodrow Wilson. Sase ani a impartit cu el totul, mai putin titlul de Magistrat Sef al Republicii. Vreme de sase ani, doua camere i-au stat la dispozitie in aripa nordica a Casei Albe. House a fost acela care a alcatuit lista Cabinetului, a formulat primele politici ale Administratiei, si a condus practic afacerile externe ale Statelor Unite. Am avut intr-adevar doi presedinti trecand drept unul!... El a fost pilotul care a ghidat nava.* *[nota: George Sylvester Viereck, Cea mai ciudata prietenie din istorie: Woodrow Wilson si Colonelul House (new York: Liveright Publishers, 1932), p. 4.]*

RAZBOIUL MENIT SA RESTABILEASCA SIGURANTA IN LUME PENTRU DEMOCRATIE

In timp ce contemplam un membru al societatii secrete infiintate de Rhodes, ocupand doua camere in Casa Alba, aflat efectiv la carma politicii externe a Americii, masina timpului ne duce in pragul Primului Razboi Mondial. Deoarece subiectul dezbatut este razboiul, trebuie sa ne pregatim sa privim evenimentele din punct de vedere al unei strategii de folosire a acestuia cu scopul de a sfarama lumea in bucati, pentru ca apoi sa poata fi remodelata dupa dorinta inimii.

Scufundarea vasului *Lusitania* a fost evenimentul care, mai presus de toate, i-a motivat pe americani sa accepte necesitatea si moralitatea intrarii in Primul Razboi Mondial. Pana atunci, participarea la razboi era privita cu reluctanta, fiind impotriva intereselor americane. Cand *Lusitania* a parasit New York-ul pe data de 1 Mai, 1915, avand 196 de americani la bord pentru ca apoi sa fie scufundata sase zile mai tarziu in apropierea coastei irlandeze, intamplarea a devenit *cauza celebra* ce a starnit constiinta americana impotriva Germaniei. Populatia a fost revoltata de ideea ca o natiune poate ataca vicios si cu sange rece un vas pasnic de pasageri.

Ce nu se stie prea bine despre aceasta perioada din istorie, este rolul jucat de J.P. Morgan. Dupa cum va amintiti, CFR-ul a fost descris de catre profesorul Quigley, drept un paravan pentru J.P. Morgan & Company. Trebuie specificat ca Morgan era, nu numai unul dintre membrii fondatori ai CFR, ci era si membru al Mesei Rotunde, grupul intern ce directiona aceasta organizatie. Deci, ce legatura a avut el cu toata povestea?

In timpul Primului Razboi Mondial, Banca Morgan a avut rolul de agent de subscriptie pentru imprumuturile catre Anglia si Franta. Aceste tari isi irosisera resursele financiare pentru a continua razboiul impotriva Germaniei. Au venit atunci in Statele Unite si l-au rugat pe J.P. Morgan – care era mai apropiat Angliei decat Americii – sa le fie agent pentru vanzarea obligatiunilor de razboi. Casa Morgan a acceptat cu draga inima si a reusit sa gaseasca o rata de schimb pentru aproximativ 1,5 miliarde de dolari in obligatiuni de razboi in numele Angliei si respectiv al Frantei.

Morgan era de asemenea agentul contractat de catre aceste tari pentru tranzactiile de cumparare de la diverse firme americane. Ceea ce inseamna ca avea o minunata afacere profitabila, prin care inregistra castiguri in urma imprumuturilor *in afara* tarii si totodata prin tranzactiile ce vizau cumpararea de materiale, atunci cand banii se intorceau *inapoi* in tara.

Odata cu evolutia evenimentelor, Anglia si Franta s-au confruntat cu crescanda posibilitate a infrangerii. Germanii aveau o arma surpriza – submarinul – care era noua desfasurarilor armate in acele zile, si scufundau vasele de aprovizionare catre Insulele Britanice. De fapt, germanii ii infometau pe englezi pentru a-i convinge sa se predea. Dupa propriile lor estimari, la un anumit moment dat, englezii ramasesera doar cu provizii pentru sapte saptamani.

Pentru britanici, exista doar o singura salvare, si aceea consta in a-i convinge pe americani sa intre in razboi de partea lor. Dar pentru americani, agenda era diferita. Ce s-ar fi intamplat cu imprumutul de 1.5 miliarde de dolari catre Anglia si Franta, daca acestea ar fi pierdut razboiul? Imprumuturile de razboi sunt platite inapoi doar atunci cand natiunea care a facut imprumutul castiga razboiul. De aceea Morgan se afla intr-o situatie nedorita. Nu numai ca prietenii sai din Anglia erau in primejdie; el si investitorii sai erau gata sa piarda 1,5 miliarde de dolari. Situatie serioasa, intr-adevar.

Ambasadorul Statelor Unite in Anglia la acea vreme era Walter Page. Page a fost mai mult decat un ambasador. Printre altele era si un *trustee* pentru Rockefeller's General Education Board. S-a aflat in aceasta pozitie si a jucat un rol important in slefuirea politicilor de invatamant si educatie, pentru promovarea colectivismului in America. Page a trimis o telegrama catre Departamentul de Stat, al carei continut este reprodus mai jos:

> *Presiunea exercitata de criza ce se apropie, sunt sigur, a depasit abilitatile agentiei financiare Morgan si ale guvernelor englez si francez… Singura cale pentru a ne mentine pozitia curenta de intaietate in schimburile comerciale si pentru a evita panica este sa declaram razboi Germaniei.* *[nota: Burton J. Hendrick, Viata si scrisorile lui Walter H. Page (Garden City, NY: Doubleday, Page & Co., 1923), p. 11 (Internet edition), http://www.lib.byu.edu/~rdh/wwi/memoir/Page/Page14.htm.]*

Banii nu au fost singurul motiv pentru a impinge Statele Unite in razboi. Nu trebuie sa uitam ca partenerii americani in aceasta drama visau un guvern mondial bazat pe modelul colectivist, si priveau razboiul ca pe un element esential pentru a misca societatea in aceasta directie. Asteptau crearea Ligii Natiunilor la finele conflictului si stiau ca singura metoda de a asigura Statelor Unite un rol dominant in modelarea lumii era sa fii combatant. Cei care impart prada de razboi sunt invingatorii ce *poarta* razboiul, si aceasta realitate a hranit imaginatia unora ca House, Wilson si chiar J.P. Morgan.

STRATEGIA DE A ADUCE STATELE UNITE IN RAZBOI

Astfel, existau diferite motivatii si agende pentru a impinge Statele Unite in razboi. Colonelul House a devenit coordonatorul tuturor acestora. A facut mai multe drumuri peste Atlantic si s-a consultat cu Mesele Rotunde din Anglia si America. A arajat un tratat secret in numele presedintelui Wilson pentru aducerea Americii in razboi. Trebuia sa fie secret pentru ca Senatul nu l-ar fi aprobat. Opinia publica se manifesta puternic impotriva razboiului si, daca s-ar fi dezvaluit ca Wilson se implica in secret – si neconstitutional – intr-un tratat ce angaja tara in razboi, ar fi fost dezastros din punct de vedere politic pentru Administratia sa.

In cartea sa *The Strangest Friendship in History – Woodrow Wilson and Colonel House*, George Viereck a scris:

> *Zece luni inainte de alegerile prin care Wilson s-a intors la Casa Alba pentru ca "ne-a pazit de razboi", Colonelul House a negociat un tratat secret cu Anglia si Franta in numele lui Wilson, prin care Statele Unite se angajau sa intervina in numele Aliatilor. Daca doar o sugestie a acestor convorbiri intre Colonelul House si liderii Angliei si Frantei ar fi ajuns la urechile americanilor inainte de alegeri, ar fi cauzat reverberatii greu de calculat in opinia publica.* *[nota: Viereck, pp. 106–108. Aceasta problema este discutata in The Memoirs of William Jennings Bryan Vol. II. pp. 404–406.]*

Cum au facut-o? Cum au reusit acesti lupi in blana de oaie sa manevreze Statele Unite sa intre in razboi? Nu a fost usor, si a necesitat un plan amanuntit. Pentru inceput trebuia ca Statele Unite sa se ofere ca negociator intre ambele parti beligerante. America trebuia pusa in pozitia de mare facator de pace. Dar scopul era exact opusul pacii. Vor face o oferta ambelor parti, o oferta ce stiau de la inceput ca nu va putea fi acceptata de Germania. Apoi, cand germanii vor fi respins oferta, vor fi prezentati in presa ca agresori, cei care vor sa continue razboiul. Astfel a fost descris acest plan de catre Ambasadorul Page in memoriile sale. A spus:

> *Colonelul House a sosit… incantat de ideea interventiei Americane. Primul plan era ca el, eu si un grup din cabinetul britanic… sa concepem un minim program de pace – acceptabil cu greu de catre Aliati,* ***si pe care l-a presupus inacceptabil de catre Germania;*** *iar presedintele va prezenta acest program ambelor parti; cei care il refuza sunt responsabili pentru continuarea razboiului… Bineinteles slabiciunea morala a acestei scheme era ca vom sfarsi in razboi, nu datorita meritelor cauzei ci printr-un truc planuit cu atentie.* *[nota: Citat de Viereck, pp. 112–113.]*

AGRAVEAZA, IZOLEAZA, FACILITEAZA

Trucul a evoluat ulterior in ceva mult mai dramatic decat negocieri pentru pace. A fost nevoie de trei strategii intr-una singura. Acestea sunt: *agraveaza, izoleaza* si *faciliteaza.*
Prima etapa a constat in *agravarea* relatiilor cu Germania pana cand un atac din partea lor a devenit iminent. Tradus ar fi, instiga-i si hartuieste-i pana cand nu au de ales decat sa contraatace. In mare

aceasta a fost realizata de partea engleza. Churchill a stabilit politica de distrugere a submarinelor germane. Inainte de aceasta, exista un cod al razboiului pe mare numit *Cruiser Rules*, care cerea ca atunci cand un vas de razboi provoca o nava comerciala, acesta va trage un foc de avertisment pe deasupra ei. Nava comerciala trebuia sa isi opreasca motoarele si i se oferea timp suficient pana cand echipajul se muta in barcile de salvare inainte de a fi scufundata. Era un mic gest umanitar in vreme de razboi. Aceasta era regula pana cand Churchill, Lord Amiral, a ordonat tuturor navelor comerciale, indiferent de circumstante, sa atace direct orice submarin german cu intentia de a-l distruge si scufunda. Astfel a fost eliminata distinctia dintre navele comerciale si cele de razboi. Din acel moment, toate vasele comerciale au fost considerate nave de razboi iar Germania a renuntat la politica focurilor de avertisment.

Imediat, cei care urmareau sa aduca Statele Unite in razboi au sarbatorit. Editorialele din presa britanica si americana au explodat: *"Vedeti cat de haini sunt germanii? Scufunda vase neinarmate si nici nu dau avertisment echipelor sa se salveze! Este datoria noastra morala sa combatem acest rau."*

Churchill a ordonat vaselor sale sa isi acopere numele si sa arboreze drapele ale unor natiuni neutre, in special steagul american, incat capitanii submarinelor germane sa nu isi dea seama de nationalitatea engleza a acestora. A vrut ca germanii sa torpileze nave americane din greseala. Era strategia lui sa faca totul posibil pentru a aduce Statele Unite in razboi, iar scufundarea unui vas american reprezenta o excelenta oportunitate pentru a obtine acest lucru. *[nota: Churchil a scris in memoriile sale: "Prima masura britanica, luata sub responsabilitatea mea, … a fost sa ii impiedic pe germani sa atace la suprafata. Imersabilul U-boat a trebuit sa se bazeze pe atac subacvatic si astfel exista pentru ei marele risc de a lovi din greseala si scufunda vase neutre, ceea ce implica Germania in conflit cu alte Mari Puteri." Winston Churchill, Criza mondiala (New York: Scribner's Sons, 1949), p. 300. Apare pe pagina 464 a editiei reeditate de Barnes & Noble in 1993t.]*

A existat destula incitare si din partea Americii. Guvernul Statelor Unite a violat in mod consistent propria sa neutralitate, permitand materialelor de razboi sa fie trimise in Anglia si in Franta. Munitie si alte feluri de provizii militare au fost transportate cu indrazneala in mod regulat. De fapt, *Lusitania*, in ziua in care a fost scufundata, era incarcata cu arsenal militar. Germanii au stiut dintotdeauna aceste lucruri. Cei din Washington de asemenea. Violand pe fata legile neutralitatii, au facut tot posibilul sa *agraveze* situatia relatiilor cu Germania, impingandu-i pe acestia din urma sa atace.

A doua etapa a fost realizata prin *izolare.* Izolarea victimelor, lipsa lor de acces la informatia ce le-ar fi permis sa se protejeze. Nu poti avea un atac surpriza, daca iti anunti victimele in avans. Era important ca pasagerii *Lusitaniei* sa nu fie instiintati ca vasul transporta materiale de razboi si ca va deveni astfel o tinta. Nu era permis sa se afle ca anumite punti ale vasului, in mod normal rezervate accesului pasagerilor, fusesera inchise si incarcate cu provizii militare, incluzand explozibil. Nu trebuiau sa stie ca plutesc pe un depozit de munitie.

Ambasada Germaniei a incercat sa ii avertizeze pe civilii americani sa nu isi rezerve bilete pe acel vas. A plasat un anunt in cincizeci de ziare americane, majoritatea pe coasta estica, avertizand ca *Lusitania* va fi in pericol, ca se indrepta spre ape ostile, si ca americanii nu ar trebui sa se afle la bord. Departamentul de Stat american a contactat conducerea ziarelor respective cerandu-le sa nu publice anuntul, si amenintadu-i cu consecinte serioase in caz contrar. Cateva dintre acestea au infruntat guvernul si l-au tiparit totusi – de aceea stim de el astazi. Majoritatea pasagerilor nu au apucat sa-l vada.

SCUFUNDA LUSITANIA!

Al treilea stadiu al strategiei a fost *facilitarea.* Adica a usura situatia dusmanului pentru ca acesta sa loveasca cu succes. In dimineata scufundarii *Lusitaniei*, Colonelul House se afla in Anglia si a scris in propriul jurnal ca vorbise cu Sir Edward Gray si regele George. Au discutat linistiti despre cum credeau ei ca va reactiona poporul american in caz ca *Lusitania* va fi scufundata *accidental.* Acestea sunt notele Colonelului House: *"I-am spus lui Sir Gray ca daca se intampla, un val de indignare va cuprinde America, iar acesta ne va purta in razboi."*

Patru ore dupa conversatie, *Lusitania* a intrat in zona de conflict in care submarinele germane patrulau. Proiectata si construita de englezi sa poata fi cu usurinta trasformata intr-o nava de razboi, in caz de necesitate, nava avea patru motoare cu aburi, era foarte rapida si putea intrece un submarin. Ceea ce inseamna ca era vulnerabila numai fata de submarinele pe care le-ar fi putut intampina, nu si a celor aflate lateral sau in spatele ei. Asta ii crestea sansele de supravietuire, in

special cu escorta militara ce ii deschidea drumul. Totusi destinul i-a fost altul. In aceasta calatorie i s-a ordonat sa inchida unul din cele patru motoare cu aburi. Deci inainta cu doar trei turbine in loc de patru. Cu numai 75% viteza, devenise acum vulnerabila atacului din toate partile.

Juno era un distrugator britanic caruia i se daduse sarcina de a escorta *Lusitania* prin acele ape primejdioase. In ultimul minut, *Juno* a fost chemat la baza de catre Amiralitatea Britanica si nu a mai ajuns la locul de intalnire.

Inevitabil, *Lusitania*, mergand cu viteza redusa si lipsita de protectie, a aparut in periscopul unui submarin german U-20. A fost trasa o torpila direct pe centru. S-a inregistrat o explozie puternica. In timp ce germanii se pregateau pentru o a doua torpila, spre surprinderea lor, a urmat o noua explozie, si intreg fundul vasului a explodat. Cercetarea ramasitelor navei in anii urmatori arata ca a fost o explozie inspre exterior, producand scufundarea acesteia in mai putin de optsprezece minute.

Strategistii au avut in final motivul dorit. A fost actul las al germanilor insetati de razboi, care au scufundat un vas de pasageri cu civili inocenti la bord. Scanteia indignarii *a fost* aprinsa si eventual *a impins* America in conflict pe 16 Aprilie 1917. Opt zile mai tarziu, Congresul a autorizat suma de un miliard de dolari (din taxele contribuabililor) sa fie trimisa Angliei si Frantei pentru a sprijini efortul de razboi. Ziua urmatoare, primele 200 milioane au luat drumul Angliei si au fost adaugate datoriei catre Morgan. Peste cateva zile, 100 milioane au plecat spre Franta, aceasta suma sporind si ea datoria catre Morgan. Pana la sfarsitul razboiului, inca 9.5 miliarde fusesera trimise Aliatilor si adaugate datoriei initiale. Trebuie pomenit aici infinit mai marele pret platit in sange american pe altarul colectivismului, intr-un razboi menit sa "*restabileasca siguranta in lume pentru democratie"*.

Este o ironie a sortii ca lumea intr-adevar a fost pregatita pentru democratie – cand realizam ca acest cuvant (democratie) este un sinonim pentru una din coloanele colectivismului. Este o materializare a conceptului ca grupul este mult mai important decat individul, si acest rationament a permis membrilor Round Table aflati de o parte si cealalata a Atlanticului sa planuiasca moartea unor civili nevinovati ca marunt pret ce trebuie platit pentru marele bine al numarului mai mare.

AL DOILEA RAZBOI MONDIAL

Ne aflam din nou in masina timpului si ajungem la inceputul celui de-al Doilea Razboi Mondial. Similaritatile cu Primul Razboi Mondial nu pot trece neobservate. Anglia din nou pierdea razboiul cu Germania. Presedintele Statelor Unite, iarasi, era un colectivist inconjurat de fabianisti si leninisti. Principala diferenta era ca centrul de gravitate in CFR se distantase de grupul Morgan spre grupul Rockefeller. In afara de aceasta, situatia era aceeasi. Colonelul House era tot consilier prezidential, dar camerele sale din Casa Alba erau acum ocupate de Harry Hopkins. Hopkins nu era un agent colectivist al fabianistilor; era agent colectivist al sovieticilor. Poporul american se opunea iarasi razboiului; si, din nou, existau aranjamente secrete la cele mai inalte nivele ale guvernului pentru manevre al caror scop era aducerea Statelor Unite in razboi fara ca alegatorii sa suspecteze ceva. Strategia cerea ca puterile Axei sa loveasca primele, convingand astfel poporul american ca liderii lor se opuneau razboiului. A fost aproape exact acelasi complot folosit in timpul Primului Razboi Mondial.

Pe data de 30 Octombrie, 1941, in speech-ul tinut in Boston, in campania electorala, FDR a facut aceasta uimitoare declaratie: *"Si in timp ce vorbesc mamelor si tatilor vostri, va voi face inca o promisiune. Am spus-o inainte, si am sa o spun iarasi si iarasi si iarasi. Fii vostrii nu vor fi trimisi in nici un razboi strain."* FDR a repetat acest angajament de multe ori, in timp ce a lucrat din spatele cortinei sa impinga Statele Unite *in* razboi.

Cel care scria speech-urile prezidentiale la acea data era Robert Sherwood. Mai tarziu el a devenit un faimos autor si scriitor de piese de teatru. Pe marginea acestui subiect, Sherwood a spus: *"Din pacate pentru propria mea constiinta, m-am aflat printre cei care la vremea respectiva l-au sfatuit sa exagereze pe aceasta tema, simtind ca orice situatie jenanta in viitor putea fi neglijata in comparatie cu riscul piederii alegerilor."* Sherwood a spus ca, in timp ce discutau contradictiile dintre cuvintele presedintelui si faptele sale, Roosevelt a replicat: *"Bineinteles ca vom lupta daca suntem atacati. Daca cineva ne ataca atunci nu se mai poate numi razboi strain, nu-i asa?"* *[nota: Robert E. Sherwood, Roosevelt si Hopkins (New York: Bantam Books, 1948, 1950), Vol.1, pp. 235, 247.]* Aici, intr-o singura fraza, se gaseste intreaga strategie. Daca Statele Unite devin victima unui atac, atunci poporul american va raspunde instinctelor patriotice si tumultului razboiului. Singura intrebare ramasa era cum se putea ajunge la asa ceva.

Orchestrarea evenimentelor pentru a crea impresia ca esti victima unui atac neprovocat este un complot des intalnit al colectivistilor, fie ca acestia sunt fabianisti, comunisti sau fascisti. Hermann Goering, s-a aflat pe locul doi la comanda regimului nazist in Germania, raportandu-i numai lui Hitler in persoana. La sfarsitul celui de-al Doilea Razboi Mondial, a fost printre cei inchisi si condamnati la moarte la procesul de la Nuremberg, pentru crime de razboi. Psihologul inchisorii era Gustav Gilbert, un ofiter de informatii, cunoscator al limbii germane, din armata Statelor Unite. In cartea sa *Jurnalele de la Nuremberg [Nuremberg Diaries]*, Gilbert descrie o conversatie cu Goering, in care acesta explica aceasta trasatura specifica a colectivismului:

> *Asudand in celula sa seara, Goering era defensiv si invins si deloc fericit cu intorsatura pe care procesul o lua…. Am ajuns din nou sa discutam despre razboi si am adaugat ca, contrar atitudinii sale, nu credeam ca oamenii de rand sunt multumiti cu liderii care le aduc pe cap razboi si distrugere. "De ce?, normal, oamenii nu vor razboi" a raspuns Goering ridicand din umeri. "De ce ar dori un coate goale fermier sa-si riste viata intr-un razboi, cand cel mai mare beneficiu pe care l-ar putea avea ar fi sa se intoarca intreg la ferma lui. Natural, oamenii de rand nu isi doresc razboiul; nici in Rusia, nici in Anglia, America si nici in Germania. Este de inteles. Dar, cu toate astea, politica este facuta de liderii tarii, si este intotdeauna destul de simplu sa-i faci pe oameni sa te urmeze, fie ca este vorba de o democratie, o dictatura fascista sau un Parlament sau o dictatura comunista."*
> *"Este o diferenta," am subliniat. "Intr-o democratie oamenii au un cuvant de spus prin reprezentantii lor alesi, si in Statele Unite, numai Congresul poate declara razboi."*
> *"Oh, toate bune si frumoase, dar cu voce sau fara voce, oamenii pot fi mereu adusi sa indeplineasca vointa liderilor. Este usor. Tot ce trebuie sa faci este sa le spui ca sunt atacati si sa ii denunti pe pacifisti ca fiind vinovati de lipsa de patriotism si ca expun tara primejdiei. Functioneaza la fel in orice tara." [nota: G.M. Gilbert, Nuremberg Diaries (New York: Farrar, Straus and Co., 1947), pp. 278, 279.]*

In timp ce FDR insela alegatorii in legatura cu planurile sale de razboi, personalul militar american si britanic tinea sfat pe ascuns in Washington D.C., lucrand la detaliile unei strategii comune. Au planuit nu numai cum sa aduca Statele Unite in razboi, ci chiar si cum sa conduca razboiul dupa aceea. Intelegerea la care au ajuns au numit-o ABC-1. A fost incorporata in planul de razboi maritim si i s-a dat numele de cod Curcubeu Numarul Cinci. Acum stim suficient de multe lucruri despre acest plan desi, la vremea respectiva era un secret pastrat cu strajnicie. Cheia pentru a intra in razboi era manipularea fortelor Axei in a ataca primele, lasand impresia ca Statele Unite sunt o victima inocenta. Prima lor speranta a fost ca Germania va ataca. Daca asta nu reusea, planul de rezerva era provocarea Japoniei.

Aceasta politica a fost exprimata pe scurt in memorandum-ul catre FDR al Amiralului Stark, Seful Operatiilor Maritime. A spus:

> *Ar fi de dorit sa intram in razboi in circumstante in care Germania este agresorul iar Japonia este in stare sa ramana neutra. Cu toate acestea, parerea mea este ca Statele Unite trebuie sa intre in razboi impotriva Germaniei cat de curand posibil, chiar daca ostilitatile cu Japonia trebuiesc acceptate… Cu cat mai devreme cu atat mai bine. [nota: Sherwood, Vol. 1, p. 461.]*

Intr-un efort de a provoca un atac din partea Germaniei, FDR a trimis nave ale marinei militare americane sa escorteze convoaiele britanice la bordul carora se aflau provizii de razboi, stiind ca vor fi tinte ale atacurilor submarinelor germane. Cand nemtii au refuzat momeala, a ordonat vaselor americane sa inainteze in mijlocul bataliilor pe mare intre navele englezesti si germane. Strategia era simpla. Daca intri intr-un bar in mijlocul unei incaierari, sansele sa fi pocnit sunt destul de serioase. *[nota: T.R. Fehrenbach, Razboiul nedeclarat al lui FDR 1939 - 1941 (New York: David McKay Company, 1967), pp. 252–259.]*

Pe data de 17 Octombrie, 1941, un distrugator american, USS Kearny, s-a grabit sa asiste un convoi britanic aflat sub atac german, langa Islanda. Vasul american a fost avariat serios de o torpila. Zece zile mai tarziu, FDR si-a tinut discursul anual de Ziua Marinei in Washington, si a spus:

> *Am vrut sa evitam impuscaturile, dar acestea au inceput, si istoria a inregistrat cine a tras primul. Pe termen lung, cu toate acestea, tot ce conteaza este cine trage ultimul. America a fost atacata. U.S.S. Keany nu este doar o nava a Marinei. Ea apartine fiecarui barbat, fiecarei femei si fiecarui copil al acestei natiuni…. Torpila lui Hitler a tintit fiecare american. [nota: Charles Callan Tansill, Spre razboi pe usa din dos (Chicago: Henry Regnery Co., 1952), p. 613]*

Cand s-a aflat ca de fapt Kearny a cautat conflictul cu agresivitate, publicul si-a pierdut interesul, iar FDR a renuntat la retorica. Era vremea sa fie implicata Japonia, si devenise clar ca drama necesita mai mult decat doar un vas.

MANEVRAREA JAPONEZILOR SA DESCHIDA FOCUL

Secretarul de Razboi la acea vreme era Henry Stimson, membru CFR. In jurnalul sau a scris:

> *In ciuda riscului implicat, lasandu-i pe japonezi sa traga primii, am inteles ca, pentru a capata suportul si sustinerea poporului american, era de dorit sa fim siguri ca japonezii sunt cei care fac acest lucru pentru a nu exista nici o indoiala in mintea cuiva cine sunt agresorii. Intrebarea era, cum sa-i manevram sa traga primii fara a produce pierderi semnificative in tabara noastra. Era o propunere dificila. [nota: Audieri inaintea Comitetului Reunit pentru Investigarea Atacului de la Pearl Harbor, Congresul Statelor Unite, Al saptezeci si noulea Congres (Washington, D.C., 1946), Partea 11. p. 5421, citat de Prang. Referinta este Partea 11, p. 5433, dupa cum este citata de Kimmel, p. 1. De asemenea citata de Stinnett dar fara referinta, p. 179.]*

Cum au facut-o? Exact ca in Primul Razboi Mondial: *agraveaza, faciliteaza, izoleaza.* Agreaveaza relatiile cu dusmanul, ducand la atac drept consecinta. Faciliteaza atacul acestuia, ajutandu-l si neopunandu-i rezistenta. Izoleaza victimele de orice informatie care le-ar putea perminte sa isi ocoleasca destinul.

Multi ani la rand, guvernul a negat orice cunostiinta in avans a amenintatorului atac japonez. Dar treptat, piesele puzzle-ului au iesit din negura secretelor si, unul cate unul, s-au asamblat intr-o imagine clara a celei mai monstroase actiuni de acoperire pe care si-o poate imagina cineva. “Arma fumeganda” a fost descoperita in 1995. Autorul Robert Stinnett a descoperit un Memorandum in Arhivele U.S. Navy, scris de Locotenentul Comandant Arthur McCollum, care lucra pentru sistemul de informatii al Marinei Militare. Era datat 7 Octombrie, 1940, si era adresat unor consilieri de varf ai lui FDR: Capitanul Dudley Knox si Capitanul Walter Anderson, sef al serviciului de informatii U.S. Navy. Acest memo a fost aprobat de ambii capitani si trimis lui FDR pentru actiune. Textul complet este acum informatie publica, si o poza a lui apare in cartea lui Stinnett, *Zilele inselaciunii; adevarul despre FDR si Pearl Harbor [nota: Robert B. Stinnett, Day of Deceit; The Truth about FDR and Peal Harbor (New York: Touchstone/Simon and Schuster, 2000). The McCollum memorandum is on pp. 272–277.]*

Memorandumul lui McCollum continea un plan in opt puncte de actiune pentru a implementa o strategie in doi pasi. Cei doi pasi erau: (1) Constrange Japonia sa loveasca militar ca o consecinta a necesitatii economice si a onoarei nationale in ceea ce o priveste; si (2) Faciliteaza atacul neinterferand in pregatirile Japoniei si facand tinta cat se poate de vulnerabila. Ca o concluzie a ultimului pas al strategiei, memorandumul spunea: *“Daca prin acestea Japonia poate fi ghidata sa comita un act de razboi pe fata, cu atat mai bine.” [nota: Stinnett, p. 275.]*

Izolarea victimelor de orice cunoastere in avans a atacului nu era mentionata in memorandum, dar era necesara. Evident, acest plan nu ar fi putut reusi daca victimele erau avertizate inainte. Deci, inca odata, exista strategia familiara: *agraveaza, faciliteaza si izoleaza.*

A fost Japonia constransa sa atace? Considerati urmatoarele fapte. Vanzarea de bunuri de necesitate critica din Statele Unite catre Japonia a fost imediat pusa sub embargo; comertul a fost inghetat; accesul Japoniei la rezervele de petrol din Indiile de Est Olandeze a fost impiedicat de presiunea diplomatica a Statelor Unite asupra guvernului olandez; America a inchis canalul Panama pentru navele japoneze; iar proprietatile si valorile principale ale Japoniei in Statele Unite au fost confiscate de guvern. Cu alte cuvinte, strategia avansata de Locotenentul Comandant McCollum a fost urmata in cel mai mic detaliu. A fost un asalt deliberat impotriva economiei Japoneze si o insulta adresata onoarei ei nationale. Un raspuns militar era previzibil. Intrebarea era cand va avea loc acesta.

Nu incerc sa sugerez ca guvernul imperial japonez era lipsit de vina in aceasta problema si era doar o victima a circumstantelor. Se afla angajat intr-un razboi regional masiv de agresiune si expansiune teritoriala, in Asia si Pacific. Aceasta era consecinta logica a ideologiei sale barbare in care cel puternic are dreptate. Cu toate acestea insa, nu trebuie sa trecem cu vederea rolul jucat de liderii americani protectori ai ideologiei colectiviste. A fost cazul unei ideologii totalitare momind o alt ideologie totalitara intr-un razboi care se presupunea ca va aduce mai mult bine pentru numarul mai mare.

FACAND PEARL HARBOR O TINTA USOARA

A fost Japonia ajutata in atac? Exista dovezi masive care sustin aceasta concluzie, dar avem timp doar pentru cateva exemple. Un spion japonez pe nume Tadashi Morimura a fost trimis la Pearl Harbor sub acoperirea unui misiuni politice lipsite de importanta, la ambasada japoneza. FBI-ul a stiut ca numele sau adevarat era Takeo Yoshikawa si ca fusese pregatit ca ofiter militar. Nu avea nici o experienta politica, deci era clar ca postul oficial era doar o acoperire. L-au fotografiat cand a coborat de pe vas. L-au urmarit pe oriunde a fost. I-au inregistrat convorbirile telefonice. Au stiut ce facea in fiecare minut al zilei. Deseori mergea cu masina pe un deal din apropiere unde inspecta portul si fotografia locatiile navelor. Apoi folosea un radio clandestin pentru a trimite mesaje codate in Japonia, transmitand informatii in ceea ce priveste programul vaselor, cati soldati si marinari erau de serviciu, la ce ora ieseau la raport, ora la care paraseau baza. Toate acestea aveau importanta militara si cu siguranta indicau posibilitatea unui atac surpriza. FBI-ul a vrut sa-l aresteze pe Yoshikawa si sa-l trimita acasa, dar Biroul de Informatii Maritime a intervenit, cu aprobarea Casei Albe, spunand: Lasati-l in pace, este responsabilitatea noastra, ne vom ocupa noi de el. J. Edgar Hoover, care era seful FBI-ului la acea vreme, a obiectat cu putere, si aproape s-a iscat un concurs intre agentii, intre autoritile FBI si Seviciul de Informatii ale Marinei. In final, cel din urma a castigat iar Yoshikawa a putut sa-si continue misiunea, chiar stiind ca este urmarit. *[nota: Pentru povestea completa vezi Stinnett, pp. 83–118. De asemenea John Toland, Infamie (New York: Doubleday & Co., 1982), pp. 59, 60.]*

Doar patru zile inainte de atac, Serviciul de Informatii U.S. Navy a interceptat acest mesaj de la Yoshikawa: *"NICI O SCHIMBARE OBSERVABILA IN DUPA-AMIAZA ZILEI DE 2 DECEMBRIE. PANA ACUM NU PAR A FI FOST ALERTATI. TARMUL ESTE PARASIT CA DE OBICEI."* In ziua de 6 Decembrie, doar o zi inainte de atac, au interceptat acest mesaj: *"NU EXISTA BALOANE DE BARAJ IN ACESTE LOCURI – O OPORTUNITATE CONSIDERABILA PENTRU UN ATAC SURPRIZA."* *[nota: Stinnett, pp. 85, 109. Also Toland, p. 300.]*
Era bizar. Iata un agent al dusmanului strangand informatii strategice pentru pregatirea unui atac surpriza asupra fortelor americane, iar oameni aflati la nivele inalte in guvernul Statelor Unite il protejau. In mod deliberat permiteau fluxul de informatii sa continue, pentru ca japonezii sa fie plini de succes in misiunea lor.

POLITICA MARILOR VACANTE

Un alt exemplu de facilitare a atacului asupra Pearl Harbor este ceea ce se cheama Politica Marilor Vacante. Pentru multe luni, Marina Militara a stiut din ce directie se vor apropia japonezii, ce coridor pe mare vor folosi pentru a-si lansa atacul. Chiar au condus manevre ce simulau aceasta. Una dintre ele s-a numit Exercitiul 191 si alta OPORD1. Datorita vremii, curentilor marini, locatiei coridoarelor de deplasare a vaselor comerciale, necesitatilor de aprovizionare cu combustibil si altor factori, au stiut ca japonezii se vor apropia in Oceanul Pacific de Nord printr-o zona operationala cuprinsa intre 157 si 158 grade longitudine vestica. *[nota: Stinnett, p. 146.]*

Aceasta a prezentat o provocare speciala. Daca echipajul oricarei nave ar fi vazut flota japoneza inaintand spre Hawaii, ar fi folosit negresit undele radio pentru a raspandi stirea. Ar fi spus: *"Hei, ceva se intampla, o flota de portavioane si distrugatoare vine inspre voi."* Ceea ce bineinteles ar fi stricat surpriza. De asemenea daca japonezii ar fi realizat ca planul lor a fost detectat, ar fi pierdut avantajul atacului neasteptat si probabil ar fi anulat misiunea.

Serviciile de informatii americane cunosteau bine fiecare stadiu al pregatirilor japoneze. Se stia ca Amiralul Nagumo isi instruia fortele in golful Hitokappu pe insula japoneza Etorofu. Progresele sale erau monitorizate indeaproape si rapoarte zilnice erau trimise catre Washington. Vasele sale au parasit Japonia indreptandu-se spre Pearl Harbor pe data de 25 Noiembrie. *[nota: Stinnett, pp.43–59.]* La cateva ore dupa aceea, cartierul general al U.S. Navy a initiat directiva Marilor Vacante, prin care toate navele comerciale si militare erau obligate sa evite coridorul Pacificului de Nord. Au fost "esuate" sute de mile pe o ruta transpacifica spre Istmurile Torres astfel incat sa poata fi evitata o intalnire care sa puna in alerta viitoarele victime sau sa ii determine pe japonezi sa renunte. *[nota: Stinnett, pp. 44, 144, 145.]*

Urmatorul pas al strategiei a fost sa aduca acasa navele Flotei a 7-a, de la rutinele lor maritime si sa le "inchida" in Pearl Harbor. Astfel vor deveni tinte usoare pentru ca nu vor putea face manevre. Pentru a reusi impotriva obiectiei puternice a Amiralului Kimmel, care raspundea de Flota, superiorii

sai din Washington i-au intarziat aprovizionarea cu combustibil. Fara combustibil, Kimmel nu a avut de ales. A trebuit sa renunte la exercitiile de antrenament pe mare si sa isi aduca navele in port. In memoriile sale publicate in 1955, a spus:

> *Imediat dupa ce am organizat Flota in trei echipe majore, am incercat sa tin doua dintre ele pe mare si numai una in Pearl Harbor. Imediat am aflat ca transporturile de combustibil au fost reduse. Rezervele au fost saracite intr-un moment cand era imperativ sa fie sporite. Acest fapt, si numai acesta a facut necesara mentinerea a doua echipe simultan in Pearl Harbor.* *[nota: Povestea Amiralului Kimmel, p. 28.]*

O investigatie initiata de Congres in 1946 a revelat ca, doar cu cateva zile inainte de atac, cartierul general al U.S. Navy in Washigton a ordonat ca douazeci si unu din cele mai noi vase ale Flotei a 7-a sa paraseasca Pearl Harbor spre Insulele Wake si Midway, unde sa ancoreze. Portavioanele *Lexington* si *Enterprise* erau printre ele. Nu numai ca partea ramasa din flota a ramas fara protectie, dar acea parte era formata in principal din vechi relicve din timpul Primului Razboi Mondial, multe dintre ele fiind pregatite pentru "pensionare". Secretarul de Razboi Stimson a declarat in jurnalul sau: *"Intrebarea era, cum sa-i manevram sa traga primii fara a produce pierderi semnificative in tabara noastra."* Sacrificand numai vasele vechi, era raspunsul asteptat. *[nota: Stinnett, pp. 152, 153.]*

MESAJELE CODATE INTERCEPTATE

Au fost victimele de la Pearl Harbor *izolate* de informatia care le-ar fi permis sa se protejeze? Ar fi putut acele mii de soldati americani ce si-au pierdut viata, sa fie alertati in timp pentru a lua masuri defensive? Sau au fost sacrificati deliberat pentru ca moartea lor era necesara pentru a crea drama emotionala care sa justifice intrarea in razboi? Raspunsul la aceste intrebari nu este deloc placut.

In tot acest timp, japonezii au folosit o combinatie de coduri diplomatice si militare. Serviciile de informatii americane au reusit sa le sparga pe toate. *[nota: John Toland, Infamie (New York: Doubleday & Co., 1982), pp. 57, 58. De asemenea Stinnett, pp. 21–23.]* Dupa spusele lui Homer Kisner, care era Sef al echipei Pacific Fleets' Radio – Intercept, oamenii lui au interceptat si docodificat mai mult de un milion din aceste mesaje. *[nota: Stinnett, p. 58.]* Vreme de trei luni inainte de asa zisul atac surpriza, Serviciul de Informatii al Marinei a stiut absolut totul in detalii amanuntite. Cu toate astea, nici unul din acele mesaje nu a fost trimis comandantilor de la Pearl Harbor. *[nota: A fost un dezacord serios intre Amiralul Richard Turner si echipa lui in aceasta problema. Cand Capitanul Alan Kirk, Sef al Servicilor de Informatii U.S. Navy, a obiectat impotriva nedivulgarii acestor mesaje catre Kimmel si Short, a fost indepartat din functie. Vezi Toland, pp. 57–60.]* In memoriile sale, Amiralul Kimmel spune:

> *La Pearl Harbor, Generalul Short si cu mine am stiut numai o mica parte din povestea politica din spatele atacului japonez. S-a avut grija ca mesajele japoneze interceptate sa nu ajunga la noi, mesaje ce detaliau fiecare pas din programul Japoniei…. Vreme de trei luni inainte de atacul asupra flotei o mare cantitate de informatii primite in Washigton a fost ferita de comandatii din Hawaii. Informatia primita in timpul celor zece zile premergatoare atacului, indica in mod clar flota din Pearl Harbor ca obiectiv al japonezilor, si cu toate astea nici un cuvant de avertisment sau indiciu din aceasta informatie nu a ajuns la comandatii din Hawaii.* *[nota: Kimmel, pp. 2,3.]*

Cel mai important mesaj interceptat a fost obtinut cu o noapte inaintea atacului. Acel mesaj a specificat chiar si ora exacta la care lovitura va veni. Trebuia sa fie ora 1:00 P.M., dupa fusul orar al Washington-ului. Mesajul a fost decodat cu 6½ ore inante. In graba a fost trimis presedintelui Roosevelt si consilierilor sai militari de varf pentru masuri immediate. Raspunsul lor: nu au facut absolut nimic. Au stat si au lasat timpul sa treaca. *[nota: Omul care a predat personal mesajul final catre FDR la Casa Alba a fost Capitanul Beardall, atasatul prezidential pe probleme militare maritime. Dupa spusele lui Beardall, FDR a citit transcriptul si, in ciuda orei limita 1 P.M., nu a fost deloc alarmat. (Vezi Audierile pe tema Atacului de la Pearl Harbor, Partea 11, p. 5287 ff. citate de Stinnett, p. 233.) Aceasta a fost similar cu gustul lasat de lipsa de reactie a Presedintelui Bush cand a primit informatia ca al doilea avion a lovit Turnurile Gemene pe 11 Septembrie.]*

Seful Personalului militar la acea vreme era Generalul George Marshall, membru CFR. Marshall pretinde ca se afla in parc in acea dimineata, calarind. Motivul pentru care nu a reactionat imediat, spune el, a fost ca nu a stiut despre acest mesaj pana cand a ajuns la birou la 11:25 A.M. Cu toate acestea, chiar si atunci mai avea 1½ ore inainte de atac. Ar fi putut pune mana pe telefon sa vorbeasca personal cu comandantii din Hawaii. Ar fi putut folosi oricare din sistemele radio militare proiectate exact pentru situatii de acest fel, pentru comunicatii urgente, dar el nu a facut nici unul din aceste lucruri. Dupa spusele martorilor, a citit si recitit mesajul, plimbandu-l dintr-o parte in alta a biroului, timp in care acele ceasornicelor au mai inregistrat o jumatate de ora. Apoi, la 11:52, a trimis

in sfarsit un avertisment comandantilor de la Pearl Harbor. Metoda? A fost o telegrama comerciala trimisa prin Western Union! A ajuns la sase ore dupa atac! *[nota: Stinnett, pp. 225–237. De asemenea Toland, pp. 10, 11.]*

UN ACT DE RESPONSABILITATE POLITICA

Multi ani la rand dupa terminarea celui de-al Doilea Razboi Mondial, admiratorii lui Roosevelt au negat ca acesta ar fi stiut in avans despre atac; dar dovezile acum sunt atat de clare ca el chiar a *facilitat* aceasta operatie, incat nimeni nu incearca sa mai nege. Noua retorica pretinde ca el a fost *justificat* sa faca acest lucru. A fost un act de responsabilitate politica din partea unui lider al statului, vedeti bine, pentru ca altfel, Europa ar fi fost infranta de Hitler si, eventual, chiar si Statele Unite ar fi putut fi atacate. Mai mult, aveam obligatia morala sa sarim in ajutorul fratilor nostri englezi si francezi. *[nota: Partea asta este adevarata, dar era o obligatie morala individuala, nu de grup. Cu alte cuvinte, oricine rezona cu aceasta cauza era liber sa mearga in Europa si sa se ofere voluntar in armatele engleza sau franceza, ori sa organizeze o brigada voluntara americana, dar nimeni nu avea dreptul sa foloseasca puterea legii pentru a-i forta pe altii sa se inroleze si sa mearga la lupta. Este important de observat ca nici unul dintre maestrii planificatori ai acestei infamii nu s-a simtit obligat moral sa participe personal in acest conflict. Aceasta onoare a fost rezervata altora.]*

A fost nevoie de mult curaj si intelepciune, spun ei, din partea lui Roosevelt sa prevada aceasta situatie si sa confrunte totalitarismul inainte ca el sa devina mai puternic. Poporul american era prea prost sa realizeze importanta evenimentului. Erau prea ignoranti sa priceapa. De asemenea erau prea izolationisti in gandirea lor sa inteleaga ca trebuie sa accepte rolul conducator in problemele internationale. Deci, ce face un colectivist? Nu isi poate permite sa lase niste alegatori ignoranti sa decida in chestiuni atat de importante. Nu era de ales, poporul american trebuia mintit si inselat, cariera unor ofiteri militari loiali trebuia distrusa iar ei transformati in tapi ispasitori. *A trebuit* sa violam Constitutia si legile noastre. *[nota: Din pacate, este cateodata necesar sa ignori legi in vreme de razboi, in special in focul bataliei, dar scopul acestor fapte nu era castigarea razboiului, ci intrarea in razboi. Diferenta este ca aceea dintre noapte si zi.]* A fost un act de responsabilitate politica sa omori mii de americani pentru a-i duce de lesa pe alegatorii batuti in cap, catre punctul de vedere corect. Chiar nu pricepeti? Singura metoda de a opri totalitarismul in Europa era sa instauram totalitarismul in America!

Pana chiar si Robert Stinnett, omul care a descoperit memorandum-ul McCollum, a fost dezarmat in fata acestui argument nebun. In prefata cartii sale, a scris: *"In calitate de veteran al razboiului din Pacific, am fost revoltat la descoperirea secretelor ascunse de publicul american pentru mai bine de cincizeci de ani. Dar am inteles dilema si agonia presedintelui Roosevelt. A fost fortat sa gaseasca mijloace ocolite de a convinge o America izolationista sa intre in lupta pentru libertate." [nota: Stinnett, p. xiii. Fara indoiala, datorita acestui mesaj cartea lui a fost acceptata pentru publicare de catre Simon and Schuster, si i s-a asigurat o larga distribuire. Cititorii carti mele, The Creature of Jekyll Island; A Second Look at the Federal Reserve, isi vor aminti de o situatie asemanatoare in care Simon and Schuster au publicat cartea Secrets of the Temple, scrisa de catre William Greider. Greider a facut o excelenta treaba criticand Sistemul Federal de Rezerve dar, cand a fost sa ofere o solutie, mesajul lui a fost ca trebuie sa ne relaxam si sa uitam de toata afacerea. Fed-ul a facut o multime de greseli in trecut, dar nu este nevoie de nici o reforma. Tot ce avem nevoie este o mana de oameni inteligenti sa il conduca. Nu ajuta la nimic expunerea unui sistem monetar corupt daca solutia pe care o oferi este pasivitatea. Si de asemenea nu ajuta la nimic scoaterea la lumina a infamiei de la Pearl Harbor daca ajungi la concluzia ca a fost un act de responsabilitate politica. Colectivistilor nu le pasa ce informatii ajung la urechile publicului, atata vreme cat acestia nu au un plan realist pentru a schimba situatia. De aceea ei ne ofera lideri falsi (chiar si autori) care vor da alarma in ceea ce priveste problemele colectivismului fara a oferi solutii care duc undeva.]*

Unul dintre cei care s-au asigurat ca Amiralui Kimmel si Generalul Short nu vor afla despre mesajul decodat japonez in privinta atacului, a fost Locotenentul Comandor Joseph Rochefort, seful Retelei de Informatii Maritime Radio din Pacificul Mijlociu. Rochefort a atins miezul problemei spunand: *"A fost un pret mic, ce a trebuit platit pentru a uni tara." [nota: Amintirile Capitanului Joseph J. Rochefort (US Naval Institute Oral History Division, 1970), p. 163, citat de Stinnett, p. 203.]*

Ascultati cu atentie, Doamnelor si Domnilor. Aceasta este vocea colectivismului: 2.388 de oameni ucisi si inca 1.178 raniti - majoritatea americani – si este un pret mic ce trebuia platit pentru a uni tara. *[nota: Determinand faptele, Chart 1: Decembrie 7, 1941 pierderi, http://www.cr.nps.gov/nr/twhp/wwwlps/lessons/18arizona/18charts1.htm.]* Orice poate fi justificat in mod acceptabil pretinzand ca este pentru mai marele bine al numarului mai mare. *[nota: O mare parte din suportul financiar acordat industriei naziste, incluzand productia militara, a venit de la companiile de investitii de pe Wall Street, controlate de membrii CFR si altii care impartasesc mentalitatea colectivista. Pentru partea aceasta a istoriei, sunteti invitati sa cititi World Without Cancer; The Story of Vitamin B17, Part II (disponibila la www.realityzone.com). Cand se intelege ca acei colectivisti din Statele Unite care indemnau la razboi impotriva lui Hitler, totodata investeau serios in masina de razboi nazista, devine mult mai clar ca razboiul nu avea nimic a face cu oprirea dictatorului german. Telul era faramitarea lumii in bucati pentru a putea fi remodelata dupa dorinta inimi. Este trist ca sute de mii de americani si-au dat viata in acest razboi crezand ca lupta pentru libertate; au fost insa tradati de liderii lor. Scopul razboiului nu a fost libertatea. A fost un concurs pentru a determina care grup de colectivisti va domina lumea. Soldatii au fost doar pioni pe tabla de sah globala. Patriotismul de care au dat*

dovada a fost folosit impotriva lor. S-au grabit sa invinga nazismul si fascismul, fara a suspecta o clipa ca erau de partea fabianismului si a leninismului, forte care sunt de fapt identice cu cele impotriva carora luptau.]

Exact ca si in timpul Primului Razboi Mondial, liderii americani aveau atentia focalizata dincolo de razboiul insusi. Chiar inainte de Pearl Harbor, fabianistii si leninistii desenau schitele guvernului mondial. Avea sa se numeasca Natiunile Unite; si la sfarsitul conflictului, va fi oferit ca o masura de protectie impotriva razboiului, drept *"cea mai buna speranta pentru pace"*. Toate au fost puse la cale de catre Divizia de Planificare a Politicii Externe Post-Razboi a Departamenului de Stat, sub directivele lui Alger Hiss, care se afla de fapt in ambele tabere in acelasi timp. Nu numai ca era un consilier al lui FDR si fost presedinte al Fondului de Inzestrare Carnegie (ceea ce il alatura grupului fabianist), de asemenea era un agent sub acoperire al sovieticilor. Hiss a fost cel care personal a prezentat nou plasmuita Carta a Natiunilor Unite catre adunarea de investire a acestui organism in San Francisco, si el a devenit primul Secretar General al organizatiei. Daca va intrebati care este semnificatia acestor fapte, iat-o: dupa faramitarea lumii in bucati prin razboi mondial pentru a doua oara, Organizatia Natiunilor Unite a devenit schita colectivista pentru a o remodela dupa dorinta inimii.

O privire superficiala asupra celui de-al Doilea Razboi Mondial arata ca a fost o lupta pentru libertate impotriva totalitarismului. O privire mai adanca si realista in acelasi timp releva ca a fost o confruntare intre trei ramuri ale colectivismului aflate in competitie pentru dominatie globala. Fabianistii si leninistii si-au unit fortele impotriva fascistilor (cu imperialistii japonezi ca tinta tactica secundara). Ramura fascista a colectivismului a fost infranta. De atunci, lumea este prinsa in batalia dintre cele doua factiuni ramase. Nu este o lupta pentru libertate impotriva totalitarismului. Este un concurs ce va hotari care model colectivist va conduce lumea. Desi era mai dificil de observat in primele etape ale conflictului, acum este limpede ca lumina zilei.

OPERATIUNEA MONGOOSE

Imediat, masina timpului ne va duce in anul 2002, la Razboiul Impotriva Terorismului; dar in drumul nostru trebuie sa facem un scurt popas in anul 1962. Data exacta este 8 August. Au trecut saisprezece luni de cand Administratia Kennedy a fost pusa intr-o situatie mai mult decat jenanta prin necugetata invazie a Cubei in Golful Porcilor. Ne gasim la Pentagon, in birourile Generalului Lyman Lemnitzer, care este conducatorul grupului de consilieri militari Joint Chiefs of Staff. Putem vedea cum acesta semneaza un document ultra-secret destinat Secretarului Apararii, care, la acea data era Robert McNamara, membru CFR. Cea mai importanta parte a acestui document este inclusa in Anexa A, in a carei introducere putem citi: *Justificare pentru o interventie militara a Statelor Unite in Cuba.*

In cele opt pagini care urmeaza se afla o propunere detaliata pentru o actiune militara sub acoperire, numita *Operatiunea Mongoose*. Scopul este de a crea o justificare acceptabila pentru Statele Unite de a invada Cuba. Scenariul preferat este convingerea guvernul cubanez ca este gata sa fie atacat si, pornind de aici sa-l impinga spre o actiune militara, care ulterior sa poate fi interpretata ca agresiunea impotriva Statelor Unite. Este vechea strategie familiara de *agravare*, momeala aruncata adversarului pentru a lovi primul. Daca nu reuseste, planul doi este punerea in scena a unor presupuse atacuri impotriva bazei americane din Guantanamo si impotriva unor avioane comerciale transportand civili, care sa para a fi opera armatei cubaneze. Strategia cere, de asemenea, ca un pilot al Statelor Unite sa pretinda a fi atacat de MIG-uri cubaneze si sa transmita prin radio ca a fost lovit si ca se prabuseste. Apoi va trebui sa zboare catre o locatie secreta unde numarul avionului sa fie schimbat, astfel ca aparatul de zbor sa dispara complet. Intre timp un submarin american va trebui sa imprastie parti de avion prin apele vecine Cubei, care ulterior vor putea fi gasite de echipele de salvare.

Pe langa aceste false lovituri, agenti sub acoperire vor trebui sa lanseze atacuri teroriste impotriva civililor din Miami si Washington DC – producand victime adevarate. Planul va permite Statelor Unite sa treaca drept victima a unui atac provocat de un dusman lipsit de scrupule, si sa pregateasca opinia mondiala sa accepte ca o invazie a Cubei este un gest de aparare justificata.

In timp ce stam aici si ascultam detaliile acestui plan, ar parea imposibil de crezut ca asemenea perfidie poate fi contemplata de catre ofiterii militari americani de rang inalt – daca nu am fi privit documentul chiar cu ochii nostri. Apropos, Operatiunea Mongoose a fost de atunci declasificata, ca rezultat al Freedom of Information Act si, daca vreti sa-l cititi, poate fi descarcat de pe site-ul Arhivelor Nationale. *[nota: Acest document poate fi descarcat de la http://www.archives.gov. Faceti click pe "Research*

Room", apoi pe "Archival Research Catalog (ARC)," apoi pe butonul ARC SEARCH, apoi tastati "Northwoods" in campul de cautare, apoi faceti click pe "Digital Copy" la intrarea numarul 1. Informatia cheie poate fi gasita pe imaginile 136 pana la 142.]

Avem aici cateva pasaje extrase din acel document:

> *Planul (…) trebuie dezvoltat sa concentreze toate eforturile asupra unui obiectiv specific ultim care va furniza o justificare adecvata pentru interventia militara a Statelor Unite. Acest plan va permite ca o secventa logica a incidentelor sa poata fi combinata cu alte evenimente aparent fara legatura pentru a camufla obiectivul final si a crea impresia necesara a iresponsabilitatii cubaneze pe scara larga, vizand si alte tari de asemenea, pe langa Statele Unite… Rezultatul dorit de executarea acestui plan ar fi sa plaseze Statele Unite in pozitia aparenta de tara ce sufera consecinte severe, pentru care are tot dreptul sa se apere, cauzate de catre necugetatul si iresponsabilul guvern cubanez, si sa dezvolte o imagine internationala a unei amenintari cubaneze fata de pacea Emisferei Vestice…*
>
> *1. Deoarece pare a fi de dorit folosirea unei legitime provocari ca baza pentru o interventie militara a Statelor Unite in Cuba, un plan inselator si acoperit… ar putea fi executat ca efort initial pentru a provoca reactiile cubaneze. Hartuirea si actiunile ascunse pentru a-i convinge pe cubanezi de o invazie iminenta pot fi intensificate…*
> *2. O serie de incidente bine coordonate vor fi planuite sa aiba loc in imprejurimile bazei si in Guantanamo pentru a crea impresia autentica a unor actiuni cauzate de fortele cubaneze ostile.*
> *a. Incidente care sa stabileasca un atac credibil (nu in ordinea cronologica):*
> *(1) Raspandeste zvonuri (multe). Foloseste radio-ul clandestin.*
> *(2) Plaseaza cubanezi prietenosi in uniforma, "peste gard" pentru a da impresia unui atac asupra bazei.*
> *(3) Captureaza cubanezi (prietenosi) sabotori in interiorul bazei.*
> *(4) Creaza impresia unor revolte in apropierea portii principale a bazei (cubanezi prietenosi).*
> *(5) Arunca in aer munitie in interiorul bazei; porneste incendii.*
> *(6) Incendiaza un aparat de zbor in raza bazei (sabotaj).*
> *(7) Arunca incarcaturi de mortar din afara in interiorul bazei. Cauzeaza ceva pagube instalatiilor.*
> *(8) Captureaza echipe de asalt apropiindu-se pe mare sau prin vecinatatea orasului Guantanamo.*
> *(9) Captureaza militii care ataca baza.*
> *(10) Saboteaza o nava in port; incendii substantiale – naftalina.*
> *(11) Scufunda un vas la intrarea portului. Organizeaza funeralii pentru victime…*
> *3. Un incident "Remember the Main" poate fi aranjat in mai multe forme:*
> *a. Am putea arunca in aer o nava americana in Golful Guantanamo si da vina pe Cuba.*
> *b. Am putea arunca in aer un vas teleghidat (nepilotat) oriunde in apele cubaneze. … Prezenta avioanelor cubaneze sau a navelor de investigatie poate fi dovada clara ca nava a fost atacata… Statele Unite poate continua cu o operatie de salvare prin apa sau prin aer, in care militari americani pot fi trimisi sa "evacueze" supravietuitorii echipajului inexistent. Lista victimelor in presa ar produce un val de indignare nationala.*
> *4. Am putea dezvolta o campanie de teroare comunista cubaneza in zona Miami si in alte orase in Florida sau chiar in Washington. Campania de teroare poate viza refugiati cubanezi cautand azil in Statele Unite. Am putea scufunda un vas plin cu cubanezi in drum spre Florida (real sau simulat). Am putea regiza cateva atentate la viata refugiatilor cubanezi in Statele Unite iar acestea sa fie mediatizate intens… Hartuire a spatiului aerian civil, asupra transportului de suprafata si distrugerea unui aparat teleghidat al armatei Statelor Unite de catre avioane de tip MIG pot fi actiuni complementare folositoare. Un avion F-86 vopsit corespunzator ar convinge pasagerii zborurilor civile ca au vazut un MIG cubanez, in special daca pilotul anunta acest lucru…*

La punctul de actiune numarul 8, Operatiunea Mongoose a propus un incident menit sa convinga lumea intreaga ca MIG-uri cubaneze au lovit un aparat de zbor comercial cu civili la bord, care zbura pe langa Cuba, plecat din Statele Unite in drum spre America de Sud. In realitate trebuia sa fie un avion autorizat sa foloseasca serviciile aviatice din zona Miami operate in secret de CIA. Un alt avion la Baza Aeriana Elgin trebuia sa fie vopsit si numerotat ca o replica exacta a avionului comercial. Duplicatul va fi substituit originalului si incarcat cu pasageri selectati cu atentie dintre operatorii guvernamentali folosind nume false. Aparatul original va fi transformat intr-un avion fara pilot dirijat de la distanta. Ambele avioane se vor intalni in sudul Floridei. Documentul continua:

> *De la punctul de intalnire aparatul cu pasageri va cobori la altitudine minima si va ateriza direct intr-un camp auxiliar la Elgin AFB [nota tr: AFB este Air Force Base] unde pasagerii vor fi evacuati iar*

aparatul adus la starea lui initiala. Avionul teleghidat va continua sa zboare pe traseul prescris. Ajuns deasupra Cubei, va transmite pe undele internationale pentru avarii un mesaj "MAY DAY", adaugand ca este atacat de un MIG cubanez. Transmisiunea va fi intrerupta de distrugerea avionului, iar aceasta va fi initiata prin semnal radio. Asta va permite statiilor de radio ICAO din Emisfera Vestica sa descrie Statelor Unite ce s-a intamplat cu avionul, in loc ca America sa incerce sa "vanda" incidentul.

Planul pentru Operatiunea Mongoose este prea lung pentru a fi citat in intregime, dar cred ca v-ati creat o idee suficient de buna despre natura lui. Chiar daca planul nu a fost pus in practica niciodata, faptul ca a fost deja teoretizat si trimis Secretarului Apararii cu recomandarea de a fi luat in considerare este suficient de semnificativ. Cativa vor spune ca asemenea planuri nu trebuie sa ne priveasca. Sunt doar jocuri de-a razboiul pe hartie, si militarii pot visa tot felul de scenarii pentru a face fata oricarui eveniment ce poate fi imaginat, pentru a avea un raspuns pregatit dinainte, indiferent ce se intampla. Asta poate fi adevarat, dar Operatiunea Mongoose nu se afla in acea categorie. Nu este un plan de reactie ca raspuns al unei miscari agresive initiata de un potential dusman. Este un plan prin care sa *fii* agresorul, si sa ascunzi acest lucru restului lumii. Fara indoiala a fost justificat de argumentul ca, o Cuba comunista este o amenintare la adresa securitatii poporului american, si orice este necesar pentru a elimina aceasta amenintare poate fi acceptabil. Este un exemplu clasic al moralitatii colectiviste, o filozofie care declara ca orice poate fi etic atata vreme cat se poate spune ca este pentru mai marele bine al numarului mai mare.

Comunismul in Cuba sau oriunde altundeva trebuie combatut pentru ca este o materializare a colectivismului. Cu toate acestea, daca ne opunem versiunii de colectivism cubanez acceptand versiunea americana de colectivism, vom pierde razboiul pentru libertate, si vom fi noi insine responsabili pentru asta. Nu vom fi cuceriti de dusmani externi ci vom fi inrobiti de dusmani din interior.

PARTEA A PATRA: RAZBOIUL IMPOTRIVA TERORISMULUI

Revizuit 7 octombrie 2005

RAZBOIUL IMPOTRIVA TERORISMULUI

In sfarsit am ajuns la capatul calatoriei noastre prin timp si ne aflam in prezent. Din nou, trebuie sa luam in considerare intrebarea pusa la inceputul drumului. Este Razboiul Impotriva Terorismului o repetare a istoriei? Pentru a raspunde la aceasta intrebare, mai intai, sa consideram paralelele. Liderii Razboiului Impotriva Terorismului, ca si in trecut, sunt membrii Round Table si ai CFR. Ei propun o uniune mondiala a natiunilor, construita pe modelul colectivismului. Ca si in trecut, ei cauta sa schimbe structura sociala si politica a lumii libere pentru a realiza acest deziderat. Fiecare miscare pe care o fac in acest razboi are drept consecinta intarirea Organizatiei Natiunilor Unite. Chiar si atunci cand este o aparenta divergenta la ONU, o examinare atenta releva ca, asa cum a fost dintotdeauna, nu exista nici un dezacord asupra scopului final: guvernul mondial. Este doar o frictiune intre fabianisti si leninisti pentru dominatie. Ambele parti aflate in competitie continua sa ceara puteri sporite pentru ONU.

PLANUL DE JOC LENINIST

Ramura leninista pretinde public ca se opune terorismului; dar, in secret este *sponsor* principal al acestuia, si il foloseste drept arma impotriva fabianistilor. Planul lor de joc este istovirea Statelor Unite si a aliatilor fabianisti intr-un razboi nuclear sau biologic prin regimuri marioneta pentru ca Rusia si China sa se poata ridica, fara probleme, ca puteri dominante in lume. Nimeni nu ar trebui sa subestimeze capacitatea retelei leniniste de a implementa acest scenariu. Ar fi inselator sa ne consolam, crezand comunismul mort. Comunismul este doar un cuvant. Oamenii care pun comunismul pe harta rareori se numesc comunisti pe ei insisi. Prefera denumirea de leninisti. Nu fiti pacaliti de jocurile de cuvinte. Comunismul poate fi sau nu mort, dar leninismul *traieste* si este mai puternic ca niciodata.

PLANUL DE JOC FABIANIST

Scopul fabinistilor este sa devina forta dominanta in lume prin superioritate militara si economica, in special in Orientul Mijlociu, ale carui bogate rezerve de petrol constituie un bonus. Planurile pentru ocuparea Afganistanului si a Irakului au fost facute cu mult inaintea atacurilor teroriste de la 11 Septembrie. Aveau nevoie doar de o justificare dramatica acceptabila opiniei mondiale. *[nota: "U.S. au planuit sa atace Al-Qaeda; Casa Alba a formulat o strategie cu doar doua zile inainte de 9-11," MSNBC, May 16, 2002, MSNBC. (Articol in arhiva pe internet.)]*

Strategia fabianista a fost descrisa in multe carti si rapoarte scrise de membri CFR. Unul dintre cele mai explicite poarta inocentul titlu *Reconstruind Apararea Americana* si a aparut in Septembrie 2000 sub semnatura unui grup think tank numit *Proiectul pentru Noul Secol American [The Project for the New American Century].* O treime din participanti sunt membri CFR. Documentul de nouazeci de pagini este prea lung pentru a fi citat in intregime, de aceea am facut un rezumat. Nu are sa va placa, si veti crede ca i-am exagerat sau distorsionat intelesul. Vreau sa va asigur ca mi-am dat toata silinta sa nu fac acest lucru. Documentul chiar spune tot ceea ce veti auzi –inclusiv Pearl Harbor-ul este mentionat. Cei care doresc sa ii verifice acuratetea, pot gasi textul complet intr-un link pe site-ul Freedom Force. *[nota: Acest link este: http://www.newamericancentury.org/RebuildingAmericasDefenses.pdf.]*

Acesta este planul de joc fabianist:

> *Statele Unite sunt cea mai puternica natiune in lume, neavand frica de opozitie. Aceasta este o oportunitate minunata a guvernului american de a domina lumea pentru mai binele intregii omeniri. Este destinul nostru si obligatia noastra sa conducem intr-o Pace Americana, o Pax Americana similara cu Pax Romana. Este destinul nostru sa realizam acest lucru si nu trebuie sa ne ferim de provocare. Trebuie sa impunem prezenta noastra militara in fiecare colt al lumii ca expresie vizibila a puterii noastre. O astfel de actiune indrazneata va fi scumpa si ar putea cere sacrificarea unor vieti, dar acesta este pretul necesar pentru suprematia mondiala. Armata*

noastra trebuie sa dezvolte tehnologii noi, care, din pacate, pot fi obtinute cu greutate datorita rezistentei publicului fata de marile cheltuieli necesare. Cu toate acestea, dorita transformare poate fi accelerata spre avantajul nostru daca un inamic ne ataca, asa cum s-a intamplat la Pearl Harbor. In Orientul Mijlociu, prezenta lui Saddam Hussein este o justificare pentru mentinerea prezentei militare in regiune, dar chiar si daca Hussein nu ar exista, prezenta noastra acolo ar fi necesara pentru mentinerea Pax Americana.

Aceeasi tema a fost exprimata chiar mai succint de catre alt teoretician fabianist, Fareed Zakaria. Cand a scris randurile care urmeaza, Zakaria era Editor Managerial al revistei *Afaceri Externe [Foreign Affairs]*, revista oficiala a CFR. A spus:

Mentinerea unei prezente americane pe termen lung in golf va fi dificila in absenta unei amenintari regionale… Daca Saddam Hussein nu ar exista, ar trebui sa il inventam. Este capul de lance al politicii americane in Orientul Mijlociu. Fara el, Washington-ul s-ar impiedica in nisipurile desertului… Daca nu pentru Saddam, ar permite oare familia regala saudita, speriata de nu fi perceputa drept protejat american (ceea ce si este intr-un anumit sens), prezenta trupelor americane pe teritoriul lor? Ar adaposti Kuweit-ul mai mult de 30000 de piese de armament american, pregatite deja in caz ca este nevoie de ele? Oare regele Iordaniei, barometrul politic al regiunii, ar permite exercitile infanteristilor nostri in interiorul granitelor sale?... Sfarsitul lui Saddam Hussein ar fi sfarsitul coalitiei anti-Saddam. Nimic nu distruge o alianta mai bine decat disparitia dusmanului comun. *[nota: "Sa multumim proniei pentru un erou negativ" de Fareed Zakaria, Newsweek, Sept. 16, 1996, p. 43. (Articol in arhiva pe internet.)]*

Membrul CFR Charles Krauthammer, a scris un editorial in 5 martie 2001, in revista *Time*, in care a explicat noua doctrina astfel:

America nu este doar un cetatean international. Este puterea dominanta in lume, mai dominanta chiar decat oricare alta din vremurile Romei pana astazi. De aceea, America se afla in pozitia de a reslefui norme, a schimba asteptari si a crea noi realitati. Cum? Prin lipsite de scuze si implacabile demonstratii de vointa. *[nota: "Doctrina Bush" de Charles Krauthammer, Time, Mar.5, 2001. (Articol in arhiva pe internet.)]*

Unul dintre fondatorii grupului care a propus aceasta Pax Americana este Richard Perle, membru CFR. Perle a fost intervievat de catre jurnalistul John Pilger; si, cand a venit vorba de razboiul impotriva terrorismului, a spus: *"Acesta este un razboi total. Luptam contra mai multor dusmani. Sunt multi acolo. Toata discutia asta despre intai mergem in Afganistan si apoi in Irak, (…) este pur si simplu un mod gresit de a pune problema. Daca doar permitem viziunii noastre despre lume sa mearga inainte, si o imbratisam in intregime si nu incercam sa construim o diplomatie inteligenta, ci in schimb purtam un razboi total… copii nostri vor canta imnuri marete despre noi in anii ce vor veni."* *[nota: "Un nou Pearl Harbor", de John Pilger, Dec. 12, 2002, http://pilger.carlton.com/print/124759.]*

Acesta, Doamnelor si Domnilor, *este* planul de joc fabianist. Ar trebui sa va faca sa tremurati pentru viitorul ce ne asteapta. Nu are a face cu Bin Laden si Hussein; nu are a face cu terorismul; are a face cu razboiul total si puterea globala.

AGRAVEAZA

Cu aceste citate in minte, sa consideram faptele care ne arata din nou ca fabianistii au urmat strategia *agraveaza, faciliteaza, izoleaza.* Sa incepem cu *agraveaza.*

In conflictul istoric dintre israeliti si arabi, fabianistii au directionat in mod consistent guvernul Statelor Unite sa tina partea Israelului, mergand pana la a furniza echipament militar folosit impotriva civililor palestinieni. Acestea s-au intamplat cu mult inainte de 9-11. Nu trebuie sa mire pe nimeni ca atunci cand tii partea cuiva intr-un razboi, partea opusa te va considera si pe tine dusman.

Incepand cu 1991, Statele Unite, sub controlul fabianistilor, au bombardat in mod regulat Irakul si au blocat importurile de hrana si produse medicale. Ceea ce a dus la moartea unei jumatati de milion de copii prin malnutritie si lipsa de medicamente.

In 1996, reporterul CBS Lesley Stahl a intervievat-o pe ambasadarea americana la ONU, Madeline Albright (membru CFR). In timpul interviului, Stahl a pus urmatoarea intrebare: *"Am auzit ca o jumatate de milion de copii au murit [ca urmare a acestei politici]. Merita acest pret?"*

Albright a replicat: *"Credem ca pretul este meritat."*

Acel interviu a fost bine mediatizat in Orientul Mijlociu. Nu a fost doar o nefericita alegere a cuvintelor. A fost o declaratie franca a moralitatii colectiviste: Sacrificiul unei jumatati de milion de copii *este* acceptabil pentru mai marele bine produs de destabilizarea regimului Hussein, mai marele bine al pacii mondiale, mai marele bine al Noii Ordini Mondiale. Amintiti-va, in mintea colectivistului, orice poate fi justificat teoretizand un mai mare bine pentru un numar mai mare, iar jumatate de milion de copii reprezinta doar o cifra nesemnificativa comparativ cu populatia globului. In orice caz, aceste politici sunt bine puse la punct pentru a agrava sentimentele unor populatii intregi si a le transforma in dusmani ai Americii, iar drept rezultat unii dintre ei vor fi dornici sa-si sacrifice viata pentru a se razbuna.

In momentul desfasurarii evenimentelor de la 11 septembrie 2001, guvernul Statelor Unite, sub controlul strans al fabianistilor, avea un sfert de milion de soldati in 141 de tari. De la sfarsitul celui de-al Doilea Razboi Mondial, au lansat atacuri militare impotriva Panama, Kosovo, Albania, Bosnia, Serbia, Irak, Kuwait, Sudan, Haiti, Granada, Somalia, si Afghanistan *[nota tr.: Vietnam, Coreea?]* – sub pretextul opririi raspandirii drogurilor, al apararii libertatii sau al rezistentei anti-comuniste. In majoritatea cazurilor, aceste obiective *nu* au fost atinse. Singurul si cel mai consistent rezultat a fost ostilitate impotriva Americii.

Imi amintesc de povestea unui tanar din vremea evului mediu, care isi dorea sa devina Cavaler. Obtinuse o audienta la rege si isi oferise serviciile, explicand ca este un spadasin desavarsit. Regele i-a spus ca tinutul sau trece printr-o perioada de pace, si ca momentan nu era nevoie de un Cavaler. Cu toate acestea, tanarul insistase sa ii fie permis sa serveasca. Pentru a termina discutia, regele a fost de acord si l-a facut Cavaler pe loc. Dupa cateva luni, tanarul Cavaler s-a intors l-a palat si a cerut o noua audienta. Intrand in sala tronului, s-a aplecat pana la pamant plin de respect si a raportat ca a fost destul de ocupat in ultima vreme. A explicat ca a omorat treizeci de dusmani ai regelui in Nord si patruzeci si cinci in Sud. Regele a parut mirat pentru un moment si a spus, *"Dar eu nu am dusmani."* Cavalerul i-a raspuns *"Aveti **acum**, Sire."*

FACILITEAZA

Dovezile ca teroristilor li s-au facilitat atacurile sunt de asemenea foarte numeroase, este foarte dificil sa stii cu ce sa incepi. Acestea au fost expuse pe larg in presa, dar au fost invizibile pentru omul de rand. Deoarece ni se pare de neconceput ca cineva in guvernul nostru ar facilita terorismul in mod deliberat, pentru ca nu ne imaginam un *motiv* care i-ar indemna sa faca asta, privim aceste evidente si le percepem doar ca niste greseli bine intentionate, ineficienta sau lipsa de grija. Acum pentru ca am identificat un posibil motiv, sa ridicam jaluzelele si sa reexaminam faptele.

De la inceputul anilor 80, guvernul Statelor Unite, sub controlul fabianistilor, a furnizat o finantare ascunsa si antrenament aproape fiecarui regim terorist din lume. Bin Laden si Hussein sunt in capul listei, dar nu sunt singurii. Lista este foarte lunga. Ni s-a spus ca aceasta a fost o bine intentionata politica pentru a crea opozitie fata de sovietici, in particular in Afganistan, dar din anumite motive, s-a intors impotriva noastra. Aceasta poarta numele de teoria reculului. Este bineinteles, o perdea de fum. Cum stim asta? Pentru ca ajutorul oferit acestor regimuri teroriste nu a incetat cand sovieticii s-au retras din Afganistan. Continua pana si astazi. Nici macar nu mai este efectuat sub acoperire; este pe fata. Fabianistii acum trimit tehnologie, bani si fac schimburi cu Rusia si China, tari care, toata lumea stie acum, aprovizioneaza fiecare regim terorist cu care ne aflam in conflict, si asta include si arme de distrugere in masa. Putem doar tremura vizavi de asa numitul recul ce va rezulta din aceasta politica, pe viitor.

Guvernul chinez, sub controlul leninistilor, inca mai clasifica Statele Unite drept *"Dusmanul Numarul Unu"*. In 1999, Armata de Eliberare a Poporului Chinez a publicat un document intitulat *Stare De Razboi Nerestrictionat.* Tema principala a studiului trata cum sa infranga Statele Unite. Declara ca un nou tip de razboi nerestrictionat poate fi lansat impotriva Americii, printr-o *"intruziune a hackerilor prin Internet, o explozie majora la World Trade Center, sau un atac prin bombardament condus de Bin Laden."* Asta s-a intamplat cu doi ani inainte de 9-11. *[nota: Liang, Qiao si Xiangeui, Wang, Stare de razboi nerestrictionat (Panama City, Panama: Pan American Publishing Co., 2002), p. 122.]*

Imediat ce predictia s-a implinit si doua mii de americani si-au pierdut viata sub daramaturi, *London Telegraph* a publicat acest raport:

Masina de propaganda rulata de statul chinez face bani pe seama atacurilor teroriste… producand carti, filme, si jocuri video ce glorifica atacurile drept o lovitura umilitoare impotriva unei natiuni arogante. *[nota: "Beijing produces videos glorifying terrorist attacks on 'arrogant' US," de Damien McElroy, London Telegraph, Aprilie 11, 2002, (Articol in arhiva pe internet).]*

Televiziunea din Beijing a creat un documentar intitulat *Atacati America.* In timp ce clipul video arata impactul avioanelor cu Turnurile Gemene, naratorul spune: *"Aceasta este America pe care intreaga lume si-a dorit sa o vada".* *[nota: Ibid.]*

Fabianistii din guvernul Statelor Unite pretind ca nu stiu aceste lucruri si continua sa trimita tehnologie, bani, si pastreaza relatiile cu China, - si Rusia, care nu este cu nimic diferita – sub pretextul ca asta ii va ajuta sa-si schimbe mentalitatile. Cel putin asa suna explicatia oficiala. Dar inainte de a ne grabi sa credem ca ei fac o alta greseala bine-intentionata, trebuie sa consideram si posibilitatea ca nu este vorba de o greseala, si ca au o agenda ascunsa. Realitatea este ca regimurile teroriste nu ar putea exista astazi fara suportul continuu acordat de guvernul Statelor Unite si de corporatiile controlate de CFR. Aceste regimuri reprezinta cei mai buni dusmani ce pot fi cumparati cu bani pesin.

Exista o gluma ce a circulat in zilele care au precedat invazia Irakului in Aprilie 2003. Un reporter al unui ziar il intreaba pe presedinte daca exista vreo dovada ca Saddam Hussein are arme de distrugere in masa. *"Bineinteles,"* vine raspunsul. *"Am pastrat chitantele."* Din pacate, este prea aproape de adevar pentru a fi distractiv.

TEREN PROPICE PENTRU TERORISTI

Este acum evident ca terorismul a fost facilitat de catre politicile Serviciului de Emigrare al Statelor Unite, politici atat de ingaduitoare incat trezesc rasul. In cartea sa *Invazie,* *[nota: Michelle Malkin, Invasion (Washington, DC, Regnery Publishing, 2002)]* Michelle Malkin documenteaza cum oficialii Departamentului de Emigrare au relaxat regulile care permiteau intrarea in America, cu usurinta, a celor ce veneau din tari ostile, si asta in timp existau alerte ca teroristii incearca acest lucru. In loc sa intareasca securitatea, ei au slabit-o.

Michael Springman este fostul sef al Biroului de Vize a Statelor Unite in Jeddah, Egipt. In iunie 2001 a fost intervievat de BBC News. A spus urmatoarele:

In Arabia Saudita mi s-a ordonat in mod repetat de catre oficialii sus-pusi ai Departamentului de Stat sa acord vize aplicantilor care nu se califica. Adica, acelora care nu prezentau legaturi cu Arabia Saudita sau cu tara lor. M-am plans vehement la vremea respectiva. M-am intors in Statele Unite, m-am plans Departamentului de Stat aici, Biroului General de Evidenta, Biroului de Securitate Diplomatica si Biroului Inspectorului General. Am fost intampinat cu tacere… In realitate protestam impotriva unui efort de a aduce recruti, alesi de Osama Bin Laden, in Statele Unite pentru a fi pregatiti in materie de terorism de catre CIA. *[nota: S-a asezat cineva pe FBI?" un interviu de Greg Palast, BBC News, June 11, 2001, (Articol in arhiva pe internet).]*

Perioada in care aceasta actiune a avut loc a fost in timpul ocupatiei sovietice a Afganistanului, deci aceasta politica este aparata deoarece a fost necesara pentru a-i infrunta pe sovietici. Este teoria reculului, din nou. Dar, mult dupa ce sovieticii au parasit Afganistanul, si mult dupa ce agentiile de informatii ale Statelor Unite au aflat ca reteaua terorista Al-Qaeda planuia un atac in interiorul Statelor Unite, modelul nu a fost schimbat.

Cincisprezece din cei nouasprezece teroristi si-au obtinut vizele de la autoritatile Statelor Unite din Arabia Saudita. Dupa 9-11, aplicatiile lor pentru viza au fost revazute, si iata ce s-a descoperit: Unul dintre ei pretindea ca este profesor, dar nu a putut scrie corect cuvantul. Unul spunea ca merge la scoala dar nu putuse specifica unde. Altul spunea ca este casatorit dar nu a dat numele sotiei sale. Unul dintre ei listase printre destinatiile sale "Hotel". Pe fiecare din aceste aplicatii, importante informatii au fost completate incorect sau au lipsit cu desavarsire. Nici una nu fusese completata conform cerintelor, dar toate au fost aprobate. *[nota: "Furisare in America," de Martha Raddarz, ABC News, Oct. 23, http://abcnews.go.com/sections/wnt/DailyNews/hijack_visas021023.html. de asemnea vezi "Ciudatenii neluate in seama inainte de 11 Septebrie," by Mimi Hall, USA Today, Jan. 27, 2004, p. 2A.]*

Unul dintre organizatorii celulei teroriste care a executat primul atentat cu bomba la World Trade Center in 1993 a fost seicul Omar Abdel-Rahman. In anii 80, Rahman a calatorit prin Orientul Mijlociu instigand la *jihad*, sau "razboi sfant" impotriva Americii. De aceea se afla pe lista de supraveghere a Departamentului de Stat, lista cu teroristi suspectati si carora li se refuza accesul in Statele Unite. Totusi el a putut intra, si a facut-o sub numele lui adevarat. Cum s-a intamplat asa ceva? A fost posibil deoarece in iulie 1990, un agent CIA, dandu-se drept oficial al ambasadei, i-a acordat viza de intrare. Apoi cand viza i-a fost retrasa patru luni mai tarziu, Serviciul de Emigrare l-a localizat si, in loc sa-l expulzeze din tara, i-a acordat dreptul de lucru! Astfel a fost capabil sa planuiasca si sa conduca primul atentat la Turnurile Gemene. *[nota: Departamentul Logistic al lui Bin Laden," New York Newsday, Sept. 21, 2001, http://www.nynewsday.com/nywodoc212376902sep21,0,7718988 . De asemenea "In spatele retelei teroriste," de William Grigg, The New American, Noiembrie 5, 2001, pp. 5, 6. De asemenea "Powell apara departamentul, admite ca au avut loc erori in procesul de acordare a vizelor," de Cassio Furtado, The Miami Herald, Iulie 12, 2002, http://www.usbc.org/info/everything2002/0702powelldefends.htm.]* A fost acelasi gen de protectie de care s-a bucurat si Takeo Yoshikawa la Pearl Harbor, cincizeci si doi de ani mai devreme.

Modelul de facilitare a intrarii teroristilor in Statele Unite a continuat neintrerupt dupa 9-11. Mii de straini trec ilegal frontierele nepazite an de an, si se stie ca un numar substantial vin din tarile Orientului Mijlociu. Totusi guvernul federal nu face nimic in acest sens. Agenti de teren apartinand Serviciului de Supraveghere a Frontierei se plang constant ca sunt impiedicati sa-si faca meseria chiar de catre propria lor agentie, insa raspunsul venit din partea superiorilor a fost negarea publica a oricarei probleme si actiunea disciplinara indreptata impotriva celor care dau alarma. In iunie 2004, ziarul unui mic orasel din Arizona, *Tombstone Tumbleweed,* a raportat ca agentii Serviciului de Frontiera au surprins cel putin saptezeci si cinci straini ilegali provenind din Orientul Mijlociu. Un agent a declarat ziarului: *"Am constatat ca vorbesc prost englezeste cu un puternic accent oriental; apoi i-am surprins vorbind intre ei in araba. Este ridicol ca nu luam aceasta problema in serios, si ni se spune sa nu pomenim nimic despre asta mass-mediei, dar trebuie sa o fac."* Andy Adame, purtatorul de cuvand al Serviciului de Frontiera a raspuns printr-o negare oficiala. A spus ca toti cei implicati erau mexicani. Cu toate acestea, Adame a recunoscut ca din Octombrie 2003 pana in iunie 2004, agentii Serviciului de Frontiera in zona Tucson, Arizona, au retinut 5510 oameni din alte tari decat Mexic si America Centrala si de Sud, trecand fraudulos frontiera. A fost atent sa nu divulge ca vreunul dintre ei ar fi provenit din Orientul Mijlociu. *[nota: "Invazia terorista: Acoperire a situatiei granitei U.S.-Mexico Border," The New American, Noiembrie 29, 2004, p. 8, http://www.freerepublic.com/focus/f-news/1288222/posts.]*

In ciuda negarilor vehemente ale guvernului, a devenit tot mai cunoscut publicului ca exista o *mare* problema in ceea ce priveste securitatea de-a lungul granitelor, incluzand granita cu Canada si vastele plaje neprotejate al Pacificului de Nord Vest. In decembrie 2004, Congresul a votat National Intelligence Reform Act, prin care puterile de control ale guvernului asupra vietilor cetatenilor americani au fost mult sporite – toate in numele starpirii teroristilor. Parte din poleiala care a facut acest act sa para autentic a fost promisiunea de a suplimenta cu 10000 de agenti de frontiera efectivele Serviciului de Emigrare. Asta era dovada ca liderii nostrii in sfarsit trateaza serios problema. Cu toate acestea, cand legea a trecut prin filtrul bugetului anual al presedintelui, numarul de agenti a fost redus de la 10000 la 210. Explicatia a fost ca guvernului ii lipsesc banii sa pregateasca si sa angajeze aceste forte. *[nota: "Bugetul lui Bush taie 9790 de agenti de frontiera," San Francisco Chronicle, Feb 9, 2005, http://www.sfgate.com/cgibin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2005/02/09/MNGOKB837T1.DTL.]*

BOJINKA

Pozitia oficiala a Administratiei Bush dupa 9-11 este ca a fost imposibil de prezis ca teroristii ar putea folosi avioane drept arme de atac, si acesta este motivul pentru care guvernul nu a fost in stare sa previna catastrofa. Pe data de 9 Mai 2002, consilierul pe probleme de securitate nationala al presedintelui Bush, Condoleezza Rice – membru CFR – a spus reporterilor: *"Nimeni nu putea prezice ca acesti oameni ar putea lua un avion si lovi World Trade Center… ca ar incerca sa foloseasca un avion drept racheta."* *[nota: "Raportul din 1999 a avertizat asupra unui atac sinucigas," de John Solomon, Associated Press, Yahoo News, Mai 17, 2002.]* Aceasta a fost declaratia ei. Va rog amintiti-va aceasta in timp ce examinam situatia.

In 1995, o celula terorista a fost descoperita in Filipine. Membri faceau parte din reteaua lui Bin Laden. Un incendiu accidental in fabrica lor de explozibil a trezit curiozitatea oficialitatilor locale si, cand au ajuns sa investigheze, Abdul Hakim Murad a fost arestat in timp ce incerca sa fuga. Murad a marturisit ca grupul sau planuia sa il asasineze pe Papa in timpul urmatoarei sale vizite la Manila. Dar asta nu este tot. A spus ca s-a antrenat in New Bern, North Carolina, sa piloteze avioane. De ce? Pentru ca asta era parte dintr-un plan numit Proiectul Bojinka, care este un termen iugoslav pentru "big bang". Bojinka trebuia sa arunce in aer unsprezece avioane in aceeasi zi, sa le

directioneze zborul altora asupra unor tinte la sol cum ar fi cartierul general al CIA, Pentagon, Cladirea TransAmerican din San Francisco, Sears Tower in Chicago, si World Trade Center in New York. Toate aceste detalii au fost transmise Serviciilor de Informatii ale Statelor Unite si de asemenea serviciului de securitate al Vaticanului. *[nota: "Am fi putut preveni atacurile?" de William Grigg, The New American, Noiembrie 5, 2001, pp. 29, 30. Grigg de asemenea citeaza editia din Sept. 23 a Washington Post. De asemenea vezi "Urma terorii," de William Jasper, The New American, Iulie 1, 2002, p. 20]* Asta cu 6 ani inainte de 9-11.

In 1996, Khalid Shaik Mohammed a fost pus sub acuzare in Statele Unite pentru complotul de a arunca in aer avioane si a prabusi unul in Sediul Central al CIA. Era tot planul Bojinka. FBI-ul l-a pus pe lista teroristilor "most-wanted"; deci este evident ca cineva a luat acest plan in serios, ceea ce inseamna ca guvernul era la curent cu ideea de a folosi avioane de pasageri drept bombe zburatoare cu cel putin 5 ani inainte de 9-11. *[nota: "Arestarea susptectului 9/11 scoate la iveala multe nume si informatie," de Kevin Johnson, USA Today, Martie 3, 2003, pp. 1,2A, (Articol in arhiva pe internet).]*

In timpul audierilor in fata Comitetului de Informatii ale Camerei si Senatului Reunite pentru Investigarea 9-11, Eleanor Hill, in calitate de Director al echipei comitetului, a marturisit ca, in August 1998, agentiile de informatii au aflat ca un grup de arabi planuiau sa piloteze un avion incarcat cu explozibil in World Trade Center. Cateva luni mai tarziu, a spus ea, s-a aflat ca grupuri conectate cu Bin Laden tintesc New York si Washington si pregatesc un eveniment care sa fie "spectaculos si traumatizant". Asta a fost cu trei ani inainte de 9-11. *[nota: "Ce n-a functionat." Online News PBS, Sept. 18, 2002, http://www.pbs.org/newshour/bb/terrorism/julydec02/bkgdfailures_9-18.html. De asemenea "Ingropand adevarul," de Norman Grigg, The New American, Dec. 30, 2002, p. 18, http://www.thenewamerican.com/tna/2002/12-30-2002/vo18no26_burying.htm.]*

In septembrie 1999, National Intelligence Council, care este atasat CIA, a produs un raport intitulat *"Sociologia si Psihologia terorismului".* A avertizat impotriva posibilitatii unor rapiri sinucigase de avioane, infaptuite de teroristi Al-Qaeda. Raportul a fost trimis Casei Albe si a fost impartasit si agentiilor federale. Se gaseste si la Biblioteca Congresului. Asta cu 2 ani inainte de 9-11. *[nota: "Raport in 1999 a avertizat asupra atacurilor sinucigase," de John Solomon, Associated Press, May 17, 2002, http://starbulletin.com/2002/05/18/news/story1.html.]*

In Februarie 2005, un raport al Comisiei 9-11 a revelat ca, in lunile ce au premers atacul, oficialii aviatiei federale au primit cincizeci si doua de rapoarte avertizand asupra posibilitatii ca Osama Bin Laden si Al-Qaeda sa lanseze atacuri teroriste impotriva Statelor Unite, si unele dintre ele chiar au specificat rapiri de avioane si operatii sinucigase. *The New York Times* a scris: *"Administratia Bush a blocat incercarea de a face cunoscuta publicului versiunea clasificata, completa a acestui raport pentru mai bine de cinci luni, spun oficialii, spre frustrarea fostilor membri ai comisiei. [nota: "Raport 9/11 citeaza multe avertismente despre atentate," de Eric Lichtblau The New York Times, Feb. 10, 2005, http://www.nytimes.com/2005/02/10/politics/10terror.html?th&oref=login.]*

DATA ATACULUI ESTE CUNOSCUTA

In a treia saptamana a lunii iunie 2001, Richard Clarke, care era Coordonator National in probleme de Contraterorism la Casa Alba, a convocat principalele agentii de securitate interne si le-a adus la cunostinta ca un atac de tip "Bojinka" era iminent. Urmatorul raport aparut in revista *New Yorker*, datat 14 ianuarie 2002, a spus toata povestea:

> *Informatii in ceea ce priveste un atac de tip Al-Qaeda au fost culese. "Totul a iesit la suprafata in a treia saptamana a lui iunie," a spus Clarke. "Parerea CIA a fost ca un important atac terorist este programat in urmatoarele saptamani." Pe 5 iulie, Clarke a convocat toate agentiile de securitate interne – Administratia Federala a Aviatiei, Garda de Coasta, Vamile, Serviciul de Emigrare si Naturalizare, FBI-ul – si le-a sfatuit sa ridice nivelul de securitate pentru prevenirea unui atac ce urmeaza sa aiba loc. [nota: "The Counter Terrorist," de Lawrence Wright, The New Yorker, ian. 14, 2002, http://www.newyorker.com/fact/content/?020114fa_FACT1.]*

Asta s-a intamplat cu 10 saptamani inainte de 9-11.

Cateva saptamani mai tarziu, CIA a primit un raport al unor surse independente din Afganistan. Raportul marturisea: *"Toate lumea vorbeste de un atac ce trebuie sa aiba loc asupra Statelor Unite." [nota: "Avertismente netransmise, 9/11 spune ancheta," de Kathy Kiely, USA Today, Sept 18, 2002, http://www.usatoday.com/news/washington/2002-09-18-congress_x.htm. De asemenea "Ingropand adevarul," de William Grigg, The New American, Dec. 30, 2002, p. 18, http://www.thenewamerican.com/tna/2002/12-30-2002/vo18no26_burying.htm.]* Asta s-a intamplat cu 8 saptamani inainte de 9-11.

Pe data de 6 ianuarie 2002, *Orlando Sentinel* (din Orlando, Florida) a raportat ca un prizonier dintr-o puscarie locala ar fi spus FBI-ului cu o luna inainte de 11 Septembrie ca detine informatii despre un un iminent atac terorist asupra New York City si altor tinte. Walid Arkeh era un cetatean american ce petrecuse ceva timp la racoare in Anglia, unde devenise prieten cu trei prizonieri musulmani ce fusesera implicati in 1998 in bombardarea ambasadelor americane din Nairobi, Kenya si Tanzania.

Arkeh a marturisit FBI-ului ca teroristii vorbeau de un eveniment de proportii ce va avea loc in New York. A crezut ca FBI-ul va aprecia aceasta informatie, dar nu asa a stat situatia. *Orlando Sentinel* a raportat ca agentii FBI nu au parut impresionati, si ca unul dintre ei, tinandu-si mana in buzunar a intrebat cu nerabdare: *"Este tot ce stii? Nu-i nimic nou in asta."* Dupa 9-11, agentii s-au intors in celula lui Arkeh si l-au amenintat ca ar putea fi invinuit de complicitate daca ar spune cuiva ca a stiut despre atacuri din timp. Impactul acestei amenintari asupra lui este evident in raportul *Sentinel*:

> *Fiind presat de catre Sentinel cu intrebari daca intr-adevar a stiut despre atentatul din 11 Septembrie si tintele acestuia din timp, Arkeh, un om indesat si musculos, a facut o lunga pauza si a privit in pamant. Apoi si-a ridicat capul si a zambit: "Nu. Daca as fi stiut, as fi fost un complice."* [*nota: "Prizonierii spun ca a informat FBI-ul* despre pericolul din New York," de Doris Bloodsworth, Orlando *Sentinel, Ian. 6, 2002, http://www.orlandosentinel.com/news/local/seminole/orlasecterror06010602jan06.story?coll=orl%2Dhome%2Dheadlines. Detin o copie a acestui raport in forma originala, asa cum a aparut pe Internet; dar, cand FBI-ul a protestat fata de acest articol, a fost retras de pe site-ul ziarului. Il voi scana si va fi disponibil pe site-ul Reality Zone. Intre timp, o copie a articolului gasiti pe Internet la urmatoarea adresa: http://www.unansweredquestions.org/timeline/2002/orlandosentinel010602.html.]*

Arkey a instiintat FBI-ul cu patru saptamani inainte de 9-11.

Intamplator, la putina vreme dupa aceea, a fost mutat la o alta locatie necunoscuta. Numele lui, fotografia si toate urmele prezentei sale in sistem au disparut de pe site-ul Departamentului de Corectie. Pentru lumea exterioara, a incetat sa existe. *[nota: In cartea sa 1984, George Orwell descrie acesti indivizi ca devenind "nepersoane".]*

Intre 6 si 10 Septembrie, Wall Street a fost lovit de un val masiv de vanzari "shortselling" ale actiunilor United Airlines si American Airlines. "Shortselling" este un pariu ca valoarea stocului va scadea. Atunci cand valoarea acelor stocuri s-a prabusit dupa atac, "vizionarii" au avut un castig de 800%. *[nota: "Pariurile suspicioase impotriva companiilor aeriene expira astazi," de Greg Farrell, USA Today, Oct. 19, 2001, p. 1B. De asemenea "Ingropand Adevarul," de Grigg, op. cit.]* Este evident ca cineva a avut informatii. CIA monitorizeaza cu regularitate miscarile stock-marketului si, pe 8 Septembrie agentia stia ca ceva nesanatos se planuia la adresa companiilor aeriene. Asta s-a intamplat cu 3 zile inainte de 9-11.

Multe saptamani inainte de atacurile din Septembire, Agentia Nationala de Securitate (NSA) a monitorizat conversatiile transcontinentale dintre Bin Laden si membrii Al-Qaeda. Pe data de 10 Septembrie, au interceptat remarci ca: *"Lucruri bune se vor intampla", "Priviti stirile",* si *"Maine va fi o zi mare pentru noi."* Asta a fost cu o zi inainte de 9-11. Da, au stiut data exacta. *[nota: "U.S. a avut agenti in interiorul Al-Qaeda," de John Diamond, USA Today, Iunie 4, 2002, p. 1A, http://www.orlandosentinel.com/news/local/seminole/orlasecterror06010602jan06.story?coll=orl%2Dhome%2Dheadlines.]*

SCOLILE DE ZBOR

FBI-ul a colectat informatii ca teroristii sunt nerabdatori sa invete sa piloteze avioane comerciale inca din 1995, cel tarziu. *[nota: Atunci cand Abdul Hakim Murad, arestat in Philippine, a deconspirat complotul Bojinka.]* Mai intai, rapoartele erau vagi; dar, in 2001 informatia a fost foarte specifica. Erau implicate nume, date si locuri. Spre exemplu, doua luni inainte de atacurile asupra Turnurilor Gemene si Pentagonului, Kenneth Williams, care era agent de contraterorism al filialei FBI din Phoenix, a cerut permisiunea superiorilor sa examineze scolile de zbor din Statele Unite pentru a vedea daca studentii acestor scoli se potrivesc profilului potentialilor teroristi. Williams a inclus o lista cu opt arabi care pe atunci luau lectii la Universitatea de Aeronautica Embry-Riddle din Prescot, Arizona. A raportat ca unul dintre ei avea o poza a lui Bin Laden pe perete, iar altul mentinea legaturi telefonice cu un binecunoscut suporter Al-Qaeda. In urma abundentelor indicii ca teroristii planuiesc sa foloseasca avioanele drept bombe, Williams a simtit ca acesta ar fi un gest precaut. A fost refuzat. *[nota: Williams a fost audiat de catre Senate Judiciary Committee in data de 21 May, 2002. Vezi "FBI Memo's Details Raise New Questions." de Dan Eggen si Bill Miller, Washington Post, May 19, 2002, p. A01. De asemenea "FBI Pigonholed Agent's Request," de Dan Eggen, Washington Post, May 22, 2002, p. A01, www.washingtonpost.com/ac2/wpdyn/A53054-2002May21?language=printer.]*

Pe 3 august 2001 – cu doar patru saptamani inainte de 9-11, Academia Internationala de Zbor Pan Am, din Eagen, Minnesota, a sunat FBI-ul sa raporteze ca unul dintre studentii lor se comporta suspect. Au spus ca Zacaris Moussaoui a pretins ca ar fi din Franta dar, cand i s-a vorbit franceza, a refuzat sa vorbeasca limba. Ceruse lectii cu simulatorul de zbor pentru Boeing-747 dar vroia sa stie numai cum sa dirijeze aparatul nu si cum sa decoleze sau sa aterizeze. *[nota: "Instructorul de zbor din Eagen nu ingroapa cazul Moussaoui," de Greg Gordon, Minneapolis Star Tribune, Dec. 21, 2001, http://www.startribune.com/stories/1576/913687.html. De asemenea "Am stiut ce avea sa vina?" de William Grigg, The New American, Martie 11, 2002, http://www.thenewamerican.com/tna/2002/03-11-2002/vo18no05_didweknow_print.htm.]* Imediat au determinat ca Moussaoui era in tara ilegal, iar a doua zi a fost arestat si retinut in vederea deportarii. *[nota: "Franta a deschis cazul Moussaoui in '94," de Jim Boulden, CNN, Dec. 11, 2001, http://www.cnn.com/2001/WORLD/europe/12/06/gen.moussaoui.background/.]* Toate bune si frumoase, dar aici situatia s-a impotmolit. Cand agentii FBI ai echipei locale de contraterorism au cerut permisiunea sa investigheze activitatile lui Moussaoui si a asociatilor acestuia, cererea lor a fost respinsa din Washington. Nu li s-a dat voie sa-i cerceteze computerul, nici apartamentul. *[nota: "Departamentul de Justitie a respins cererea FBI in Minneapolis in cazul unui presupus terorist," de Greg Gordon, Minneapolis Star Tribune, Oct. 3, 2001, http://www.startribune.com/stories/843/730512.html. De asemenea "Avertismente neluate in seama," Newsweek, Mai 20, 2002, www.msnbc.com/news/751100.asp?cpl=1. (Aceasta pagina nu mai functioneaza. Voi verifica sa vad daca am o copie. Daca nu, puteti gasi una la urmatoarea adresa http://www.bulatlat.com/news/2-16/2-16-readerNEWSWEEK.html.)]*

Dupa cum relateaza numarul din 27 Ianuarie al ziarului *Washington Post*, cand Moussaoui a fost arestat, FBI-ul avea deja un dosar gros de cinci inch in ceea ce-l priveste. *[nota: "Drumul haotic al Americii la razboi," de Dan Balz si Bob Woodward, Washington Post, Ianuarie 27, 2002; Pagina A01, http://www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn/A42754-2002Jan26.]* O mare parte din datele dosarului a venit probabil de la guvernul francez, dar asta inseamna ca stiau deja totul despre el, ce intentii avea, si cine ii erau prietenii. Cu alte cuvinte, aveau deja informatia necesara pentru a-l deporta dar au ignorat-o pana cand au fost fortati sa actioneze datorita raportului scolii de zbor.

Moussaoui nu a fost singurul terorist la acea scoala. Altul a fost Hani Hanjour, unul dintre teroristii din 11 septembrie. Oficiali ai scolii au ridicat intrebari despre inabilitatea lui Hanjour de a vorbi engleza, limba internationala a aviatiei. Cand si-au manifestat ingrijorarea in fata Agentiei Federale de Aviatie (FAA), in loc ca acesta sa fie descalificat, FAA a trimis un reprezentant sa-l observe, care apoi a cerut oficialilor scolii sa gaseasca un translator pentru a-l ajuta cu engleza. *[nota: "Instructorul de zbor din Eagan," de Greg Gordon, Star Tribune, op. cit. Also Grigg, The New American, Martie 11, 2002, op. cit.]*

FBI-UL ESTE PARALIZAT DE PROPRII LIDERI

In urma acestui efort din partea agentilor locali FBI pentru a li se permite sa investigheze ceea ce cu certitudine semana cu imaginea unor potentiali teroristi in scoli de zbor, si dupa ce in mod constant li s-a refuzat permisiunea de a intreprinde ceva de la centru, Directorul FBI Robert Mueller a venit in fata presei pe 15 Septembrie 2002, si cu dezinvoltura a spus: *"Faptul ca erau niste indivizi care au fost antrenati la scolile de zbor de aici reprezinta ceva nou pentru noi, este evident. Daca am fi inteles ca asa stau lucrurile, am fi putut preveni toata situatia." [nota: "Un agent pretinde ca Supervizorul FBI a impiedicat investigatia," de Dan Eggen, Washington Post, Mai 27, 2002, p. A01, www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn/A53054-2002May21?language=printer.]*

Adevarul, bineinteles, este foarte diferit. FBI-ul avea dulapuri pline cu informatii despre probabili teroristi ce primeau lectii de zbor. Refuzul cartierului general de a permite agentilor locali de contraterorism sa isi faca datoria, mai intai i-a mirat pe acestia, apoi i-a dus la disperare. Unul dintre ei a fost agentul special Coleen Rowley, din biroul Minneapolis. A fost atat de suparata dupa 9-11 incat si-a riscat cariera trimitand o scrisoare-denunt lui Mueller. A spus ca aplicatia pentru un mandat de cercetare a computerului lui Moussaoui a fost in mod deliberat schimbata de catre superiorul ei in Washington pentru a nu indeplini conditiile necesare legale. Apoi a adaugat:

> *Personalul [cartierului general] a carui functie este de a asista si coordona agentii diverselor divizii de teren… a continuat pana la a ridica stavile si a discredita eforturile devenite deja disperate ale Minneapolis-ului de a obtine un mandat de perchezitie FISA [nota: Foreign Intelligence Surveillance Act]… Acestia au pus intrebari ridicole in eforturile lor aparente de a discredita [cererea]… De ce ar sabota un caz, in mod deliberat, agentii FBI? Stiu ca nu ar trebui sa fiu neserioasa in aceasta problema, dar glume au fost facute implicand ca personalul cheie al cartierului general este compus din spioni si molii, cum este cazul lui Robert Hansen, si ca ar lucra de fapt pentru Osama Bin Laden. [nota: "Memo-ul trimis de Coleen Rowley Directorului FBI Robert Mueller," Time Magazine, Mai 21, 2002, http://www.time.com/time/covers/1101020603/memo.html.]*

Cel care a blocat personal mandatele de perchezitei a teroristilor a fost Michael Maltbie. Cineva si-ar imagina ca a fost imediat dat afara sau redus in grad. Nu este cazul. Dupa 9-11 a fost chiar avansat spre o pozitie ce implica si mai multa responsabilitate. *[nota: "A promovat FBI-ul pe cel care a incurcat borcanele la 9-11?" de Paul Sperry, WorldNetDaily News, Iun. 7, 2002, http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=27876.]*

Maltbie a facut parte dintr-o unitate de securitate nationala condusa de "Spike" Bowman, si cu siguranta Bowman a aprobat, daca nu chiar a directionat, tot ce Maltbie a facut. Pe 4 Decembrie 2002, la o ceremonie in Des Moines, Iowa, Bowman a primit o diploma pentru servicii deosebite, semnat de presedintele Bush, si un bonus in bani, egal cu o treime din salariul sau. Oamenii nu sunt premiati pentru esec. Maltbie si Bowman au fost rasplatiti, nu pentru esuarea misiunii, ci pentru indeplinirea ei cu succes. *[nota: "Bonus prostesc rasplateste esecul FBI," de Gene Collier, Pittsburgh Post Gazette, http://www.postgazette.com/columnists/20030108gene4.asp. De asemenea "9-11: Futilitatea si Esecul FBI," de William Grigg, The New American, Ianuarie 27, 2003. (Am in posesie versiunea printata in revista a acestui articol dar nu se gaseste online. Incerc sa il obtin de la TNA. Altfel il vom scana.)]*

PROCEDURA OPERATIONALA STANDARD

Probabil cea mai convingatoare dovada ca atacurile au fost facilitate vine din analiza esecurilor inregistrate de procedurile operationale standard pentru aparatele de zbor aflate in situatii de urgenta. FAA cere tuturor pilotilor sa declare un plan de zbor inainte ca acestia sa decoleze. Acest plan include destinatia si anumite puncte fixe de-a lungul drumului. Daca radarul avertizeaza ca avionul deviaza mai mult de cateva mile sau grade de la planul de zbor, ca prim raspuns un controler FAA incearca sa obtina un contact radio cu pilotul. Daca incercarea da gres, urmatorul pas este trimiterea unui interceptor militar pentru o evaluare a situatiei la fata locului. De obicei aceasta rezulta in redresarea avionului si reinscrierea lui pe traseul planuit, sau intr-o aterizare fortata. Pilotul interceptor are o rutina standard. Mai intai isi va roti aripile sau va zbura dintr-o parte in alta in fata avionului esuat pentru a capta atentia pilotului. Daca nu da rezultate va lansa o sonda in calea avionului. In caz ca nici aceasta masura nu produce vreo schimbare, incerceptorul va cere instructiuni comandantului sau de la baza militara. Daca avionul este identificat ca un aparat de zbor inamic, daca este un avion civil ce ameninta alte avioane sau daca este gata sa se prabuseasca intr-o zona populata, comandatii militari de rang inalt au autoritatea de a da ordine ca acesta sa fie doborat. Aceasta procedura a fost stabilita mult inainte de 9-11. *[nota: Procedurile FAA si cele militare sunt listate la urmatoarea adresa pe internet: http://www.standdown.net/FAAstandardinterceptprocedures.htm.]*

Armata are propriul sistem radar numit NORAD [The North American Aerospace Defense Command]. De asemenea integreaza informatia zborurilor civile de la FAA, dar rolul sau principal este de a depista posibile aparate inamice sau rachete. NORAD face o evaluare independenta a oricarei situatii care implica securitatea nationala. Nu trebuie sa astepte sugestii si directii de la FAA.

Exista numeroase baze ale fortelor aeriene in tara, unde echipe speciale sunt in alerta douazeci si patru de ore pe zi. Avioanele au plinul facut si sunt inarmate. Pilotii sunt cazati in cladiri aflate la doar cativa yarzi departare, gata sa intervina cand sunt instiintati. In conditii normale, avioanele decoleaza la cinci minute dupa ce cererea a fost formulata. In conditii speciale de lupta, se pot afla in aer in mai putin de trei minute. *[nota: "Articolul din ziar contine inadvertente," NORAD News Release #00-16, Nov. 1, 2000, http://216.239.33.100/search?q=cache:5yQis-6rHkYJ:www.norad.mil/rel0016.htm+%22Air+Force%22+%22response+time%22+scramble%22&hl=en&ie=UTF-8.]* Va rog sa observati ca acesta este un raspuns *automat.* Este nevoie de autoritate mai mare pentru a dobori un avion, dar nu pentru a ridica in aer aceste interceptoare.

Numarul din decembrie 1999 al revistei *Airman* arunca o privire asupra rutinei zilnice a acestor baze militare aviatice:

> *Zi sau noapte, 24 de ore, 7 zile pe saptamana, o pereche de piloti si doi sefi de echipa sunt in alerta la o baza securizata in Homestead [Baza a Fortelor Aeriene in Rezerva langa Miami, Florida], baza pe care Uraganul Andrew aproape a distrus-o in 1992. In cateva minute, sefii de echipa pot lansa si trimite pilotii sa intercepteze "calatori necunoscuti", fie ca ei sunt MIG-uri cubaneze, traficanti de droguri, infractori, pirati aviatici, piloti incepatori care au declarat planuri de zbor gresite sau aparate de zbor in deriva agatate de o aripa si o rugaciune.*
> *"Daca este nevoie putem ucide orice in cinci minute sau mai putin," a spus Capitanul "Picke" Herring, pilot de alerta full-time….*
> *"Am fost trimis in misiune la orice moment inoportun imaginabil – la cina, in timpul somnului la 3 A.M., dar cel mai rau este in timpul dusului. Am sarit ud leoarca, mi-am sters sapunul de pe gat si*

am plecat", a spus Herring, un absolvent al Academiei Fortelor Aeriene in varsta de 33 de ani. Plecam cu viteza maxima atunci cand suna sirena si oamenii stiu ca nu trebuie sa ne stanjeneasca pentru ca luam misiunile in serios."…
Pilotii si sefii de echipa formeaza o legatura stransa. Locuiesc impreuna intr-o cladire pe doua nivele cu o bucatarie, o camera unde servesc masa, una pentru instructiuni si o camera de zi a comunitatii unde au un televizor mare si patru fotolii. Alta cladire le ofera o sala de gimnastica si o biblioteca. Cativa oameni au observat similaritati intre meseria lor si cea a pompierilor.
"Suntem ca niste arcuri asteptand sa sune alarma", a spus Sergentul Major Jerry Leach, un sef de echipa la Cutler Ridge, Florida. "As dori doar sa avem o bara de urgenta pe care sa alunecam"…
Garda Nationala Aviatica are exclusivitate pentru aceste misiuni pe continentul Statelor Unite, si aceste unitati asculta de comanda 1st Air Force, aflata in Tyndall, Florida. Garda mentine sapte locatii de alerta cu 14 luptatori si piloti la datorie lucrand in schimburi.Pe langa Homestead, avioane de alerta stau inarmate gata pregatite si in Tyndall; Langley AFB, Virginia; Otis Air National Guard Base, Massachusetts; Portland International Airport, Oregon; March AFB, California; si Ellington Field, Texas. [nota: "FANGs la lumina; Florida's Eagles stau de garda deasupra sudului," de Master Sgt. Pat McKenna, Airman, Dec. 1999, http://www.af.mil/news/airman/1299/home.htm.]

PROCEDURA ESTE SUSPENDATA PE 11 SEPTEMBRIE

Acum, haideti sa comparam procedura standard cu ce s-a intamplat pe 9-11. In acea dimineata, toate cele patru avioane comerciale implicate in atac au decolat intr-un interval de 43 de minute, intre 7:59 si 8:42 A.M.

- La 8:20, controlorii de zbor FAA au stiut ca primul avion, Zborul 11 American Airlines, a cazut in mana piratilor. Conform rapoartelor emisiunilor de stiri, pilotul apasase butonul transmitatorului radio aflat pe sistemul de directie, si controlorii de la sol puteau auzi teroristii strigandu-si ordinele.
- La 8:28, radarul a aratat ca Zborul 11 facuse un ocol si se indrepta spre Insula Manhattan.
- La 8:38, NORAD a fost instiintat pentru a lua masurile cuvenite. De ce a durat optsprezece minute dupa constientizarea actului de piraterie pentru a da acest telefon poate ghici oricine, dar presedintele ar fi fost informat imediat dupa aceea.
- La 8:43, controlorii de la sol au stiut ca al doilea avion, Zborul 175 United Airlines, a fost si el "rapit" si se indrepta spre New York.
- La 8:45, Zborul 11 lovea Turnul de Nord.
- La 8:50, controlorii FAA au aflat ca al treilea avion, Zborul 77 American Airlines, facuse un ocol se se indrepta spre Washington DC.
- La 9:03, Zborul 175 izbea Turnul de Sud.
- Media raporteaza ca, la 9:20, Tom Burnett si-a sunat sotia pe celular si a spus ca zborul sau, UAL 93, a fost atacat de teroristi. In cateva momente, a fost pus sub urmarirea radarului militar.
- La 9:40, Zborul 77 lovea Pentagonul.
- In jur de 10:06, Zborul 93 s-a prabusit pe un camp deschis in Pennsylvania.

Timpul total scurs pentru Proiectul Bojinka a fost o ora si patruzeci si sase de minute. Fortele Aeriene isi pot lansa interceptorii in mai putin de trei minute. Totusi, pe 11 Septembrie nu a avut loc nici o lansare, decat *dupa* ce Pentagonul a fost lovit, ceea ce inseamna ca dupa ce NORAD a fost instiintat, timpul de raspuns a fost mai mult de o ora si doua minute.

Acum guvernul neaga toate acestea; deci sa consideram faptele. In dimineata de 11 Septembrie, Generalul Richard Myers, Chairman al Joint Chiefs of Staff, se afla in Capitol Hill in Washington participand la o intalnire cu Senatorul Max Cleland. *[nota: Gradul lui Myers era de Vice-Chairman, dar, din moment ce Chairman-ul, Generalul Hugh Shelton, era plecat peste granita, Myers actiona ca Chairman. Scopul vizitei sale la Senatorul Cleland era discutarea iminentei sale numiri ca inlocuitor al Generalului Shelton, numire ce a avut la scurt timp dupa aceea.]* Astfel a fost raportata descrierea facuta de general a ceea ce s-a intamplat in acea zi, de catre Serviciul de Presa al Fortelor Americane.

In timp ce se afla intr-un birou exterior, a spus el, a vazut un raport televizat cum ca un avion a lovit World Trade Center. "Au crezut ca era un avion mic sau ceva asemanator", a adaugat Myers. Deci cei doi si-au continuat discutia. Intre timp, al doilea turn World Trade Center a fost

lovit de catre alt avion. "Nimeni nu ne-a instiintat deaspre asta" a spus Myers. "Dar cand am iesit afara, devenise evident. Apoi, exact in acel moment, cineva a spus ca Pentagonul fusese lovit". Cineva i-a inmanat un telefon celular lui Myers. Generalul Ralph Eberhart, comandant al Directiei Spatiale a Statelor Unite si a Directiei de Aparare Aerospatiale Nord Americane [NORAD] era la celalalt capat al liniei "vorbind despre ce se intamplase si ce masuri urma sa ia". [nota: "Nu ne gandisem la asta," de Kathleen Rhem, American Forces Information Services, Oct. 23, 2001, http://www.defenselink.mil/news/Oct2001/n10232001_200110236.html. De asemnea Ahmed, pp 164, 165.]

Sa vedem daca am inteles bine: ofiterul militar de varf al tarii nu aflase despre primul atac pana cand nu a vazut evenimentul la televizor, ceea ce inseamna ca retelele de televiziune erau mai bine informate decat el, si nimeni nu i-a spus nici despre al doilea atac. Nu a aflat de el decat dupa ce si-a terminat consfatuirea cu senatorul. Apoi, *dupa* ce Pentagonul a fost lovit, cineva i-a inmanat un telefon celular si Generalul Eberhart i-a spus despre "masurile pe care el *le va* intreprinde". Ceea ce inseamna ca, atunci cand Pentagonul a fost lovit, aceste actiuni nu fusesera inca puse in aplicare.

Aceasta se potriveste cu marturia generalului la doua zile dupa 9-11 in fata Comitetului Serviciilor Armate al Senatului. A fost intrebat cand a fost dat ordinul de lansare a interceptorilor iar raspunsul sau a fost: *"Acel ordin, dupa cunostiintele mele, a fost dat dupa ce Pentagonul a fost lovit". [nota: General Richard B. Myers Senate Confirmation Hearing, Senate Armed Services Committee, Sept. 13, 2001. O copie a raportului original poate fi gasita la adresa: http://216.239.33.100/search?q=cache:CCxvkuSStbkJ:www.attackonamerica.net/genrichardbmyerssenateconfirmationhearing9132001.htm+%22Senate+Armed+Services+Committee%22+%22confirmation%22+%22Myers%22+%22response%22&hl=en&ie=UTF-8.]*

In aceeasi zi, *Boston Globe* a publicat un interviu cu purtatorul de cuvant al NORAD care a confirmat faptul. Articolul a spus: *"Comandantul nu a trimis interceptori imediat… Purtatorul de cuvant [NORAD][Maior Mike Snyder] a spus ca luptatorii au ramas la sol pana dupa ce Pentagonul a fost lovit". [nota: "Avioanele de lupta de la Otis trimise in misiune prea tarziu sa opreasca atacurile," de Glen Johnson, The Boston Globe, Sept. 15, 2001. O copie a acestui articol a fost cumparata de la adresa: http://nl.newsbank.com/nlsearch/we/Archives?p_action=doc&p_docid=0EE9B623D90937D6&p_docnum=1&s_accountid=AC0103052223354406931&s_orderid=NB0103052223352306879&s_dlid=DL0103052223361606994&s_username=gedwardgriffin.]*

ISTORIA ESTE RETUSATA

Cand insemnatatea acestor declaratii a devenit evidenta, nu s-a putut gasi nici o justificare pentru intarzierea de o ora si doua minute pana la trimiterea interceptorilor. Deci, decat sa explice, au preferat sa schimbe povestea. O saptamana mai tarziu, toti erau de acord ca de fapt trimiterea interceptorilor *avusese loc imediat* ce fusesera instiintati de NORAD. Generalul si Maiorul nu isi mai aminteau bine.

Dar asta nu este totul. Viteza de raspuns nu este singurul factor. Cat de aproape esti cand *raspunzi* este de asemenea foarte important. Cei mai apropiati interceptori se aflau la McGuire Air Force Base, la doar 71 de mile de New York City. Ar fi putut fi la fata locului in doar cateva minute. Dar nu au trimis interceptori din McGuire. Au ales in schimb Otis Air National Guard Base aflata la Cape Cod, Massachusetts, la o departare de 188 de mile. *[nota: "Avioane de lupta au fost trimise sa intercepteze zborul," The Province Journal, Septembrie 18, 2002, http://cfapps.bouldernews.com/printpage/index.cfm. (Aceasta este pagina originala dar nu mai merge.) O copie gasiti la: http://web.dailycamera.com/news/terror/sept01/18anor.html.]*

Daca aceasta poveste retusata este adevarata, este o scuza plauzibila pentru intarzierea fata de primul impact, dar era totusi timp suficient sa fie interceptate celelalte, in special cel de la Pentagon, care a fost lovit la mai bine de o ora de la trimiterea interceptorilor. Un F-16 merge de 2½ ori mai repede decat sunetul, ceea ce inseamna treizeci si unu de mile pe minut. Rezulta ca ar avea nevoie de sase minute sa se lanseze, un minut pentru a atinge altitudinea necesara, unsprezece minute sa calatoreasca de la Cape Cod la Washington DC, si ar fi putut ajunge in 17 minute dupa primirea ordinului. Si totusi au ratat deadline-ul de o ora la Pentagon. Este evident ca inca nu ni se spune adevarul. *[nota: Exista dovezi, desi departe de a fi concludente la momentul scrierii acestor randuri, ca al patrulea avion, United Flight 93 care s-a prabusit pe camp in Pennsylvania, a fost de fapt doborat. S-a speculat ca, deoarece se indrepta spre Casa Alba, s-a luat o masura decisiva. Daca este adevarat, ar fi tare dureros in urma legendarului eroism "let's roll" al pasagerilor. Bineinteles, chiar daca avionul a fost doborat, nu ar diminua eroismul pasagerilor, nici n-ar insemna ca cine a dat ordinul a actionat iresponsabil. Ar fi doar un alt exemplu despre cum fapte importante sunt deseori ascunse publicului de catre colectivisti care cred ca omul de rand trebuie sa stie doar acele lucruri care ii creaza incredere in liderii sai. La prima vedere ar parea ca, a autoriza distrugerea Zborului 93 ar fi in contradictie cu principiile individualismului, care spune ca indivizii nu pot fi sacrificati pentru asa numitul mai mare bine al numarului mai mare. Cu toate acestea, aceasta actiune este consistenta principiilor individualiste privite in contextul protejarii vietii. Asa cum a fost declarat in Partea Intai (Prapastia), suntem justificati sa luam viata altora pentru a ne proteja propria viata, dar justificarea nu vine de la superioritatea numarului nostru, ci de la*

fiecare din noi separat. Acest episod cu avionul complica problema, deoarece decizia de a lua viata unor pasageri inocenti aflati intr-un aparat de zbor, a fost facuta de catre persoane a caror viata nu era amenintata la momentul respectiv. Astfel se ridica intrebarea daca suntem justificati sa folosim forta pentru a proteja si viata altora pe langa a noastra. Raspunsul nu este atat de simplu precum in cazul legitimei aparari, dar majoritatea oamenilor ar spune da. De fapt ar spune nu numai ca este justificabil, ci este chiar obligatoriu. Uneori suntem pusi in fata conflictului dintre doi oameni sau doua grupuri – cum ar fi in razboi – si suntem obligati sa tinem partea cuiva. Aici numerele pot inclina balanta – sau poate vreun criteriu ar putea interveni, cum ar fi seriozitatea amenintarii si meritul perceput al celor ce ar putea fi salvati. Oricum, desi este adevarat ca decizia s-ar putea baza pe superioritate numerica sau vreo alta logica, nu acelasi lucru se poate spune despre justificare. Aceasta vine din obligatia noastra individuala de a apara vietile altora. De aceea, daca Woodrow Wilson sau FDR ar fi crezut cu adevarat ca sacrificiul a doua mii de americani era necesar pentru protejarea vietilor sau a libertatii poporului american, actiunile lor ar fi fost in acord cu principiile individualismului. Dar daca ei doar au inventat aceasta problema ca o scuza pentru alte agende, cum ar fi expansiunea puterii economice si politice sau construirea Noii Ordini Mondiale "mai aproape de dorinta inimii", atunci ei au urmat etica colectivismului. Au fost aceste agende motivatiile lor principale? Evenimentele istorice sugereaza cu putere ca da, insa fiecare din noi va trebui sa judece asta pentru el insusi.]

PRESEDINTELE PREIA COMANDA

Ce facea presedintele intre timp? In dimineata zilei de 11 Septembrie, presedintele Bush avea programata o aparitie publica la Scoala Elementara Emma E. Booker in Sarasota, Florida. Misiunea lui era de a se lasa fotografiat ascultand copii citind. Cand a parasit hotelul in acea dimineata, primul avion deja lovise. Un reporter a intrebat daca stia ce se intampla in New York. Bush a raspuns da dar a adaugat ca va da o declaratie mai tarziu *[nota: Raport Special, "Avioane lovesc World Trade Center," ABC News, Sept. 11, 2001. Copie la adresa: http://www.unansweredquestions.net/timeline/2001/abcnews091101.html.]*

Sa "inghetam" imaginea. Presedintele stia ca natiunea este atacata de teroristi, dar nu a lasat evenimentul sa ii strice programul. Americanii s-ar fi asteptat ca presedintele lor, comandant suprem, sa devina un dinam uman, sa se intoarca imediat la avionul prezidential sa preia comanda. Ne-am fi asteptat sa fie ingrijorat pentru securitatea lui personala, a anturajului sau si in special a copiilor de scoala care ar fi putut deveni victime colaterale ale unui posibil atac impotriva presedintelui, dar nimic din toate acestea nu s-a intamplat. Prioritatea sa in acel moment critic era sa fie fotografiat ascultand copii citind.

Pana acum, aproape toata lumea a vazut fotografii sau inregistrarea video a momentului in care presedintele Bush a fost informat despre impactul celui de-al doilea avion. Seful personalului sau, Andrew Card i-a soptit stirea in ureche; o privire mai grava i-a traversat chipul; dar nu a fost absolut nici o urma de soc sau surpriza.

Acum ca al doilea avion lovise deja, a sarit el oare de pe scaun, si-a contactat comandantii si a initiat masurile necesare situatiei? Nu. A continuat sa stea acolo ascultand copii citind despre o capra domestica. Apoi a facut o scurta declaratie, si nu a parasit scoala inainte ca alta jumatate de ora sa treaca. *[nota: Al doilea impact a avut loc la 9:03 A.M. Presedintele si-a inceput speech-ul la 9:30 si a plecat la scurt timp dupa aceea. Vezi "Remarci ale presedintelui Bush dupa ce World Trade Center a fost lovit de doua avioane," White House Press Release, http://www.azcentral.com/news/specials/sept11/key-911schoolstatement.html.]*

Aceasta reactie sau, mai exact, *lipsa* de reactie, spune multe si conduce catre trei concluzii:

1. Presedintele nu a parut surprins pentru ca *nu era* surprins. De ce ar fi fost? Guvernul a asteptat Bojinka vreme de sase ani, si a stiut chiar si data exacta cand va avea loc.
2. Nu era ingrijorat de soarta sa pentru ca stia tintele probabile. Va rog sa observati ca el nu era in Casa Alba in acea zi. Si sa fim scuzati pentru observatia ca nici Generalul Myers nu era in Pentagon. Nici fostul sau superior, Generalul Shelton, care se afla deasupra Atlanticului in drum spre Europa. *[nota: "Nu ne-am gandit la asta," de Kathleen Rhem, op. cit.]*
3. Nu s-a grabit sa actioneze si sa ordone masuri imediate, deoarece exista o decizie luata mai devreme de a "sta pe loc" [standown] si permite atacurilor sa reuseasca. Cu alte cuvinte, exista decizia de a *facilita.*

In termeni militari, *standown* inseamna sa te abtii in mod deliberat sa te aperi ca o miscare strategica pentru implementarea unor obiective. Spre exemplu, comandantii militari ar putea permite voit fortelor inamice sa avanseze intr-o zona unde, la o data ulterioara, ar putea fi inconjurati si infranti cu usurinta. A permite atacurilor sa reuseasca este o strategie *standown* clasica al carei tel are o prioritate mai mare decat protejarea vietii catorva mii de cetateni americani. Acel scop, asa cum am vazut, este sa creeze justificare pentru stabilirea unei Pax Americana in drum spre guvernul mondial bazat pe modelul colectivismului.

IZOLEAZA

Ajungem acum la al treilea cap de lance al strategiei. Exista vreo dovada a unui efort de a *izola* victimele atacurilor de informatiile care le-ar fi permis sa isi evite soarta? Aceasta dovada este peste tot.

In timp ce oamenii de varf ai guvernului erau inundati de memorandumuri, rapoarte si instiintari, aceasta informatie nu a fost pusa si la dispozitia victimelor. Agentiilor guvernamentale li s-a sugerat sporirea securitatii personalului lor de conducere, dar nu si pe cea a celor aflati in cladirile vizate de atac, si asta include si Pentagonul.

Liniile aeriene nu au primit informatii specifice pentru inasprirea masurilor de protectie si securitate fie in aeroporturi ori in cabinele pilotilor. Chiar si dupa data de 11 Septembrie se stie destul de sigur ca nu au fost avertizati sa ia masurile necesare. Dar aceasta ineficienta nu a existat cand a fost vorba de prevenirea oficialilor guvernamentali de rang inalt. Spre exemplu, sapte saptamani inainte de 9-11, John Ashcroft, U.S. Attorney-General, a incetat sa mai foloseasca avioane comerciale la schimb pentru unele private inchiriate de catre Departamentul de Justititie, platite din banii contribuabililor, intamplator la pretul de 1600$ pe ora. Intrebat de reporteri de ce si-a schimbat rutina, a zis ca a facut-o ca raspuns la unele "evaluari ale pericolului", primite de la FBI. *[nota: "Ashcroft zburand la inaltime," CBS News, Iulie 26, 2001, http://www.cbsnews.com/stories/2001/07/26/national/main303601.shtml.]* Primarul orasului San Francisco, Willie Brown a povestit reporterilor cum, cu opt ore inainte de atacuri a fost avertizat de catre echipa de securitate a aeroportului ca zborul sau la New York programat pentru acea zi nu este recomandat. *[nota: "Willie Brown a primit avertisment pentru calatoria aviatica," de Phillip Matier si Andrew Ross, San Francisco Chronicle, Sept. 12, 2001, http://www.sfgate.com/today/0912_chron_mnreport.shtml.]* si revista *Newsweek* a raportat ca, in ziua premergatoare atacului:

> *… un grup de oficiali ai Pentagonului in mod subit si-au anulat planurile de calatorie pentru dimineata urmatoare din motive de securitate. [nota: "Bush: 'Ne aflam in razboi'," de Wvan Thomas si Mark Hoseball, Newsweek, Sept. 24, 2001, http://www.msnbc.com/news/629606.asp#BODY.]… De ce aceeasi informatie nu a fost disponibila si celor 266 de persoane care au murit la bordul celor patru avioane comerciale atacate, poate deveni un subiect fierbinte in Congres. [nota: "Am lovit tintele," de Michael Hirsh, Newsweek, Sept. 13, 2001, http://propagandamatrix.com/weve_hit_the_targets.html.]*

Din pacate, nu a devenit deloc un subiect fierbinte in Congres, deoarece o cercetare amanuntita, cu certitudine ar fi expus faptul ca victimele au fost cu grija *izolate*, impiedicate sa afle despre iminentul atac – ceea ce inseamna ca unii americani au sacrificat viata altor americani pentru ceea ce ei cred ca este mai bine pentru numarul mai mare.

ATUNCI SI ACUM

Ultima dovada pe care as dori sa o ofer astazi este probabil cea mai convingatoare dintre toate. Este de fapt o invitatie sa luati aminte la ce se intampla cu vietile noastre astazi. Uitati de toate teoriile si explicatiile plauzibile si bunele justificari. Priviti doar unde am fost si unde am ajuns. Vorbesc acum, in special americanilor. Inainte de Administratia Wilson, America era invidiata de intreaga lume. Desi era departe de a fi perfecta, libertatea si oportunitatea abundau, motiv pentru care sute de mii de emigranti au venit aici.

Situatia a inceput sa se schimbe cand tara a fost impinsa in Primul Razboi Mondial de catre Colonelul House si asociatii sai fabianisti. Etica colectivismului a fost plantata, nu numai in viata politica, dar de asemenea si in cea academica unde era destinata sa se dezvolte si sa se propage in mintile viitoarelor generatii. Legi contrare principiilor Constitutiei au inceput sa apara si in final au fost acceptate. Un cartel bancar numit Sistemul Federal de Rezerve a fost creat. O taxa pe venit a fost votata; si, pe langa ea fundatiile scutite de taxe au luat fiinta cu misiunea de a controla educatia sub masca filantropiei. Agentiile guvernamentale au inceput sa prolifereze. Proiectele si programele guvernului au aparut peste tot: lucrari de interes public, Social Security [program de pensii], ajutor social, subventii pentru fermieri; Noua Afacere a fost un succes politic enorm deoarece alegatorii s-au zorit sa renunte la libertati pretioase pentru beneficii economice. Portile potopului au fost deschise.

In vremea celui de-al Doilea Razboi Mondial, colectivismul devenea deja noua religie. Eram atat de concentrati asupra ororilor razboiului si a atrocitatilor faptuite de dusmanii nostrii incat nu am observat ca deveneam si noi ca ei. Mii de masuri de urgenta pentru perioada de razboi au fost

acceptate calm ca pe ceva rezonabil si drept pret necesar pentru victorie; si multe din acele masuri au continuat si in perioada de pace ce a urmat, iar noi fara sa cracnim am fost de acord.

Acum suntem angajati intr-un razboi impotriva terorismului iar procesul a fost accelerat. Congresul accepta fara critica aproape orice masura ce restrange libertatea personala atata vreme cat, undeva in text, se spune ca este necesara pentru a lupta contra terorismului. Asa numitele Patriot Acts, documente ce creaza Homeland Security Agency, si Intelligence Reform Act din 2004 sunt exemple observabile. Prevederile acestor masuri au fost schitate mult inainte de 11 Septembrie. La originea lor stau o serie de rapoarte facute de un grup creat in 1998, numit Comisia Statelor Unite pentru probleme de Securitate Nationala/Secolul 21 – deseori pomenita drept Comisia Hart-Rudman deoarece presedintii sai au fost fostii senatori Gary Hart si Warren Rudman. *[nota: Aceste rapoarte pot fi gasite pe site-ul organizatiei la adresa: http://www.nssg.gov/reports.htm.]*

Pentru observatorul de rand, aceasta organizatie parea a fi un grup de studiu al guvernului, dar de fapt era un paravan pentru Council on Foreign Relations. Comisia a fost sponsorizata de congressman-ul Newt Gingrich, membru CFR. Atat Hart cat si Rudman erau membri CFR. Comisia si-a bazat concluziile pe munca unui autor futurist, Alvin Toffler, si el membru CFR. Directorul executiv Charles Boyde si Directorul Grupului de Studiu Lynn Davis erau si ei membri CFR. Membrii Comisiei Lee Hamilton si James Schlesinger erau membri CFR. Unul dintre cei mai cunoscuti membrii ai Comisiei era Leslie Gelb, care indeplinea functia de *presedinte* al CFR. *[nota: "Construind Big Brother," de Steve Bonta, The New American, Nov. 5, 2001, p. 37, http://www.thenewamerican.com/tna/2001/11-05-2001/vo17no23_bigbrother.htm. De asemenea "Ridicarea Statului Garnizoana," de William Jasper, The New American, July 15, 2002, http://www.jbs.org/visitor/congress/alerts/homeland/garrison.htm.]*

Ca rezultat al noilor legi bazate pe recomandarile acestui grup, unitatile Garzii Nationale statale au fost organizate intr-o forta politieneasca nationala; fortele de pastrare a ordinei se afla sub controlul guvernului federal; legile statale au fost "armonizate", dupa cum ni se explica, in concordanta cu legile federale; proprietatea personala poate fi perchezitionata si confiscata fara ordin judecatoresc; cetatenii pot fi arestati fara mandat si inchisi fara proces; camere de supraveghere publice apar peste tot; guvernul a implementat un sistem national de identificare bazat pe recunoasterea caracteristicilor biologice; iar FBI-ul asculta telefoanele fara permisiunea justitiei. In Decembrie 2001, FBI-ul a scos la iveala un program numit "Lanterna Magica" care ii permite sa foloseasca Internetul pentru a planta pe ascuns in computerul fiecaruia, un software ce va permite ca fiecare tasta apasata de utilizator sa fie raportata. Asta inseamna ca guvernul poate acum captura tot ce creati pe computer, inclusiv parole, fisiere criptate chiar si pe cele sterse. *[nota: "FBI confirma "Magic Lantern" exista," MSNBC, Dec. 12, 2001, http://www.msnbc.com/news/671981.asp.]*

MAI MULT SECRET IN GUVERN

In timp ce guvernul pretinde ca cetatenii sai nu ar trebui sa aiba vreun secret, se misca in directia opusa in ceea ce il priveste. In Noiembrie 2001, presedintele Bush a dat un Ordin Executiv ce interzice accesul public la documentele prezidentiale, inclusiv cele apartinand unor administratii anterioare. Singurii cercetatori care au acces la aceste surse importante de informatie istorica sunt cei care, dupa cum se spune, *"au nevoie sa cunoasca"* – adica cei care sustin directia CFR in chestiunile importante. *[nota: "Bush impune restrictie asupra documentelor prezidentiale," de George Lardner, Jr., Washington Post, Nov. 1, 2001, http://www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn/A20731-2001Oct31.]*

In timpul unei conferinte de presa la Casa Alba, in 13 Martie 2002, presedintele Bush a fost intrebat de ce noul abia numit in functie Director al Homeland Security, Tom Ridge, a refuzat sa depuna marturie in fata unui grup format din membrii celor doua partide ale Congresului. Replica presedintelui arata noul chip al guvernului american. Nu mai are trei corpuri, fiecare responsabil cu verificarea si balansarea puterii celorlalte. Este o reintoarcere la conceptul Lumii Vechi de putere suprema in mainile unui singur om. Scopul Congresului este acum doar sa sfatuiasca presedintele si sa aprobe sponsorizarea programelor sale. Iata ce a spus:

> *Nu trebuie sa depuna marturie. Face parte din echipa mea. Si acesta este unul din prerogativele corpului executiv al guvernului, si tinem mult la asta…. Ne consultam cu Congresul tot timpul. Am avut intalniri fructuoase cu conducerea Casei Reprezentantilor si a Senatului, atat cu republicani cat si cu democrati chiar aici in Biroul Oval si am discutii bune, oneste, despre planuri, obiective, ce are loc, ce nu are loc…. Intelegem rolul Congresului. Trebuie sa justificam bugete in fata Congresului.. [Dar] nu am sa permit Congresului sa erodeze puterea corpului executiv." [nota: "Transcriere de la conferinte de presa a lui Bush," Martie 13, 2002, http://www.cnn.com/2002/ALLPOLITICS/03/13/bush.transcript/index.html.]*

TRIUMFUL COLECTIVISMULUI

Am batut drum lung de cand in 1912, Colonelul House a scris *Philip Dru Administrator.* Viziunea lui a fost acceptata, nu doar in America, ci peste tot. Asa numita lume libera nu mai exista. Putinele libertati ce ne-au mai ramas sunt acum supuse restrictiilor sau anularii in momentul in care guvernul spune ca este necesar pentru lupta impotriva criminalitatii, a drogurilor, a terorismului, a pornografiei, a discriminarii, sau a oricarei sperietori ce se presupune ca sta in calea mai marelui bine pentru numarul mai mare. Colectivismul a triumfat oriunde in lume. Nu mai exista nici o stavila impotriva unirii Statelor Unite cu Uniunea Sovietica – sau oricare din clonele sale, incluzand Rusia si China. Visul lui Cecil Rhodes este acum in stadiile finale ale transformarii sale in realitate.

Imediat dupa al Doilea Razboi Mondial, giganticele fundatii scutite de taxe, precum Fundatia Ford, Fondul Carnegie pentru Pacea Internationala si Fundatia Guggenheim si-au propus sa altereze tesatura sociala si politica a Americii pentru a imbratisa guvernul mondial bazat pe modelul colectivismului. Au spus ca cea mai sigura metoda pentru a realiza aceasta este razboiul. Cand oamenii se tem pentru propria persoana sau siguranta nationala, vor accepta cu blandete masuri totalitare impuse de guvernul lor si nu vor opune rezistenta cand li se cere sa renunte la suveranitatea nationala.

Aceasta strategie continua sa fie aplicata si astazi. Grupul care se ocupa cu probleme de mediu numit *Friends of the Earth [Prieteni ai Pamantului]*, si care promoveaza agenda CFR pentru mai mult guvern si abandonarea suveranitatii nationale, a exprimat acest lucru astfel: *"Ce pret ar fi dispusi oamenii sa plateasca pentru o forma mult mai durabila de organizare umana – mai multe taxe, renuntarea la steagul national, probabil sacrificarea catorva din libertatile noastre castigate cu greu?"* *[nota: Garrett de Bell, ed., The Environmental Handbook (New York: Ballentine / Friends of the Earth, 1970), p. 138.]*

"Sacrificarea catorva din libertatile noastre castigate cu greu" este o exprimare blanda. O explicatie mult mai plastica a fost data de Generalul Tommy Franks, Comandant al Statelor Unite in primul Razboi din Golf si, mai tarziu, in Afganistan si Irak. Franks a spus:

> *Lumea vestica, lumea libera, pierde ce are mai de pret, libertatea.. Ce inseamna asta? Inseamna posibilitatea unei arme de distrugere in masa si a unui eveniment terorist, unul ce produce masiv victime, undeva in lumea vestica – poate fi in Statele Unite ale Americii – care indeamna populatia sa se indoiasca de propria Constitutie si sa inceapa sa militarizeze tara pentru a evita reiterarea unui asemenea eveniment. Ceea ce, de fapt, incepe sa destrame tesatura Constitutiei noastre. [nota: "Generalul Tommy Franks," Cigar Afficionado, December, 2003, p.90.]*

Probabil cea mai plastica descriere a acestui proces a fost furnizata de o autoritate, deloc lipsita de importanta, cum este Hermann Goering, numarul doi in Germania Nazista si succesorul desemnat al lui Adolph Hitler. Vorbind din celula sa in timpul Procesului de la Nuremberg, Goering a spus:

> *Natural, oamenii de rand nu isi doresc razboiul; nici in Rusia, nici in Anglia, America si nici in Germania. Este de inteles. Dar, cu toate astea, politica este facuta de liderii tarii, si este intotdeauna destul de simplu sa-i faci pe oameni sa te urmeze, fie ca este vorba de o democratie, o dictatura fascista sau un Parlament sau o dictatura comunista…. Oamenii pot fi mereu adusi sa indeplineasca vointa liderilor. Este usor. Tot ce trebuie sa faci este sa le spui ca sunt atacati si sa ii denunti pe pacifisti ca fiind vinovati de lipsa de patriotism si ca expun tara primejdiei. Functioneaza la fel in orice tara. [nota: G.M. Gilbert, Jurnalele de la Nuremberg (New York: Farrar, Straus and Co., 1947), pp. 278, 279.]*

[nota tr.: Benjamin Franklin a spus cu mai bine de doua sute de ani in urma: "They that can give up essential liberty to obtain a little temporary safety deserve neither liberty nor safety." – "Cei care sunt dispusi sa renunte la libertatea esentiala pentru a obtine putina siguranta temporara, nu merita nici libertate nici siguranta."]

PRIVITI MAREA DECEPTIE

La inceputul acestei prezentari, v-am spus ce aveam de gand sa va povestesc. Acum, pentru ca am terminat, este timpul sa reiau ce v-am spus. Priviti marea deceptie: ce se desfasoara astazi in fata ochilor dumneavoastra nu este un razboi impotriva terorismului, pentru apararea libertatii. Este un razboi impotriva libertatii care necesita apararea terorismului. Este ultima zvacnire pentru impingerea a ceea ce a mai ramas din lumea libera intr-un guvern global bazat pe modelul colectivismului.

Scopul acestui conflict este sa ne inspaimante pentru a ne abandona libertatile si traditiile la schimb pentru siguranta si protectie in fata unui dusman urat si periculos. Acest complot a mai fost folosit de doua ori inainte. De fiecare data ne-a apropiat de telul final, dar nu fusese suficient pentru a fi complet implementat. De aceasta data ne asteptam la lovitura de gratie.

Am permis sa se intample asa ceva deoarece ni s-a negat dreptul de a ne cunoaste propria istorie, si pare-se suntem inclinati fatalmente sa o repetam. Dar toate acestea pot fi schimbate. In zona crespusculara de unde am venit, cunoasterea inseamna putere, se spune. Dar in zona realitatii, stim ca acesta este un mit. Oameni cu vaste cunostiinte sunt inrobiti cu usurinta daca nu fac nimic pentru a-si apara libertatea. Cunoasterea ea insasi, *nu* inseamna putere, in schimb detine resursele si potentialul necesar pentru putere, daca avem curajul sa o folosim astfel, si aici este cheia sperantei pentru viitor. Daca *actionam* conform acestei cunoasteri este o oportunitate, nu doar pentru a invata istorie ci pentru a-i schimba cursul. Marea intrebare pe care v-o pun este *“cum?”* Este ceva ce putem face, in special la acest ceas tarziu pentru a schimba cursul istoriei? Raspunsul meu este un puternic *“DA!”* Este cineva interesat?

Acesta va fi subiectul unei viitoare prezentari. In cuvintele lui Victor Hugo, este o idee a carei vreme a venit.

Sfarsit

Traducere si adaptare: Altermedia
(www.altermedia.ro / http://ro.altermedia.info)